

Ivan Antić

OPOMNIK ZA DUŠO

Prevod:
Slavko Vonča

www.inlife8.com

© Copyright: 2013. by Ivan Antić

Tekst je registriran kot avtorsko delo u
JAA - Autorska agencija za Srbiju a.d. Beograd
Knjiga je brezplačna samo za srbsko jezikovno področje.
Lahko se neomejeno razmnožuje samo za neformalno,
nekomercialno, neprofitno osebno uporabo,
in pod pogojem, da se ne odvzema, dodaja
ali menja bilo kateri del teksta.

www.ivantic.net

Beograd, 2013.

Kazalo

UVOD	3
SPLOŠNI ZAČETEK ALI OD KJE SMO	4
IZRAŽANJE VSEGA SKOZI SEDEM FAZ ALI STOPENJ	7
IZRAŽANJE VSEGA SKOZI PET DIMENZIJ	10
ČLOVEŠKO TELO KOT IZHOD IZRAŽANJA VSEH STOPENJE IN DIMENZIJ	11
DVOJNA NARAVA BOŽANSKE EMANACIJE: POZABA KOT BUJENJE	12
ORGANSKO ŽIVLJENJE KOT OSNOVA ČLOVEŠKEGA TELESA	13
ČLOVEŠKO TELO KOT OSNOVA OSEBNOSTI	16
CELOVITA OSEBNOST KOT OSNOVA DUŠE	17
ORGANSKI SVET KOT SCENA ZA DRAMO OSEBNOSTI	18
OSEBNOST KOT POOSEBLJENJE BOŽANSKEGA	20
BOŽANSKO KOT OSNOVA DUŠE	21
PRISOTNOST BOŽANSKEGA KOT PRIČEVANJE	23
MEHANIČNO IZRAŽANJE NEORGANSKEGA SVETA	24
IZRAŽANJE ORGANSKEGA SVETA KOT PODLOGA ZA ZAVEST	25
KROG USTVARJANJA: NEORGANSKI SVET, ORGANSKI SVET IN ČLOVEK	26
O INKARNACIJI DUŠ PRED ORGANSKIM ŽIVLJENJEM NA ZEMLJI	29
DELITEV DUŠ NA MLADE, RAZVITE IN VISOKO RAZVITE	33
DUŠE SE PRIPRAVLJAJO ZA ČLOVEŠKO ŽIVLJENJE Z	38
OBLIKOVANJE VSEGA OSTALEGA ŽIVLJENJA	38
ROJSTVO DUŠE V TELESU	39
ZAČETEK POZABE	42
KOMUNIKACIJA MED UMOM IN DUŠO	44
ZAKAJ JE DUŠA VEDNO DOBRA	48
ZAKAJ NEKATERI LJUDJE NISO DOBRI	49
PADEC DUŠE – NASPROTNA TOČKA NA KROGU BOŽANSKEGA IZRAŽANJA	62
NEKATERE LASTNOSTI IN PROBLEMI MLADIH DUŠ	67
NEKATERE ZNAČILNOSTI IN PROBLEMI SREDNJE RAZVITIH DUŠ	69
NEKATERE ZNAČILNOSTI IN PROBLEMI VISOKO RAZVITIH DUŠ	70
NEKATERA OPAŽANJA O MLADIH, SREDNJE IN VISOKO RAZVITIH DUŠAH	71
VSAKDANJE ŽIVLJENJE PRINAŠALCA SVETLOBE	73
PLANETI POGOJUJEJO ORGANSKI SVET	74
DUŠA IN KARMA	78
DUŠA IN ZNANOST	82
DUŠA IN RELIGIJA	86
TRI VRSTE DELA: FIZIČNO, INTELEKTUALNO IN NAMERAVANJE	91
DELO NA SEBI	95
ČLOVEŠKO PRIČEVANJE BOŽANSKE PRISOTNOSTI	97

UVOD

Že dolgo obstaja potreba za opomnikom in priročnikom, ki bi človeškim dušam pomagal, da se spomnijo kdo so, kaj so in zakaj so tukaj. Ljudje vedo kdo so, samo so pozabili. Obstaja veliko takšnih informacij, ampak so razmetane in neurejene v različnih knjigah in učenjih, starih in novih, nekatera so ideološko pristranska, nekatera se trudijo, da so objektivna, ampak so nepopolna, medtem pa večina novodobnih knjig o tej temi samo razpihuje iluzije in podtika dezinformacije. Tukaj bomo poskušali, da naredimo tisto, kar še ni narejeno, da prikažemo kompletno zgodbo na čim bolj objektivni način.

Vsekakor bo to pogojeno z izkušnjami avtorja, mojimi osebnimi izkušnjami in zrelostjo. To ima dobro in slabo stran. Slaba stran so omejitve katere vsekakor imam. Dobra je ker se lahko o tem lahko sam osebno prepričaš, na osnovi osebnih izkušenj. O življenju duše se lahko govori samo z osebnimi izkušnjami katera so dovolj prečiščene, tako da je dobilo objektivno vrednost.

V mojem primeru je dobra stran tudi to, da sem se zadnjih trideset let trudil, da osebne omejitve zmanjšam in izkušnje naredim dovolj objektivne. Predvsem sem to delal s prakticiranjem zen budistične meditacije, imenovano *šikan taza*, potem z neskončnim številom izven telesnih izkušenj, na fizičnem nivoju, astralu in ravneh iznad astrala (hyperspace), kakor tudi z izkušnjo umiranja. Dodatno objektivnost o življenju duš so mi prinesla izkušnje srečanja z dušami umrlih in s svojim duhovnim vodnikom. Naravo teh izkušenj sem podal v svoji knjigi *Sankhya*, prikazuje istoimensko učenje katero je starejše od *Ved*, a objektivno prikazuje vse kategorije obstajanja v vseh dimenzijah. Shema kategorij *sankhye* se je pokazala kot edina popolnoma objektivni in točen zemljevid vsega kar se sploh dogaja, s katero se lahko dela in primerja osebne izkušnje, da bi lahko dobile objektivno vrednost. Za boljše razumevanje tega kar tukaj navajam bo koristilo, da preberete tudi to knjigo. Prav tako sem svoje izkušnje usklajeval z delom na sebi po učenju G.I.Gurdžijeva, starodavnem znanju sufizma in gnosticizma, katere je on posredoval in velik del tukaj podanega je zasnovano na teh učenjih.

Mogoče se bo nekemu poznavalcu budizma, posebno zen budizma, tukaj postavilo vprašanje, zakaj sploh govorim o dušah, ker to ni čisto »budistično«. Res tudi ni, ampak izvorno Budino učenje, kot tudi zen budizem, kateri ga najbolj praktično izvaja, ne zanikajo duše, temveč kažejo na širši kontekst od individualne duše in njene izkušnje. Popolnoma lažen je prikaz budizma, ki negira dušo in Božansko. Že sam Buda je detajlno govoril, kaj vse se dogaja dušam za časa življenja in po smrti, kakor tudi o delovanju Božanskega. On je samo postavil naglas na tisto kar vse to omogoča, na širši kontekst vsega tega dogajanja in na samo prakso bujenja, a ne na teoretična pojasnila, katera so bila že v njegovem času prekrita z vseh mogočih strani. Kot razsvetljeni, je Buda dobro vedel, da vse o čemur se govori postaja metafizika, da um vse projicira kot privid, da je zamišljeno že tukaj, da je opis tisto opisano. Zaradi tega ni nikdar govoril o cilju, ampak vedno samo o sredstvu za doseganje cilja. Na vse načine se je izogibal, da cilj postane predmet verskega oboževanja pred njegovo resnično uresničitvijo. A to je prav tisto kar nerazsvetljeni ljudje vedno delajo: kadar ne morejo doseči duhovni cilj s svojim osebnim naporom in preobrazbo, oni iz tega naredijo religijo v kateri zamišljajo, da je cilj že dosežen ali da bo bil dosežen v neki imaginarni bodočnosti ali da ga je sam Bog prinesel. Buda ni delal religije, samo je kazal na pot prečiščenja. On je bil higienik trpljenja. Njegov širši kontekst nam je danes bolj razumljiv, ker o njem na svoj način govori sodobna teorija

Univerzalnega Polja¹, kvantnega holograma², ki je v osnovi resničnosti, po katerem ni razlike med najvišjo Božansko resničnostjo, vesoljem in našo notranjo izkušnjo in duševnim življenjem. Vse to je eno in isto dogajanje; vsi njegovi procesi se v celoti koncentrirajo na veliko bujenje. Zato je Buda samo govoril o prebujenju, po katerem je budizem tudi dobil ime. Zato se lahko enako pravilno reče tudi, da ne obstajajo individualne duše, ker v skrajnem pogledu samo Absolut obstaja in on je transcendentalen, tj. nedoločljiv – kakor tudi da obstajajo individualne duše katere so zopet v osnovi sam Absolut, njegovi zavestni subjekti – ker vseeno obstaja nekdo ki spoznava to transcendentalno. Da zares ni duš, kot zavestnih subjektov, katera presegajo telo in um, katere so sposobne da razumejo neobstoječnost in spremenljivost vsega, potem ne bi moglo biti niti budizma niti prebujenja, niti samega Bude. Samo se govori o različni globini uvida in načinih opazovanja iste stvari.

Bistvo prebujenja se v zenu koncentrira na izrek: Spoznaj svoj obraz katerega si imel pred svojim rojstvom. To pomeni: spoznaj svoje bistvo ali dušo katere si bil pred inkarnacijo v to telo; tisto kar si v absolutnem smislu, neodvisno od telesa in uma. To je prebujenje. Tedaj postane jasen cel proces individualne izkušnje obstajanja katerega imenujemo duša in njegova enost z objektivnim obstajanjem, katerega imenujemo z Absolutom ali Božanskim. To je en in isti proces. Spoznanje njegove identičnosti je prebujenje.

Ampak prebujenje ne bi bilo to kar je, če se ne bi razumel cel proces bujenja, celo življenje individualne duše, zakaj sploh obstaja drama življenja in kako je ona prišla do prebujenja s tokom življenj v fizičnem telesu. Tukaj se bomo spomnili na ta proces, čeprav je on tako težak in iluzoren, da ga bi najraje pozabili, kot nočne more katere smo sanjali dolgo časa nazaj. Mogoče bomo tako pomagali dušam katere še sanjajo, da se lažje prebudijo.

SPLOŠNI ZAČETEK ALI OD KJE SMO

V opisu celotne stvari moramo začeti od najsplošnejšega in najbolj abstraktnega pojasnila pravzroka, da bi lahko razumeli vse detajle življenjske drame katero imajo duše na tem svetu.

V osnovi vsega obstajanja je Absolut ali Božansko. Tukaj ga bomo imenovali Božanski Absolut. Tako se bomo izognili teološki deifikaciji če bi ga imenovali samo z Bogom in teorijski abstrakciji če bi ga imenovali samo z Absolutom.

Božanski Absolut je neustvarjen, brezčasen, brez vsakih mej, kar pomeni, da je vseobsegajoč in da ni mogoče nič izven njega samega. Ker je jezik vedno omejen in enostranski, se o njem lahko govori samo v paradoksih: da je vse, čeprav ni nič od vsega, da je neprepoznaven, čeprav je v osnovi vsakega spoznanja, da je nebitje čeprav je v osnovi bitja, da je nič čeprav omogoča vse. Skratka, on je transcendentalen za um ali iznad uma.

Iz Božanskega Absoluta je nastala emanacija ali izražanje vseh univezumov kateri sploh obstajajo, oziroma samo obstajanje kot tako.

¹ O univerzalnem polju v sodobni fiziki pogledati knjigo Gregg Braden: Božanska matrika, Cangura, Ljubljana, 2009. Kot tudi Lynne McTaggart: Polje – Po sledih nevidnih sil v vesolju, Ara, Ljubljana, 2010.

² O holografski paradigmi pogledati v knjigi Michael Talbot: Holografski svemir, Teledisk, Zagreb, 2006

Tudi to se mora opisati s paradoksalnim jezikom. Natančneje, Božanski Absolut je sam kot takšen vedno popoln in zato se ne more nič izraziti izven njega, ker nič ni mogoče izven njega. Ker nič ni mogoče izven njega, tudi on sam ni nič³ – toliko je popoln.

Ampak popolnost kot takšna ne more obstajati brez zavesti o sebi. Nezavestna popolnost ni mogoča, kakor niti same popolnosti ne more biti brez zavesti o sebi. Kakor koli, stari gnostični in sufijjski miti pravijo, da je Božansko (seveda s samo svojo popolnostjo) v enem brezčasnem trenutku postalo zavestno sebe in se s tem dejanjem podelilo na sebe samega in na tisto česar je zavestno.

To česar je bilo zavestno je bilo spet ono samo, ker ničesar drugega ni in ne more biti. Ali samo dejanje takega ozaveščanja je naredilo, da tisto česar je Božansko postalo zavestno izgleda kot nekaj drugega, kot projekcija. Za vsako zavest o nečem je potrebna projekcija, objektivizacija, tako kakor je za vsako sliko potrebna podloga, kakor je za vsako obliko potrebna substanca ali material s katerim je oblikovan. Za objektivno zavest je potrebna objektivizacija.

Tako je s samim dejanjem absolutne zavesti o sebi nastala vsa pojavnost ali objektivni univerzum z vsemi svojimi dimenzijami in stopnjami.

Ves objektivni ali pojavni univerzum je samo podlaga katera omogoča odraz Božanske zavesti o sebi, kakor je tudi posledica samega dejanja zavesti o sebi.

Poznan je tudi kot nediferencirano Polje⁴ vseh možnosti, pradanost ali univerzalno kvantno Polje, Božanska matrika, Kvantni hologram in se imenuje Narava ali *prakrti* v učenju *sankhye*.

Božansko se je v tem Polju zavesti ogledalo⁵ in začelo dajati imena in oblike. Tako je Božansko dobilo prvo misel o sebi kot »Jaz sem«.

Tako je nastalo prvo trojstvo:

1. Zavestni subjekt.
2. Objekt katerega je subjekt zavesten.
3. Proces opažanja subjekta in objekta.

To je v starodavni dediščini predstavljeno kot:

1. Božansko kot Oče (v gnostičnih izročilih - *puruša* v *sankhyi*),
2. Vsakršno obstajanje kot Mati (*pleroma* u gnosticizmu, narava ali *prakrti* v *sankhyi*), in
3. Objektivna zavest o sebi, o obstajanju, kot Sin Božji (v gnosticizmu, v *sankhyi mahat-buddhi*, prva kategorija *prakrti*)⁶.

³ O tem na svoj način govori tudi budistično učenje o praznini in apofatična teologija, kabalistično in sufijjsko učenje o najvišjem Božanstvu.

⁴ Definicija "polja" se v kvantni fiziki glasi; da je to nevidna sila katera vpliva na ustvarjanje vidnega fizičnega sveta, da je v tem polju povezano vse, kar je v fizičnem svetu ločeno.

⁵ Ogledalo - pomeni: ogledati svoj lik v ogledalu ali tudi pogledati del samega sebe (brez ogledala), primerjati, razmisliti nekaj, izkusiti, okušati, določiti svojo sposobnost.

⁶ V Kabali je samo Božansko imenovano *ain*, praznina ali čisti Duh; njegova prva refleksija *ain sof*, Brezmejno, univerzalno Polje; tretja kot izvor izražanje vsega je imenovano *ain sof aur*, brezmejna neustvarjena svetloba. Tako je narava vrhunskega Enega trojna. *Ain* je omejen z *ain sof*, a *ain sof* z *ain sof aur*. Nadaljnja emanacija Božanskega predstavlja vse večje omejevanje nižjih sfer, vse do grobega materialnega sveta.

To tretje vsebuje v sebi celo to prvobitno trojstvo.

Iz tega tretjega je nastalo vse kar obstaja⁷.

Vse kar obstaja nosi v sebi naravo prvotnega dualizma (1 in 2), dialektiko nasprotnosti, *jin* in *jang*, ker je na osnovi prvotnega dualizma nastalo to tretje in vse ostalo iz njega.

Vse kar obstaja je prav tako samo iluzija ali imaginacija Božanskega Absoluta, ker nič ni mogoče izven njega samega. Vse to se dogaja v njem samem. Od tukaj vse kar se navidezno izraža kot obstajanje ima dve lastnosti:

Prvo: Vse izraženo je Božansko po modelu holograma, kjer vsak delček ene celote (slike) vsebuje in odraža celoto (celo sliko). Model holograma nam pojasnjuje kako istočasno obstaja tudi izraženi univerzum, vse ustvarjeno in njegova enost, kako je to vse eno čeprav izgleda kot množica.

Drugo: Ker nič ni mogoče izven Božanskega, pa je zato Ono samo prazno (*sunyata*), se vse iz njega izraža samo kot iluzija Božanskega ali njegove sanje o obstajanju. Tisti kateri obstaja nima potrebe, da to samemu sebi konstatira. Potreba za takšno konstatacijo se pojavi samo, kadar se pozabi sebe samega. Zato je vse kar je izraženo, samo konkretizacija in materializacija te iluzije⁸. Pozaba sebe kot Božanskega je materializacija nezavestnega ali nezavestna materializacija. Oziroma, materializacija objektivnega univerzuma je posledica pozabe Božanskega, pozabe sebe, konkretizacija te pozabe. Ampak sama ta konkretizacija in materializacija nezavestnosti pomaga zavestnosti in samospoznanju, tako da to ni potovanje v neskončnost.

Podoben proces se dogaja tudi v človeku, ker je človek mikrokozmos in njegova duša je posebljenje Božanskega; kadar človek pozabi sebe in pade v sanje, iluzijo, takrat sanje, iluzije, postanejo edina resničnost.

Zato do odgovora na ta paradoks – zakaj je dejanje zavesti o sebi izzvala nezavestno projekcijo univerzuma – človek lahko pride samo s svojim osebnim prebujenjem – ker se samo v človekovemu prebujenju Božanski Absolut ponovno vrača k samemu sebi.

Od tukaj zavest o sebi kot »Jaz sem« ima dvojno naravo: to je najvišja afirmacija samega obstajanja in obenem tudi začetek iluzije obstajanja.

Vse prave duhovne tradicije stvarjenje sveta opisujejo kot padeč v nižje stanje od Božanskega, kot zapadanje v vse globlje in bolj groba stanja materialnosti in nezavestnosti.

Zato se s prebujenjem človek dviguje in osvobaja od vseh iluzij materialnosti in nezavestnosti⁹.

To Trojstvo ali zakon števila tri, prikazuje kako vse nastaja ali samo ustvarjanje. Zato ima vsak nadaljnji proces ustvarjanja vsega tri sile: aktivno, pasivno in nevtralno.

⁷ Tao Te Čing 42: *Iz Taoa nastaja Eno; iz Enega nastaja dvoje; iz dvojega nastaja troje; to troje rojeva vse stvari. Vse stvari vsebujejo jin in jang. Skozi združevanje teh vitalnih energij se ustvarja enost.*

⁸ Drugi način da se prikaže ta ista stvar je prikazana v indijski filozofiji z metaforo božanske igre, *lile*, Bog je plesalec in njegova igra je manifestirani svet. Ples ni ločen niti različen od plesalca, ples obstaja samo dokler plesalec pleše. Tako izraženi svet ni različen od samega Boga, čeprav se opaža drugače. Mi ga vidimo samo kadar pleše, kot izraženi univerzum, dokler je v mirovanju, je on sam po sebi transcendentalen in nespoznaven, čeprav je še dalje on sam kakor tudi vedno. Zato se Bog direktno spoznava z mirovanjem in transcendenco izražanja uma. Isto poskušajo na svoj način reči tudi apofatična in katafatična teologija.

⁹ Po tem se budistično učenje o praznini in prebujenju istoveti z ostalimi učenji, s kabalo in ezoteričnim krščanstvom, katera učijo da je samo Božansko resničnost, a da je ves izraženi svet posledica padca v nižja stanja in pomračenje izvorne zavesti - katera se ponovno lahko povrne samo v človeku.

Prva je težnja da se nekaj naredi, druga je odpor tej težnji in tretja je rezultat. To so tri *gune* v *sankhyi*. To je »sveto trojstvo« v ezoteričnem krščanstvu.

To je bil sam proces začetnega ustvarjanja katerega smo tukaj opisali.

Ta proces se razvija naprej, izraža se v vse kar obstaja skozi stopnje in dimenzije.

IZRAŽANJE VSEGA SKOZI SEDEM FAZ ALI STOPENJ

Proces ustvarjanja poteka skozi sedem faz ali stopenj. To je zakon števila sedem, kateri je poznan v simboliki in mitologiji.

Proces nadaljnjega ustvarjanja se odvija po modelu razbijanja holografskega ogledala v neskončno število malih delčkov, od katerih vsak delček vsebuje celoto.

V samem dejanju ustvarjanja vsega objektivnega, katerega je Božanski Absolut izkusil kot »Jaz sem« ali »obstajam« ali »jaz sem samo obstajanje«, se je izdvojila samostojna zavest o sebi, zavest o samem Božanskem obstajanju in v njej je prišlo do nezaustavljive namere, da se spoznajo vsi aspekti Božanskega obstajanja v vseh mogočih oblikah in pojavih.

Ta samostojna božanska zavest o sebi je poznana kot »prvi in najlepši angel Gospodov«, svetloba zavesti katera razkriva samo Božansko obstajanje kot takšno¹⁰.

Neposredna izkušnja takšne prvotne zavesti o obstajanju je izkušnja enosti s samim obstajanjem.

Ta izkušnja enosti je avtomatsko ustvarilo iluzijo, da je ta zavest izvor samega Božanskega obstajanja.

Ta iluzija je v zavesti ustvarila iluzorno potrebo, da lahko sama ustvarja, da je ona sama Božansko in ne samo njegova refleksija – Božansko je pravzaprav vedno iza zavesti, nikoli ne more biti predmet, niti vsebina zavesti, ker obstaja pred njo in jo omogoča. Ono ja sama zavest, a ne zavest o nečem.

Tako je po izročilu prvi Sin Božji, nosilec svetlobe zavesti in obstajanja, sam ustvaril vse ostale svetove. Ampak s tem je postal tudi nekakšna vrsta odpadnika, ker si je predstavljal, da je on samo Božansko, čeprav je bil le njegova refleksija.

Ker ti novo ustvarjeni svetovi niso bili plod samega Božanskega, ***katero nikoli ni imelo namere ustvarjati nikakršne svetove***, so se oni iz te odtujene Božanske zavesti sami spontano ustvarjali v vse bolj grobih in grobih oblikah, kot vse večje iluzije. Torej, ***Bog je tako celovit in popoln, da mu je nemogoče da ustvarja kakršnekoli svet***. Ker on je, kot absoluten, že vse kar lahko obstaja in nič ni mogoče izven njega. Če želite biti resni v svoji veri v Boga, si ne bi smeli zamišljati, da je Bog ustvaril svet. O izraženem ali "ustvarjenem" svetu se lahko edino govori kot o iluziji (*maya*). Zdaj, ker je Božansko edina resničnost, kot svoboda vseh možnosti, je tudi iluzija resnična. Zato o njej lahko tudi govorimo. Zato v njej tudi živimo. Zato je tudi prebujenje od iluzije resnično. Razrešitev teh paradoksov je mogoče edino s transcenco uma, ker je edino v umu možna iluzija in osvobajanje od iluzije. To je praksa o kateri se bo kasneje govorilo.

¹⁰ On je v judovsko-krščanski religiji lažno predstavljen v negativni luči kot Lucifer, da bi se skrili pravi pomen in da bi se Rimska krščanska cerkev oddvojila od gnostičnega mita, kateri o vsemu tem govori. Gnostiki so bili pravi zgodnji kristjani. Rimske oblasti so jih preganjale kot največje sovražnike, ampak njihove religije niso mogli uničiti, niti zatreti. Zato so ustanovili krščansko cerkev v Rimu, da je ne bi ustanovili gnostiki. Ponaredili so gnostične evangelije v Biblijo kakršno imamo danes in lažirali celo mitologijo, da bi se razlikovala od izvirne in prave krščanske vere in dobila cerkveno dogmo kakršna tudi danes obstaja.

Poznano nam je sedem stopenj ustvarjanja, katere bomo tukaj opisali.

Vendar, ker je tudi takšen univerzum sad Božanske zavesti o sebi, je on zadržal nekatere bistvene značilnosti Božanskega Absoluta vse do najnižje stopnje in najbolj grobe dimenzije, do materialnega univerzuma. To so lastnosti holografske enosti in svobode vseh možnosti.

Na ta način je izražen objektivni univerzum, kateri je trenutno nastal z Božansko zavestjo o sebi kot "Jaz sem", postal Polje svobodnega izražanja vseh mogočih pojavov in dogodkov, vse kar je mogoče na kakršen koli način da obstaja in se zgodi, to potencialno že obstaja v univerzalnem Polju (*prakrti*), vse naenkrat, brezčasno ali izven časa. Vse je ustvarjeno že v prvem dejanju refleksije – zato ker je s tem dejanjem refleksiran sam Absolut. Ampak potencialno. Zato ni ničesar novega. Vse kar sploh lahko obstaja in da se zgodi, je ustvarjeno že s prvim dejanjem obstajanja, vendar je ostalo potencialno. Subjektivnemu opazovalcu, ki je omejen s svojim prostorom in okoliščinami, nekaj kar je bilo potencialno postaja aktualno in ga tako vidi kot da je nastalo nekaj "novega". "Novo" obstaja samo v subjektivni izkušnji opazovalca, zaradi njegove omejene točke opazovanja. Zavesten subjekt iz neskončnega oceana možnosti izbira eno po eno in jih tako aktualizira. Kakor on odkriva nekaj novega, tako se mu pojavlja iluzija časa, ker se ne izražajo vse možnosti naenkrat, nekaj je "nastalo" prej, a nekaj kasneje. ***Tukaj si je potrebno zapomniti, da je zavestni subjekt tisti ključni dejavnik kateri potegne možnosti v obstajanje, kateri potencialno pretvori v aktualno. Na ta način kreira obstajanje.***

Zato je to univerzum svobodne volje ali svobodnega izražanja absolutno vsega kar se lahko izrazi.

Skupaj s tem, vse je povezano v enost, ampak po modelu razbitega holograma, kjer vsak delček vsebuje celotno sliko. To je mogoče prav zaradi brezčasne vseprisotnosti vsega ustvarjenega.

Razbijanje ogledala holistične celote Božanskega se je odvijalo na progresiven način skozi sedem faz. Te faze se razvijajo s spiralnim gibanje (razbijanje Božanskega holograma) in kroženjem od višje stopnje k nižji. S to potjo se tudi zavest obstajanja spušča v vsa nižja stanja. Vsaka stopnja dobiva svojo zavest o sebi in ona avtomatsko ponavlja prvotno iluzijo da je samozadostna in tako ustvarja naslednjo nižjo stopnjo, v kateri je zavest bolj pogojena.

1. Absolut kot celota in samo Božansko. On omogoča sam brezčasen prostor kateri omogoča vse drugo. To je čisto bistvo katero obstaja pred zavestjo o Sebi.
2. Vse galaksije. One imajo iznad sebe samo prostor kateri jih vsebuje. To je zavest o sebi kot prostoru in kontekstu vsega dogajanja.
3. Vse zvezde. To je konkretizirana zavest, v vseh oblikah v katerih lahko obstaja. Izraža se kot svetloba zvezd.
4. Naša zvezda, Sonce. Tu je zavest o življenju človeških duš na Zemlji.
5. Planetarni sistemi okoli Sonca. To je zavest o vseh aspektih dogajanja in dinamike izkušenj človeških duš na Zemlji.
6. Zemlja in organski svet na njej. Tu je zavest identificirana s fizičnim življenjem v individualnem telesu, rastlinskem in živalskem.
7. Mesec kot satelit Zemlje. Tu je zavest v stanju sanjanja ali obsedenosti katera je posledica popolne identifikacije s telesom.

Ta progresiven razvoj smo morali tako pogledati, iz našega vidika opazovanja, iz Zemlje, ker ga ne moremo opazovati z neke tuje, imaginarne točke. On tako deluje na nas in tako ga moramo opazovati. On bi bil isti tudi z druge točke opazovanja, razlike bi obstajale samo v odvisnosti od stopnje s katere se opazuje.

To so stopnje obstajanja. Vsaka ima svojo logiko in se ne morejo mešati. Naravo vsakega obstajanja je mogoče razumeti samo v kontekstu stopnje kateri pripada. Vsaka višja deluje na nižjo kot močnejša, ampak vsaka nižja koristi višjo za svojo energijo ali »hrano«. Tako se na primer, Mesec hrani z vsem organskim življenjem na Zemlji in privlači življenjsko energijo živih bitij. Čeprav je nižje na lestvici od Zemlje, on s svojo gravitacijo privlači vsa dogajanja organskega sveta. Kadar bi se Mesec nenadoma ustavil ali izginil, bi na Zemlji zastalo vse življenje. Mesec vpliva na organski svet kot nihalo na uri, katero s svojim gibanjem omogoči delovanje urnega mehanizma, organskega življenja. Vsekakor, z organskim življenjem upravljajo vsi planeti v osončju, vendar je najbolj vpliven Mesec, ker je najbližji in ker se z njim konča spirala stopenj v naši smeri. Podobno kot Zemlja uporablja vpliv drugih planetov sončnega sistema, je tudi sončni sistem pod vplivom galaksije, itd.

Mesec je velik elektromagnet kateri samo s svojim gibanjem inducira življenjsko energijo na Zemlji. Ta inducirana življenjska energija je vse organsko življenje. Vsa nebesna telesa so elektromagneti katera s samim svojim gibanjem inducirajo vse življenje katero obstaja v vesolju.

Kombinacija kozmoloških teorij Električnega in Holografskega univerzuma, kakor tudi Močnejšega antropičnega principa (SAP) je najbolj natančna resničnosti.

V vsaki stopnji se Božansko znova deli in formira kot Božansko te stopnje, zopet po holografskem modelu, na manjše entitete. Tako obstaja Božansko katero vlada vsem galaksijam, zatem vsem zvezdam z vsemi njihovimi planetarnimi sistemi, kakor tudi po ena Božanska entiteta katera vlada vsakemu planetu na katerem obstaja organsko življenje.

Božanska zavest se dalje deli na vsako zavestno bitje katero obstaja v vseh svetovih.

Vsaki stopnji vlada določeno število zakonov kateri pogojujejo to stopnjo.

1. V Absolutu vlada samo en zakon, popolna nepogojenost.
2. V vseh galaksijah vladajo trije zakoni; tisti, kateri so v samem Absolutu bili eno, so se zdaj razdelili na tri zasebne zakone.
3. Vsem zvezdam vlada šest zakonov; tri katera dobijo od višje stopnje (2) in tri zakone, katere same ustvarjajo z dejstvom trojstva.
4. Sonce ima dvanajst zakonov: v njem se seštejejo tri sile katere vladajo svetovom drugega reda (2), šest sil katere vladajo svetovom tretjega reda (3) in tri sile samega Sonca
5. Planeti imajo štiriindvajset zakonov ali sil kateri jim vladajo: vsota prejšnjih (3+6+12) in tri svoje zakone, kar da skupni seštevek 24.
6. Zemlji vladna 48 sil ali zakonov: seštevek vseh prejšnjih (3+6+12+ 24) in tri svoje zakone kateri nastanejo zaradi sile trojstva¹¹.
7. Mesecu vlada 96 zakonov¹².

Če bi Mesec imel satelit, bi imel on 192 zakonov in tako naprej.

¹¹ Ta opis zakonitosti sedem stopenj je povzet iz dela "Predavanja iz kosmologije" Petar Uspenski, Logos, Beograd, 2007.

¹² Tukaj bomo opazili da stopnje izražanja univerzuma v veliki meri odgovarjajo zakonitostim Fibonaccijevega zaporedja, a mogoče se govori o istih zakonitostih. To matematično zaporedje je opaženo v številnih fizikalnih, kemijskih in bioloških pojavih. Ime je dobil po italijanskem matematiku Fibonacciju. Predstavlja zaporedje števil v katerih vsota dveh predhodnih števil v zaporedju daje vrednost naslednjega člana zaporedja. Po istem principu je nastala anatomna struktura človeškega telesa.

Na ta način je vsaka nižja raven bolj pogojena in gostejša. Volja Božanskega Absoluta neposredno deluje samo na drugo stopnjo, tretja stopnja je že pogojena s trojstvom in vse nižje stopnje so bolj pogojene z vse večjim številom zakonov in sil.

To naj bi nam pojasnilo zakaj je življenje na Zemlji takšno kot je, težko in pogojeno. Zemlja se nahaja precej daleč od Božanskega izvora in nepogojenosti.

IZRAŽANJE VSEGA SKOZI PET DIMENZIJ

Celotno izražanje univerzuma je sestavljeno iz različnih frekvenc ali vibracij. Širjenje frekvenc ima svojo univerzalno zakonitost, katera se v starodavnih učenjih, katero nam je posredoval G.I. Gurdžijev imenuje Zakon oktav. Na kratko rečeno, govori o tem da od začetne pa do dvakrat večje frekvence, obstaja sedem faz njihovega povečanja. Ta perioda podvojitve vibracije se imenuje oktava, pri katerem osmi del predstavlja dvakratno večjo prvo frekvenco in začetek nove oktave. Sam proces rasti se odvija v sedmih fazah. Zato imamo sedem tonov, sedem barv v spektru svetlobe, sedem faz v formiranju kristalov itd. Zaradi holografskega modela univerzuma, se zakonitost števila sedem pojavlja v vseh procesih ustvarjanja, ne samo v stopnjah katere smo opisali.

Če to zakonitost predstavimo z linijo naraščajočih vibracij od A do dvakrat večje B (A-----B), bo celoten proces imel dva prelomna trenutka, kjer se vibracije upočasnijo. Prvi je bližje začetku, drugi pa bližje koncu (A--1----2-B). Ta dva trenutka upočasnitve imata težnjo, da spremenita smer vibracije, tako da se ona nikoli ne razvija na isti način. Zato nikjer v naravi ni povsem ravnih črt, niti ničesar popolnoma enakega. Prvi prelomni trenutek bo skrenil linijo prvič, zatem pa bo drugi trenutek upočasnitve skrenil linijo drugič, preden se bodo vibracije podvojile. Nov proces podvojitve, nova oktava bo prav tako še bolj skrenila linijo rasti vibracije in tako nastaja spirala, od spirale DNK do spirale galaksij. Tako se univerzum izraža v množico pojavov in oblik katera nikoli niso iste.

Zaradi teh prelomnih trenutkov se niti en proces ustvarjanja ne more odvijati naravnost k cilju, brez ovir in dodatnega vlaganja energije. To nam je poznano iz izkušenj kadar nekaj začnemo, a kmalu zatem se delo spremeni, oteži, upočasni in skrene v nekaj drugega, potrebno je dodatno vlaganja energije, da se nadaljuje v začetni smeri k cilju. Če se ne vložiti dodaten napor, se bo on neopazno obrnil v novo smer, mislili bomo da delamo na istem cilju, medtem pa smo v resničnosti skrenili po drugi poti. Delo se je pod vplivom prvega prelomnega trenutka spontano obrnilo v novo smer, medtem pa mi mislimo da še naprej delamo k istemu cilju. Samo z objektivnim opazovanjem s strani se lahko vidi, da smo se spremenili in delamo nekaj drugega, a da tega nismo niti zavestni, ali pa smo zavestni in to sebi opravičujemo in racionaliziramo. Tako se isto razvija širjenje neke ideje, od začetnega učenja s časom postaja izkrivljena dogma in nekaj povsem drugega, ampak sledilci te ideje še naprej mislijo, da se držijo njenega prvotnega cilja, prepričani v svoje razloge in utemeljitve. In njihova nova tolmačenja in vztrajanje na dogmi predstavljajo samo opravičilo odstopanja. Dober primer te razlike in nezavestnega odmikanja so ustanovitelji velikih religij in tisto kar so danes njihovi sledilci. Popolna nasprotnost ali slaba imitacija.

Da bi se kateri koli proces ustvarjanja uspešno pripeljal do kraja, se mora biti zavesten teh dveh prelomnih faz upočasnitve in odmikanja in v njih se mora vložiti dodatna energija, da se proces obdrži v isti smeri.

Zaradi prelomnih faz izražanja nastaja vsa različnost izraženega. Kakor se njihove frekvence nenehno prepletajo, tako nastajajo različne dimenzije izraženega univerzuma. Lahko jih razumemo kot različne gostote frekvenc ali njihove različne kvalitete. Njih je pet in

starodavna dediščina jih od davnine simbolično predstavlja kot pet elementov: Zemlja, Voda, Ogenj, Zrak in Eter.

Vse stopnje univerzuma s spiralnim prepletanjem in prepojitvijo se izražajo skozi teh pet dimenzij.

1. One najprej obstajajo kot sama zavest. Ona se izraža kot prostor v katerem se vse ostalo izraža. To je element Etra. Univerzalno kvantno Polje vseh možnosti.
2. Zatem se zavest poseblja v pojme in abstraktne ideje. To je element Zraka. Najvišja frekvenca izraženega univerzuma. Tisto česar je zavest zavestna, abstraktno in nevidno kot zrak, vendar opazno in učinkovito. Zavest je tukaj posebljena v misel.
3. Ideje se morajo vzbuditi, razvijati, oblikovati in združiti. Ta gonilna volja za razvijanje določenih idej je predstavljena z elementom Ognja, katera je vidna in učinkovita, vendar brez specifične oblike. Zavesti in misli je tukaj pridružena volja ali energija.
4. Različni aspekti idej se morajo preučiti in kristalizirati v eno konkretno obliko kot njihov rezultat. Moč izdvajanja ene oblike iz množice možnosti je predstavljena z elementom Vode. Voda je in vidna in ima obliko, vendar ne svojo, ampak ideje katero predstavlja, posode katera jo vsebuje. Zavest posebljena v misel z energijo tukaj dobiva svojo prvo konkretno obliko, prototip.
5. Uresničitev konkretne oblike je njegova materializacija katerega predstavlja element Zemlje.

V procesu prepletanja frekvenc vseh stopenj vlada zakon vzročnosti, ker je on spontan in nezavesten, ali s samim tem ker je spontan in nezavesten, on vsebuje tudi zakon slučajnosti. Torej, oba zakona obstajata vzporedno, in zakon vzročnosti in zakon slučajnosti. Zato obstajajo procesi kateri se lahko predvidijo z matematično preciznostjo, procesi kateri se lahko samo delno predvidijo z manjšo ali večjo verjetnostjo in procesi kateri se sploh ne morejo predvideti. Vzročnost obstaja zaradi same sile izražanja, a slučajnost zaradi svobode izražanja vsega. Oba sta zasnovana na nezavestnosti samega izražanja. Oba morata obstajati skupaj. Če bi bila samo vzročnost ni bi nastalo nič novega, ponavljalo bi se eno in isto, a da je samo slučajnost se ne bi oblikovalo nič konkretnega, niti bi samo izražanje ne imelo nobenega pravega smisla.

ČLOVEŠKO TELO KOT IZHOD IZRAŽANJA VSEH STOPENJE IN DIMENZIJ

Izražanje vseh stopenj in dimenzij se dokončuje z oblikovanjem človeškega telesa.

Zato je človeško telo mikrokozmos. To je mogoče zaradi holografske narave vesolja, po kateri vsak delček vsebuje in odraža celoto.

Človeško telo, kot izhod ustvarjanja in celotnega izražanja, zato vsebuje vse stopnje in dimenzije univerzuma. Vse višje dimenzije so v človeku, a ne zunaj njega. To je ključna stvar katero je potrebno vedeti kadar se razmišlja o višjih svetovih in dimenzijah, da se ne bi oni zaman iskali izven človeka. Ključna stvar človeškega ozaveščanja in prebujenja je to spoznanje, da je vse v njem, a ne izven njega. Človek je nezavesten toliko, kolikor svoj izhod išče zunaj in kolikor je zaradi tega odvisen od zunanjih vplivov.

Samo v njemu lahko biva čista *zavest* o sebi (Eter); najvišje vibracije dogajanja kot ideje in *misli* (Zrak); *volja* in sposobnost, da se ideje izmenjujejo in preoblikujejo (Ogenj), sposobnost, da se *občuti* naravo različnih idej in stanj, da bi se izbrala in oblikovala tista prava, katera predstavlja njihov izhod (Voda); sposobnost da se one materializirajo, oziroma, da se jim da konkretno obliko (Zemlja).

Od tukaj samo v človeškem telesu univerzum lahko privede zavest (Eter), da misli o sebi (Zrak), da izraža voljo za delovanjem in uresničitvijo idej (Ogenj), da občuti kako je treba delovati (Voda) in da to konkretno uresniči (Zemlja)¹³.

Ta proces uresničitve se izraža skozi stopnje in one so prav tako nahajajo v človeškem telesu. To so modusi bivanja kateri so poznani kot sedem centrov ali sedem nivojev zavesti ali sedem *čaker*. To so vsi načini obstajanja v katerih človek lahko obstaja, od najnižjega čutilnega in materialnega, do najvišjega Božanskega.

Zaradi spiralne narave emanacije, katera nastaja zaradi tistih dveh prelomnih faz, je vsak način obstajanja bolj ali manj modificiran od izvornega, Božanskega. Tako je tisti najvišji najmanj modificiran in najbližje zavesti o sebi, a tisti najnižji je najbolj oddaljen od zavesti in najbolj pogojen. Od tukaj najnižjo čakro predstavlja Mesec, kot tudi v izražanju stopenj.

Kadar se je dokončalo takšno izražanje vesolja po načelu holograma in svobodne volje vseh možnosti, se je ono zaokrožilo in dokončalo v individualni zavesti o sebi, v končnem odrazu Božanske zavesti o sebi, v človeku kot človeška zavest, "Jaz sem". Od tukaj je človek mikrokozmos, oziroma zaključevanje oblikovanja vesolja, človek je hologram v katerem se ogleda smisel vseh dimenzij in stopenj. Od tukaj je celotno vesolje v človeku, a ne izven njega. Od tukaj človek celoten univerzum spozna v sebi, z delom na sebi in z osebno transformacijo, da postane čist zavestni subjekt objektivnega obstajanja. Kolikor izboljšuje in ozavešča sebe, toliko tudi zunanji svet. Zato je vsako človeško spoznanje in transformacija zunanjega sveta brez osebnega ozaveščanja in transformacije, uničujoča in destruktivna.

Vse to govorijo tudi vsa resnična učenja kadar učijo da je človek ustvarjen na koncu ustvarjanja, da je človek ustvarjen popoln, kot krona Božanskega ustvarjanja, kakor tudi da je ustvarjen po Božji podobi.

DVOJNA NARAVA BOŽANSKE EMANACIJE: POZABA KOT BUJENJE

Da bi se razumelo, da je univerzum v človeku, kakor je tudi izven njega, je poleg modela holograma potrebno razumeti tudi dvojno naravo emanacije Božanskega Absoluta v izraženi univerzum.

Prva nam govori, da je izražanje univerzuma vse večji padec v pozabo sebe in nezavestnost, a druga da je s samim tem ona tudi proces bujenja ali ozaveščanje sebe. To sta dva ista procesa katera navidezno izgledata nasprotna. Na prividu te nasprotnosti temelji ves izraženi svet.

Kakor se stopnje spuščajo v vse nižje moduse bivanja, v vse nižjo in bolj grobo dimenzijo, tako se tudi prvotna zavest vse bolj izkrivlja v iluzijo.

Pravzaprav, celotno izražanje skozi stopnje in dimenzije ni nič drugega kakor zapadanje Božanske zavesti v vse večjo pogojenost, v vse večjo pozabo sebe. Ta pozaba sebe se vse bolj materializira kot nekaj zunaj, kakor nekaj različno od Božanskega, kar smo že rekli. Sami Božanski zavesti o sebi ni potrebna nobena materializacija niti izražanje, ona je že tisto kar je, sama resničnost ali resničnost sama po sebi. Zato vsak izraženi svet lahko obstaja samo kot iluzija ali nezavestnost. Zato dejanje materializacije sploh tudi obstaja kot dejanje odražanja nezavestnosti in pozabe, kakor dejanje spomina na pozabo, materializacija pozabe katera s samo svojo objektivizacijo konkretno spominja na samo dejanje pozabe in tako vodi v bujenje. Tako

¹³ To je formula božanskega ustvarjenja o kateri govori Kabala kot o *tetragramatonu*, imenu božjem, JHVH. Največja skrivnost Kabale je resnica, da je *tetragramaton* v človeku, da je človek *tetragramaton* - proces preko katerega Bog ustvarja. Ona je vam tukaj odkrita. U judovsko-krščanskih religijah je ona skrita s zgodbo o zunanjem Bogu.

je ves izražen univerzum samo odraz pozabe ali nezavestnosti kateri je skupaj s samim tem tudi dejanje bujenja V čisti zavesti o sebi, svet kot objektivna danost izgine. To ve vsak kdor se je prebudil v čisti zavesti o sebi.

Nezavestna iluzija kot objektivizacija sveta se ne dokončuje nikoli zunaj, temveč vedno v človeku, kot njegovo bujenje. Ona se makrokozmično izraža kot ves ustvarjen svet, a mikrokozmično kot človekova nezavestnost. Človek je tudi ustvarjen da bi se v njemu zgodilo bujenje, da bi se dokončala iluzija odtujenega obstajanja, iluzija da obstaja nekaj izven Božanskega Absoluta.

Oba ta dejanja, zapadanje v pozabo kot izražanje univerzuma in bujenje zaradi samega tega izražanja, se kaže kot Božansko *obstajanje*.

Od tukaj samo *obstajanje* sploh tudi obstaja, kakor Božanski Absolut, a ničnost ne obstaja.

Od tukaj se narava Božanskega razkriva samo tukaj in zdaj.

Narava zavesti o sebi se prav tako odkriva samo tukaj in zdaj.

Od tukaj zavest o sebi ni različna od samega obstajanja tukaj in zdaj.

Od tukaj narava zavesti o sebi vsebuje najvišjo zavest, izkušnjo in razumevanje o obstajanju, ker ni različna od samega obstajanja.

Od tukaj se v resničnosti ni nič izrazilo iz Božanskega Absoluta, on je ves čas on sam, tukaj in zdaj, ker nič drugega tudi ne more biti. Zato rečemo da kadar se vse to navidezno izražanje dokonča v človeško obličje, tedaj je ves zunanji univerzum pravzaprav v njem. To je drugi način, da se reče da je človek mikrokozmos. Iz istega razloga se govori o praznini (*sunyata*) kakor bistvu vsega izraženega, o odpravi iluzije (*nirvana*) kot prebujenju. To je samo drug način, da se reče, da ni nič izraženo in da je samo Božanski Absolut. Ampak se reče da je on prazen, ker če ga kakorkoli imenujemo in objektiviziramo, potem izgubljam samo njegovo prisotnost tukaj in zdaj, kot zavest o sebi in ga projiciramo kot nekakšno iluzijo. Ničnost Absoluta se nanaša na razveljavitev njegovih imen in obličij, a ne na njega samega, ker na njega se ne more nič nanašati. Iz istega razloga se Božansko nikakor drugače tudi ne more spoznati, kakor zavest o sebi, v človeku, kakor izhodu vsega izraženega. Zato je za njegovo najvišjo in končno spoznanje in uresničitev potreben samo preblisk, umiritev vseh oblikovanj in projekcij.

ORGANSKO ŽIVLJENJE KOT OSNOVA ČLOVEŠKEGA TELESA

Če je človeško telo ustvarjeno na koncu ustvarjanja, kot krona ali izhod vseh dotedanji procesov emanacije, ono ni ustvarjeno v trenutku. Ono je rezultat dolgotrajnega procesa oblikovanja univerzuma v vse bolj fine, popolne in bolj smiselne oblike.

Sam organski svet in življenje je nastal kot prehod od prostega oblikovanja in izražanja stopenj skozi dimenzije, k njihovem osmišljanju, k ozaveščanju v vsaki posamezni obliki in načinu bivanja.

Če cel proces izražanja predstavimo kot ogledovanje zavesti o sebi, potem organski svet in življenje predstavlja poliranje ogledala v katerem se lahko ogleda tisti kateri je, sama zavest o sebi.

Neorganski svet se ustvarja po matematičnih zakonih stopenj in dimenzij. Od tukaj je vsa njegova raznovrstnost sestavljena iz števila kombinacij atomov in molekul, prepletanje njihovih frekvenc. Ona je kot groba površina, v kateri se ni mogoče ogledati. Organski svet in življenje predstavlja oblikovanje višjega reda, prehajanje univerzalnega pomena k smislu obstajanja. To prehajanje je kot poliranje površine katera bi morala postati dovolj kristalizirana v univerzalnem smislu, da se lahko ogleda tisto kar obstaja.

Organski svet ni mogoč na višjih stopnjah od tiste na kateri obstaja Zemlja. Niti na najnižji, na kateri je Mesec. **Popolno razvito organsko življenje je vedno možno samo v tankem sloju na površini planetov kateri imajo svoje satelite.** To je od tukaj, ker morajo obstajati druge nebesne telesa v bližini katera bodo s svojo magnetno indukcijo sprožila kompleksnost oblikovanja elementov v višji red od tistega kateri se spontano odvija z izražanjem stopenj in dimenzij, v organski red.

To se isto dogaja v sami emanaciji Božanskega v sedmih fazah ali stopnjah, kar lahko vidimo v primeru povečevanja frekvence od A do dvojne vrednosti B, kjer se pojavljata dva fazna prehoda, eden pri začetku in drugi na koncu procesa (A--1----2-B). Tako se je prvi fazni prehod pojavil takoj po začetku zavesti o sebi v Božanskem Absolutu (A) in on se je izrazil kot neorganski svet, a drugi fazni prehod je nastal pri kraju procesa izražanja stopenj, kot organski svet na Zemlji, v predzadnji fazi, pred Mesecem (B).

Proces izboljšanja izkušnje bivanja v organskem svetu se je izražal z ustvarjanjem organskih oblik življenja z različnimi čutilnimi in delovnimi organi. To so različne sposobnosti percepcije in delovanja. Vsa živa bitja so enostavno delijo po številu čutilnih in delovnih organov katere imajo. Od najbolj preprostih mikroorganizmov z enim čutilom, preko številnih bitij z različnimi kombinacijami, do edinega bitja z vsemi enajstimi organi, a to je človek. Enajst organov percepcije in delovanja so: pet čutilnih - sluh, vid, dotik, vonj in okus, pet delovnih organov - jezik, noge, roke, organi izločanja in spolni organi. Enajsti organ je razum, um, organ mišljenja, on povezuje in osmišlja percepcije in delovanje ostalih organov. Zato je on lociran v možganih od koder upravlja s celim telesom.

Zato je že po rodovniku organizmov na zemlji očitna veza med sposobnostjo gibanja in čutnega opazanja in inteligenco. Od enoceličnih organizmov, rastlin in živali, preko razdelitve živalskega sveta na mehkužce, členonožce, iglokožce in vretenčarje, vse do sesalcev, lahko jasno vidimo da je število čutilnih in delovnih organov kateri omogočajo boljše gibanje in opazanje in s tem večjo udeležbo v dogajanju, omogoča sorazmerno višjo inteligenco.

Vzporedno z razvojem organskega sveta na fizičnem nivoju, na Zemlji, oziroma elementu zemlje, je narava tudi na višjih dimenzijah oblikovala entitete s sposobnostmi percepcije in delovanja. To se je zgodilo zato, ker je narava v vseh svojih dimenzijah eno veliko informacijsko polje v katerem se vsak dogodek kateri se ponavlja, oblikuje morfogenetsko polje¹⁴ in postane entiteta sama za sebe. Vse se oblikuje z dogajanjem. Na fizičnem nivoju se to lahko vidi v tem, da se elementi in delci s privlačenjem in skupnim delovanjem združujejo v novo, širšo celoto, simbiozo nekega telesa, nekega planeta ali samo galaksijo. Na ravneh višjim od fizičnega sveta, v astralu, se to isto dogaja z energijo vtisov in emocij, katere imajo prav tako svoje frekvence. Od tukaj je astral poln entitet kateri živijo od odvzemanja energije, še posebej tiste katere nastanejo z emocionalnimi reakcijami.

Na kratko, paralelno z oblikovanjem organskih živih bitij, na fizičnem nivoju, je narava oblikovala neorganska bitja, samostojne entitete na višjih ravneh, največ na astralnem nivoju (element Voda), kateri je takoj iznad fizičnega nivoja in elementa Zemlje. Oni so poznani v izročilih kakor elementalni narave, neorganskih bitja, duhovi in demoni. Večinoma so to za človeka nevtralne entitete katere sodelujejo v delu narave na svojih dimenzijah, ampak

¹⁴ O morfogenezi in morfogenetskih poljih pogledati dela Ruperta Šeldrejka (Rupert Sheldrake). Na kratko ta pojem označuje nastanek oblik v naravi, vzorec po katerem se oblikuje vsaka oblika nekega živega bitja. V genih ni podanih informacij o obliki, katera celica bo postala celica roke, a katera glave. O tem odloča polje izven organizma, suptilno telo in ne fizično, katero obstaja kot kalup po katerem se fizično telo oblikuje. Prav tako obstajajo polja dogajanja in obnašanje neke skupnosti. Tisto kar se ponavlja postaja suptilen vzorec na višjih ravneh in on posledično vpliva na obnašanje in oblikovanje fizičnih aktivnosti. To povratno delovanje formiranega polja na fizični nivo se imenuje *morfična resonanca*.

obstajajo tudi nevarna bitja katera se hranijo z energijo katera ustvarjajo organska bitja, posebej človek, v katerem je koncentrirana najmočnejša energija.

Celotna narava je veliko informacijsko polje katero se zaradi same prisotnosti zavesti pretvarja v materialne oblike. Misel ali ime je v elementu Zraka sinteza različnih oblik neposrednih čutnih vtisov na fizičnem nivoju, elementu Zemlja, ali tistih kateri so že prej oblikovani z informacijskim vplivom starejšega morfogenetskega polja. Nobena misel ni nova, ona je samo bolj subtilno ogledanje fizične izkušnje na višjih ravneh s katerimi je kot medij povezan um ali možgani. Torej, ime in oblika, predmet in subjekt kateri ga določa niso različni, oni so vidiki ene iste narave, ali na različnih dimenzijah in stopnjah. Oblika je bolj groba in materialna, a ime ali misel višji, bolj fin vidik istega dogajanja. Tisto kar je ideja v elementu Zraka, to je fizična oblika v elementu Zemlje. Kot bolj subtilna različica grobe oblike, je misel informacija o grobi obliki. Kadar vidimo neko stvar, se v nas takoj pojavi misel, da je to ta stvar. V nas je stvar postala ideja. **Prav tako se dogaja tudi obraten proces: skozi nas ideje postanejo stvari, ustvarjajo se. Človeško bitje pretvarja ideje v ustvarjene oblike, a ustvarjene oblike vrača v svet idej in jim daje smisel.**

V svojih nižjih dimenzijah se narava izraža v grobih oblikah, v nekoliko višjih kot energija, a v najvišjih in najbolj subtilnih dimenzijah je narava samo vibracija ali informacija. Zbir informacij o dogajanju narave predstavlja um v človeku. Možgani so samo dovolj fin organ kateri lahko sprejme frekvence misli in da jih odraža, da jih ponavlja in kombinira. Misli niso v možganih, ampak so informativen odraz polja neke izkušnje. Kadar vidimo nek grob objekt, se v nas avtomatsko javlja subtilna vibracija, misel o tem objektu. Vse to je ista narava: objekt v grobi obliki je misel o njemu v fini informacijski obliki. To je isti pojav v dveh stanjih, kot oblika in kot misel. Samo iluzija prostora in časa razdvaja in razlikuje idejo od oblike.

Z mentalno in čutno percepcijo mi prefinjujemo grobe objekte v informacije o objektih. **Na ta način jih vračamo v višje izvorno stanje**, ker preden so nastali kot grobi objekti, so oni v višjih dimenzijah obstajali kot informacije ali ideje. Šele pozneje so se materializirali kot grobi objekti. Na ta način jih mi s percepcijo vračamo v višje, izvorno stanje. **Z razumnim spoznanjem in razumom mi zaokrožujemo proces organskega ustvarjanja in materializacije. Proces ustvarjanja je zato vedno nepopolno brez prisotnosti zavestnega subjekta. Vse izraženo najde svoj izhod v zavestnem subjektu.**

Zbiranje teh najbolj finih vibracij se dogaja pod privlačnim dejstvom zavesti v človeku, njegove duše. **Sama prisotnost človeške duše v telesu napeljuje naravo, da oblikuje vse organsko življenje in da se informira oz. osmišlja in vzpostavlja v tem telesu in skozi njega vse kar omogoča življenje in kulturo življenja. To osmišljanje vidimo kot človeško civilizacijo in tehniko.**

Božanski Duh ali Absolut projicira vse svoje možnosti v materijo, v konkretne oblike, iz sveta idej v svet konkretnega ustvarjanja. **Percepcija teh oblik, katera se odvija v vseh živih bitij, a najbolj kompletna v človeku, vrača obliko v svet idej, zapira krog, naredi celovitost Božanske prisotnosti.** S percepcijo predmetov in dogajanja jih mi osmišljamo, oziroma pretvarjamo v ideje in jim s tem dajemo smisel. S percepcijo vračamo izraženi svet v svet idej. Tako proces ustvarjanja in dogajanja naredimo kompletno.

Tisto kar Božanstvo dela na širši ali makrokozmičnem nivoju, človek s svojo percepcijo dopolnjuje na mikrokozmičnem nivoju. Tako človek s svojim ozaveščanjem dokončuje delo Božanskega. To je delo na trans supstancijalizaciji ali poboževanju (gr: *Θεωσις teosis*, lat: *deificatio*) materije in narave.

Človeško bitje je transduktor¹⁵ kateri konvertira Božansko energijo iz nižjih v višje oblike, v zavest in smisel o sebi samem. Ta konverzija se odvija skozi čakre.

Vse zavestna bitja katera imajo percepcijo, tudi rastline in živali, sodelujejo pri tem delu, ne samo človek, ampak v človeku se ona kompletira in direktno vrača Božanskemu. Zavest katera se tako vrača Božanskemu je oplemenitena z izkušnjami vseh vrst. To obogatenje izkušenj bivanja skozi vse žive vrste je na nek način aktualizacija zavesti o sebi Božanskega Absoluta.

ČLOVEŠKO TELO KOT OSNOVA OSEBNOSTI

Rastlinske in živalske vrste preprosto zbirajo vtise ali izkušnje kompleksnosti vseh aspektov organskega bivanja na nivoju preprostih gibov in obstanka. To zbiranje zavesti elementarnega bivanja se prenaša iz preprostejših živih oblik na vse bolj kompleksne oblike. Kadar dosežejo določeno "kritično maso" kompleksnosti izkušenj, postane primerno da preide v človeško obliko, v obliko človeškega telesa.

Zbiranje izkušenj bivanja izpod človeškega telesa je partikularno in linearno. To je bilo zbiranje vseh možnih vtisov v obliki mineralov, mikroorganizmov, rastlin, rib, plazilcev, sesalcev. To se je zasnovovalo predvsem na preprostem oblikovanju in načinih obstanka.

Informativni entitet s katerim se ugotavlja obstajanje (izkušnja) v najbolj grobi obliki, je tista v obliki mineralov. Tu je začetek evolucije elementarne percepcije v fizičnem svetu. Tu se izkuša sama kombinacija sestavnih elementov in njihove lastnosti v različnih kombinacijah. Pred tem je ona obstajala kot entiteta v neorganskem območju, kot neorgansko bitje ali elemental narave. Vsaka informacijska entiteta mora preiti iz neorganskega v organsko področje, zato ker je samo v organskem območju, zaradi tridimenzionalnosti, mogoča popolna konkretizacija vseh izkušenj bivanja iz vseh njegovih dimenzij – v vidu uma. V tridimenzionalnem fizičnem svetu percepcije se naprej, iz ene inkarnacije v drugo, evoluira ko enocelični organizem, potem pa večcelični v različnih oblikah, najprej v delno negibljive (rastline), pa zatem tudi v bolj gibljive (živali) in to v evlucijskem zaporedju kateri določa možnost premikanja kakor edini način zbiranja vtisov (*samskara*) o bivanju in razvoju inteligence. Kot členonožec, insekt, mehkužec, ribe, dvoživka, ptica, sesalec – dokler se vtisi kateri se lahko zbirajo s prostim premikanjem in skrbjo za obstankom ne kompletirajo, tako da se proces fizične individuacije formira kot bitje katero je najbolj kompletno opremljena z vsemi čutnimi in delavnimi organi, v takšni meri da lahko uporablja orodja in pripomočke, a to je človek.

Bistvo razvojnega procesa fizične individuacije in percepcije je, da pride do človeške oblike.

Ampak niti takrat ni zaključen proces fizične individuacije.

Kadar dozori v najvišjo živalsko obliko, se on inkarnira kot najbolj primitivna človeška oblika - in šele tedaj se za njega začne zakon *karme*. To so najpogosteje ljudje iz "primitivnih skupnosti" z močno izraženo plemensko, nacionalno in versko pripadnostjo. To prikazuje tudi totem plemenske skupnosti kateri predstavlja žival iz katere, po tradiciji, njeni člani izvirajo,

¹⁵ Transduktor je naprava katera pretvarja eno obliko energije v drugo. Konverzija je lahko v / iz električne, mehnične, elektromagnetne (vključno tudi svetlobno), kemične, zvočne ali neke druge vrste energije. Medtem ko termin *transduktor* običajno predpostavlja uporabo s smislom senzor/detektor, se lahko vsaka naprava katera konvertira energijo šteje za transduktor.

kakor tudi verovanje da se duše mrtvih selijo v živali, oziroma se inkarnirajo kot one. Tudi zunaj takšnih skupnosti se lahko prepozna primitivna človeška oblika po fizionomiji in splošnem načinu življenja kateri je usmerjen k fizičnemu obstanku skozi težko delo in po topoglavosti kadar gre za vprašanje zavesti in duhovnosti. Prav tako tudi po prirojeni telesni in mentalni zaostalosti (npr. mongoloidnost). Vezanost primitivnega človeka za vtise (*samskare*) se odraža v pogojenosti njegovega instinktivnega in nagonskega vedenja, zlasti v navadah (v mislih, besedah in dejanjih), v njihovi mehničnosti, kakor tudi vezanosti za tradicijo.

Šele kadar pride do človeškega telesa proces fizične individuacije postane primeren kraj za prisotnost človeške duše – v tisti meri v kateri dovoljuje prisotnost Božanske zavesti - ker edino Božansko katero vse omogoča, daje vsebino človeški duši. Božansko je človeško bistvo. Človeška duša ima poreklo od Božanskega, a ne od narave. Človek ima človeško dušo samo toliko kot sprejema, skozi sebe prepušča in aktualizira Božansko katero vse omogoča. Pred tem obstaja samo informativna entiteta kot princip individuacije narave v živalskih oblikah in tudi v mnogih človeških oblikah, kateri so nezreli.

Od trenutka obstajanja v človeški obliki izkušnja bivanja dobiva iskro Božanskega duha, oziroma v tem telesu se začne reinkarnacija človeških duš kot celovito poosebljenje Božanskega z edinim ciljem, da se izkušnja bivanja popolnoma izkuša v vseh aspektih, ozavesti in kot takšno vrne Božanskemu. Ker je človek mikrokozmos, se to vračanje konkretno dogaja v človeku, kot njegovo vračanje k sebi, Sebstvu, čisti zavesti osvobojeno objektov in vsebin, vsake iluzije individualnosti. To je v človeški izkušnji samo spoznanje, kot Božje spoznanje.

Ker ni nič izven Božanskega Absoluta, tisto bitje katero spozna sebe v absolutnem smislu, uresničuje spoznanje Božanskega v sebi.

CELOVITA OSEBNOST KOT OSNOVA DUŠE

Kadar proces individuacije organske percepcije evoluirajo skozi živalske oblike, ima on samo zavest o objektih, a ne tudi o sebi. Zato živali ne morejo spreminjati same sebe (nimajo Ega), niti korigirati svoje vedenje, one nimajo druge izbire in vedno sledijo tisto na kar jih okoliščine in instinkti vodijo.

Kadar evoluirajo skozi človeška obličja, ima proces individuacije in percepcije dvojno zavestnost, o objektih in o sebi in vsa človeške evolucije se koncentrirajo na preoblikovanje in izpopolnjevanje subjekta skozi diferenciacijo objekta.

Človeška oblika je prehod od živalskega k Božanskemu, tj. duhovnemu. Zato obstajajo tudi nezreli ljudje kateri imajo večje vezanosti na telo, objekte in vsebine njihovega dogajanja, kakor tudi zreli kateri kažejo večjo neodvisnost od telesa, psihično objektivnost in individualnost.

Kadar končuje svojo evolucijo skozi človeško obličje, proces individuacije popolno transcendentira svet objektov in doseže trojno zavestnost: o objektih, o subjektu kateri je zavesten objekta in o Božanske Absolutu kateri omogoča subjekt in objektivni svet.

Končno formiranje osebnosti kot poosebljenje Božanskega se sestoji v uvidu, da ni ničesar razen Božanskega in v popolni predaji Božanskemu.

Zato tudi formiranje in bistvo avtentične človekove osebnosti ni iz tega sveta. Od tega sveta je lahko samo množica Jaz-ov kateri delijo in pogojujejo človekovo osebnost. Avtentična človeška osebnost je lahko samo poosebljenje tistega kar presega telo in organski svet nasploh, ***odpiranje človeka k neskončnosti Božanskega daje celovitost njegovi osebnosti.***

ORGANSKI SVET KOT SCENA ZA DRAMO OSEBNOSTI

V človeškem telesu se izkušnja bivanja organskega življenja združuje in osmišlja v celovitem smislu, na višjem nivoju od prostega gibanja in preživljanja: tu postaja drama življenja, izkušanje vseh mogočih *dogodkov in doživljajev* kateri oblikujejo celovito osebnost. ***Šele kot osebnost je lahko izkušnja bivanja vrnjeno Božanskemu, da postaja celota.*** Človek je ta kateri povezuje razbiti hologram Božanske matrice in mu vrača lik Božanskega, po katerem je tudi sam ustvarjen, kot njegovo posebljenje. Celovita osebnost je posebljenje Božanskega¹⁶.

Zato, torej, organski svet obstaja da bi se s spustom duše v njega, v fizično telo, začela življenjska drama. Samo organsko življenje je samo po sebi zadostno za obstanek vrste. Višja dimenzija življenja nastaja z življenjsko dramo, katero izkušajo človeške duše v telesu. Vsi zapleti, komedije in tragedije katere eksistenca lahko ponudi enemu fizičnemu telesu v vseh situacijah zahtevajo in pravzaprav prisiljujejo na razumevanje smisla eksistence. Ta ***napor za razumevanje smisla formira človeško osebnost.*** On dvigne človeka iznad vzročnosti naravnega obstanka. Tako se vnaša zavest v organsko življenje: skozi razumevanje drame življenja v človeški osebnosti, v njegovem spoznanju smisla življenja kateri se lahko spozna samo po dovolj bogatih življenjskih izkušnjah. Človeška osebnost v organskem svetu je kot majhna replika Božanskega v odnosu na samo obstajanje.

Zavest v organskem svetu zbira vtise na štirih ravneh dogajanja:

1. Skozi kombinacijo samih elementov, spontano ali pod zunanjimi vplivi; to je svet mineralov.
2. Skozi simbiozo elementov v živi obliki in gibanje kateri se omejuje na prilagajanje organizma okolju in obstanku s samim oblikovanjem; to je svet rastlin.
3. Skozi svobodno gibanje in oblikovanje organizma v prostoru in iznajdljivostjo za obstankom; to je svet živali.
4. ***Skozi svobodno gibanje katero presega vprašanje samega obstanka in izkušanje vseh drugih vsebin, vsa mogoča dela in nedela, drama življenja katera vključuje vse ostale***

¹⁶ O Bogu kot osebnosti govori tudi krščansko učenje, ampak je danes v tej meri deformirano in nesmiselno, da ne govori pravzaprav nič. Krščansko učenje o Bogu kot osebnosti pravzaprav negira Boga kot osebnost v človeku in ga uvršča v teološko Sveto Trojstvo, rečeno je, da Bog ni večna monada, samozadostna in transcendentno Eno neoplatonizma, ampak *koinonia* ali skupnost Treh Osebnosti, večne in enake. Ampak to je spet imaginarna in abstraktna teološka predstava o kateri se stoletja razglablja, samo da se ne bi spoznalo, da je zgodba in dogodek o Bogu kateri se kot osebnost utelešuje v svojega sina, pravzaprav reče, da se Bog kot osebnost utelešuje v vsakega človeka s človeško dušo kateri postane celovita osebnost, da vsaka celovita osebnost ne more biti nič drugo, kot živo posebljenje Boga. Vsaka necelovita osebnost je samo individualni človek, razdeljen z množtvom Jaz-ov. Vsaka celovita osebnost je posebljenje Boga. Zato tudi je celovita. Samo tisto Božansko v njej ji daje celovitost. Ni to samo Kristus. On je samo vzor in učitelj te celovitosti, ker je pravzaprav tudi rekel: "Vsi ste vi sinovi Božji". (Janez 10.34; Matej, 5.45; Janez 1.12; Rimljanom 8.14; Galilejcem 3.26).

Tukaj uporabim izraz osebnost v drugačnem pomenu, kot je splošno uporabljeno. Dejstvo, običajno je da ta pojem izhaja iz grškega pojma *persona*, kateri predstavlja masko katero nekdo nadene na sebe, da bi igral neko vlogo. Na ta način predstavlja lažni Jaz. Tukaj osebnost izpeljem iz asocijacije s pojmom *posebljenje*, tako da se o osebnosti tukaj govori kot o posebljenju nekaj višjega, kadar človek postane posebljenje Duha in kadar ima eno, pravo Jaz v sebi, kadar je zavesten sebe v absolutnem smislu, takrat je on posebljenje te autentične zavesti o sebi in prikazuje svojo pravo, kompletno osebnost, svoj pravi obraz, a ne masko ali *personu*. V nadaljnjem tekstu bo postalo jasno, da se takšna kompletna osebnost postane šele z delom na sebi in transcendentalnimi izkušnjami, katere lažna razdeljena osebnost ne more imeti. Kadar tukaj govorimo o 'osebnosti', vedno mislimo na takšno celovito osebnost, a kadar govorimo o 'Jaz', vedno mislimo na razdeljeno Jaz.

izkušnje, ki ne vključujejo samo telo, ampak tudi um in občutke. To je svet ljudi.

Medtem ko je organska reprodukcija vrhunec živalske oblike obstajanja, tj. percepcije Božanskega, vrhunec človeškega obstajanja presega prosto reprodukcijo, človek izkuša dramo vseh mogočih izkušenj, svojih in tujih, dogodkov in odnosov in se dviga k smislu vsakršnega obstajanja. V ta namen, od vseh bitij, edino človek uporablja imaginacijo. Ona je potrebna zaradi obogatitja vsebin drame življenjskih izkušenj. Imaginacija je prisotnost višjih dimenzij (zrak, ogenj, voda) v najnižji, fizični realnosti (zemlja). Imaginacija je sposobnost zgoščanje časa in prostora (posebnost višjih dimenzij) zaradi osmišljanja smisla dogajanja vseh možnosti obstajanja v času in prostoru. V imaginaciji preučujemo preteklo in zamišljamo bodoče da bi lahko kreativno oblikovali in menjali sedanost.

Kako se je razvijala prisotnost imaginacije v fizičnem človeškem življenju? Od najstarejših časov je imaginacija imela vodilno vlogo v človeškem obstajanju¹⁷. Najprej se je stoletja kraj ognjišča negovala imaginacija s pripovedovanjem zgodb o prednikih in bogovih, povzeto v arhetipe in pravljice. Oblikovanje dramske scene je vzdignilo zgodbo v živo izkušnjo in plastični doživljaj, osebni in kolektivni. V antičnih dramah so se osmišljala vsa dogajanja človeške in božanske eksistence na organiziran i kreativen način – da bi se vrnila k Božanskemu. Od tukaj je izvajanje drame v arhaičnih časih bilo sveto, religijsko dejanje. Tedaj je imaginacija bila eno z življenjem. Danes se ona degradira na simulakrume in simulacije¹⁸. Najbolj splošna uporaba imaginacije se dogaja v urejanju življenjskega prostora. Arhitektura je najbolj groba materializacija imaginacije in tudi najbolj praktična. Zatem, razvoj tehnike predstavlja še bolj fino in raznovrstno uporabo imaginacije v preskušanju sveta in vseh možnosti eksistence¹⁹. Pisava in literatura so še bolj fina uporaba imaginacije, z njima je zbrana vsa izkušnja obstajanja tega sveta, a umetniško izražanje, slikarstvo in poezija, najbolj fine. Znanost je nastala kot potreba, da se delovanje imaginacije naredi konkretna in praktična. Znanost je prav tako imaginativno zgoščanje prostora in časa, ampak samo zaradi osmišljanja naravnih zakonov; v njej osmišljamo tisto kar je bilo in kar bi na osnovi pridobljenih izkušenj lahko bilo, da bi menjali in kreirali zdajšnje, tisto kar je. Religijska imaginacija osmišlja duhovne zakone z namero, da še bolj približa človeka smislu. U tem je uspešna samo toliko kolikor odkriva, da je sam človek smisel. Zaradi tega imamo tri vrste imaginacije: znanstveno katera osmišljava naravne zakone; umetniško katera osmišlja vse izkušnje človeškega obstajanja in religijsko katera koncentrira duhovne izkušnje v smisel vsega obstajanja in ga povezuje z Božanskim.

Vse to, vsa narava in njena transformacija skozi tehniko v kulturo, se odigrava okoli inkarniranih duš. Duše so virtualna središča ali magneti kateri s samo svojo prisotnostjo privlačijo vso to dogajanje okoli sebe. Kadar se inkarnira v telo, iz višjih dimenzij v nižje, duša kot magnet izziva proces preoblikovanja narave okoli sebe, informacije kot misli (zrak), energije (ogenj), virtualnih oblik (voda) in fizičnih oblik (zemlja). Tako nastaja vsa arhitektura, tehnika, znanost, umetnost in religije, vse kar je konstruktivno in destruktivno - ker je treba izkusiti vse možnosti - kot procese s katerim se opravlja osmišljanje in percepcija narave, oziroma vseh moči obstajanja in kot takšni se vračajo Božanskemu skozi spoznanje njihovega smisla. Percepcija Božanskega ni enosmerna, ni pasivna. Ona je dvosmerna in aktivna. Ona istočasno menja in ustvarja objekte percepcije.

¹⁷ Elemir Zola "Upotreba imaginacije i zalazak Zapada", Opus, Beograd, 1988.

¹⁸ Žan Bodrijar: "Simulakrumi i simulacija" IP "Svetovi", Novi Sad, 1991 ("Simulacres et simulation" Jean Baudrillard, Galilée, Paris, 1985)

¹⁹ M. Heidegger: "Pitanje o tehnici", v: Kraj filozofije i zadaća mišljenja. Rasprave i članci, Naprijed, Zagreb, 1996.

Duše nič ne delajo, one so samo tihi pričevalci obstajanja. Narava je ta katera dela vse okoli duše, privlečena z njenim Božanskim sijajem. Začnemo od misli - katere so najbolj fine vibracije narave, s katerimi narava osmišlja samo sebe skozi človeško bitje v katerem biva duša, v kar koli človek pogleda, on to osmišlja in tako osmišljen smisel vrača Božanskemu skozi svojo dušo - preko delovnih organov človeškega telesa s katerimi on obdeluje naravo. Vse dela narava da bi omogočil percepcijo dušam. To je namen organskega sveta.

Bolj točno, ne dela nič niti narava, ona je nezavestna in inertna. Delo se odvija zaradi vzajemne prisotnosti narave in duš, njihove bližine, kot magnetna indukcija, kadar dva magneta poganjata eden drugega samo zaradi bližine. Zato ta bližina omogoča tudi pojav samega organskega sveta v življenju.

Bližina in kontakt duše in prirode se dogaja edino v človeškem bitju. Zaradi tega je on edino kreativno bitje. Zaradi te bližine in kontakta Božanske duše in izraženega sveta narave v človeškem bitju, se dogaja kreativno človeško delo in delo je bistvo človeškega obstajanja na tem svetu. ***Človekovo delo je popoln realizacija percepcije Božanskega v tem svetu. Človek s svojim delom oblikuje in vrača pridobljeno percepcijo obstajanja nazaj Božanskemu.*** To je bistvo *karme*. Zato je v najboljšem spisu o *karmi*, v *Bhagavad Giti*, bistvo *karme* opisano kot delo katero je Božje, a ne človeško. Človek najbolje realizira svojo *karmo* kadar vse dela kot da Bog dela skozi njega in ne išče nikakršne nagrade, niti rezultate dela za sebe, ampak samo dela kot podaljšana Božja roka. Isto idejo izražajo tudi Gnostiki kadar trdijo da je človekova duša podaljšana roka Božjega ustvarjanja.

OSEBNOST KOT POOSEBLJENJE BOŽANSKEGA

S pojavo človeškega telesa, organsko življenje prehaja na višjo raven, ni več prosto dogajanje reprodukcije zaradi obstanka, temveč postaja scena za dramo življenja, za izkušanje vseh možnosti delovanja višjega reda, vseh možnih dogodkov, a ne samo zaradi enostavnega oblikovanja organskih in neorganskih bitij. Dogodki se izboljšujejo s pomočjo orodij in strojev, delovanjem katerega vključuje tudi mišljenje, občutke in volje individua in njihovo medsebojno interakcijo, razvoj civilizacije, tehnike in kulture. Samo takšna interakcija lahko kristalizira osebnost v človeku. Le celovita osebnost v človeku lahko odraža Božansko osebnost – ker Božansko se vedno izraža kot osebnost. Samo kadar je ono samo, ostaja brezosebni Absolut. Osnovno prizadevanje Absoluta je, da postane konkretno. Ono najbolj želi, da se spozna v najnižjem. Zaradi tega ono vedno teži k temu da se izrazi kot osebnost, ker tako postaja konkretno in aktivno, osmišljeno in jasno samo sebi v vseh mogočih aspektih in izkušnjah, subjektivnih in objektivnih. ***Samo dejanje izražanja sveta je odraz težnje Božanskega, da se izrazi kot osebnost. V celoviti človeški osebnosti, kot poosebljenju Božanskega, se končuje in osmišlja vso izražanje sveta.***

Iz narave organskega sveta je jasno, da on sam po sebi ne more zagotoviti nič več od pogojev za organsko razmnoževanje in obstanek. To je njegov vrhunec. Kot tudi razvoj neorganskega sveta, je tudi organski svet zasnovan na spontaninih mehanskih zakonih vzročnosti in kakšne naključnosti. Za transformacijo v delovanje višjega reda, za smiselno delo in kulturo, je potreben impulz od zgoraj, od Božanske zavesti. On v organski svet prihaja v obliki človeških duš.

Celovita osebnost pomeni popolnost v smislu, tudi obstajanja, enosti, celovita osebnost je vedno ena in ista, čeprav so ji poznana vse različne izkušnje.

Zato celovita osebnost pride šele na koncu procesa individuacije, dozorevanje vseh izkušenj percepcije in delovanju skozi dramo življenjskih izkušenj.

Do takrat je osebnost razdeljena na množico Jaz – ov in podrejena različnim vtisom katera zbira v izkušnjah.

Preden so dozorela za formiranje človeškega telesa, so vse podedovane izkušnje bivanja oblikovala določene vtise ali lastnosti²⁰. One se obnašajo kot male osebnosti, kot posamezni Jaz-i, kot tudi vse entitete ktere se spontano formirajo. Zato tudi v človeški obliki one nadaljujejo da se obnašajo kot množica majhnih osebnosti ali množica Jaz-ov. Torej, kadar se v telo inkarnira človeška duša, kot celovito posebljenje Božanskega, se ona sooča z delovanjem številnih Jaz-ov v tem bitju. Celotno človeško življenje in vso človeško dozorevanje se koncentrira na razumevanje, osmišljanje, integracijo in preseganje vseh teh posebnih lastnosti ali Jaz-ov v eno celovito osebnost, eno zavest in eno voljo. Kadar se to zgodi, se to imenuje razsvetljenje ali samospoznanje. Ta beseda pomeni spoznanje Sebe samega, oziroma prepoznavanje same duše kakršna je, neodvisno od telesa, za čas ko je v telesu. Vse to kaže, da je njeno bivanje v telesu zamegljeno z velikim številom Jaz-ov iz izkušenj nižjih oblik partikularnega bivanja. Njeno sámospoznánje pomeni, da so se te izkušnje osmislila in ozavestila v višjem kontekstu in razumevanju, kakor aspekti bivanja narave kot take in prešli v kontekst Božanskega, katero vse omogoča.

Množica Jaz-ov ima kreativno funkcijo, ki omogoča izmenjavo izkušenj med različnimi vtisi, potem sum in uvid v nasprotnosti, a zavest o nasprotnostih omogoča zavest o izbiri.

Če se množica Jaz-ov ne prepozna na takšen kreativen način, je množica Jaz-ov vzrok za konfuzije in iluzije .

Zaradi holografske narave resničnosti, se konfuzija in konflikti v nas kažejo okoli nas kot dogodki, kateri se nam (navidezno ali dejansko) dogajajo. Vsi konflikti med ljudmi izhajajo iz delitve v ljudeh.

Združevanje vseh vtisov partikularnih izkušenj, vseh Jaz-ov, doseganje miru in popolnosti celovite osebnosti kot posebljenje Božanskega, je mogoče samo z ljubeznijo. ***Ljubezen je tista sila katera združuje različno z njegovim polnim razumevanjem. Zato razumevanje brez ljubezni ni mogoče. Ljubezen kot dejavnik kateri vse združuje, izhaja iz narave univerzalnega Polja ali Božanske matrice, katere glavna značilnost je enost izven množice in vseh razlik.*** Ljubezen je edini pravi izraz pravilnega spoznanja smisla bivanja, edini pravi izraz celovite osebnosti. Celovita osebnost je vedno posebljenje Božanskega. Od tukaj se reče, da je Bog ljubezen in da človeka samo sposobnost brezpogojne ljubezni vrača Božanskemu.

BOŽANSKO KOT OSNOVA DUŠE

Kaj sploh je duša?

To je delček razbitega holograma Božanskega Absoluta kateri vsebuje in odraža cel Absolut.

Ta delček se v višjih dimenzijah izraža kot čista energija.

Ker beseda *energia* pomeni "bistvo v gibanju, izražanju in delovanju,"²¹, se prvobiten izraz Božanskega gibanja in delovanja izraža kot neustvarjena svetloba.

²⁰ Patanjdzali jih v "Izrekama o jogi" imenuje *vasane* in *samskare*, globlji in plitvejši vtisi, kateri se nezavestno nabrani skozi inkarnacije. V moderni psihologiji so to vsebine nezavestnega.

²¹ ... za Grke je resničnost v osnovi, *energeia*, pri čemur je *energeia* mišljena kot osnovna odlika *physis*, kot izražanje iz sebe in tudi mirovanja, torej osnovna odlika prisostvovanja. Izhajajoč od prisostvovanja kot prehajanje v neskritost, kar dejansko tudi izkazuje beseda *energeia*, bivanje je *ergon*, delo, a samo delo je tisto kar prisostvuje, se prikazuje v nekem *eidosu*, tj. obliki. Vse kar je tukaj prikazano ni mišljeno, da izhajamo od subjekta,

Kakor se ta neustvarjena svetloba spušča v vse nižje dimenzije, v elementu Zraka postane Beseda ali Logos, v elementu Ognja volja ali namera, v elementu Vode ali astralnem svetu se prikazuje kot ustvarjena svetloba močnejša od sonca in občutek blažji od vsake blaženosti.

V elementu Zemlje, oziroma v fizični realnosti, se Božanska prisotnost prikazuje na vse te načine in še kot svetloba zvezd, kot življenjska sila, kot lepota in harmonija, ter kot dejanje dobrote, ljubezni in milosti. Vse to so konkretni, materialni izrazi Božanske prisotnosti.

To svetlobo vidijo umirajoči kot svojo dušo ali duše drugih oseb²². Sledi ji neopisljiv občutek blaženosti. Zaradi moči iluzorne identifikacije s telesom, umirajoči svojo dušo vidi kot da je zunaj in da mu pristopa v obliki svetlobe. Kadar človek preseže vsako iluzijo individualnosti in identifikacije s telesom in umom, bo prepoznal to svetlobo kot sebe samega, bolj točno, Bog bo v tej osebnosti spet Tisti Ki Je, a iluzija človeka bo izginila.

Ker je narava, kot odraz absolutne zavesti o sebi, ni ustvarjena v času, ampak čas je samo oblika relativnih dogodkov znotraj narave, je nesmiselno govoriti o začetku ustvarjanja narave. Zato je v naravi možno navidezno paradoksalno dogajanje, da je posledica pred vzrokom, kar se popularno imenuje "zakon privlačnosti", in sicer, da lahko ustvarimo neko stanje, če si v svetu idej in imaginacije zamislimo, da je tisto že tukaj in realizirano. S tem ga privlačimo.

Torej, kot brezčasno, Božansko je vedno prisotno v vsem in neodvisno od vsega, ono je prisotno kot pogoj in osnova samega obstajanja. Kot brezčasno, Božansko se v iluzija časa vedno doživlja in izraža v zdajšnjem trenutku.

Po drugi strani pa je dejstvo, da narava ni nastala v času, kar pomeni, da Božansko izkušnjo lastnega bivanja ne dobiva skozi projekcijo svojih duš s tokom časa – ono je vedno že v njemu. Kakor je tudi prostor vezan za čas, to pomeni, da vse izkušnje bivanja niso ločena od Božanskega. Samo Božansko obstaja in to je edina Resničnost.

Vsa drama ozaveščanja o kateri se tukaj govori, je le prebujenje Tistega, ki je v svojem najbolj individualnem aspektu, kot individualna duša. Kadar je Absolut sam kot Celota, mu ni potrebno nobeno prebujenje, ker tudi ne more biti nezavesten. On se individualizira v različne stopnje izražanja, vse do individualne duše in s to individualizacijo vse bolj pada v pozabo sebe in se ukvarja z različnimi dogodki. Končni cilj je, da bo Celota sama sebe zavestna v najbolj individualni obliki, kot človek, po vseh izkušnjah. Tako Celota postaja resnično popolna. Če bi se ona lahko partikularizirala in projicirala, a da pri tem izgubi svojo zavest in celovitost, potem ne bi bila popolna, niti celovita. Njeno samospoznanje v individualni duši, po vsem trpljenju in iluziji ločenosti, je tudi dokaz manifestacije njene celovitosti in popolnosti.

Nič ni izven Absolutnega. Zato, tudi duše niso nikoli ločene od Božanskega iz katerega izhajajo, se vse to dogaja v človeku, kot naše prebujenje.

Zato, poleg zdajšnjega trenutka, Božansko je vedno tudi tukaj, prisotno.

Pomeni: vedno tukaj in zdaj. Nikoli v času in ločeno od karkoli.

Zato je resničnost sestavljena iz paradoksa, da obstaja zunanji svet z vsem tem dogajanjem narave, kot tudi da se vse to dogaja v nas. Navzven se dogaja le sedanost, a v nas tudi zavest o preteklosti in prihodnosti. To sta dve paralelne realnosti katere imajo skupen izvor.

temveč od *physis*a, se lahko razloži kot pro-iz-vod prisostvovanja prisostvovajočega. Od tukaj, dejansko kot pro-iz-vedeno, ni isto kot tudi dejansko izvedeno, tj. "narejeno". V resnici, delovanje je tako v nekem smislu proizvedeno, ampak zdaj v smislu narejenosti; ono je stvar ("delo") katero dela nek subjekt, tako da oblikuje določeni material, s tem da je ta subjekt, kadar je beseda o celoti resničnosti sam Bog, dejansko razumljen kot ročni tvorec (*demijurg*). (Mićo Savić: M. Hajdeger: Metafizički karakter naučno-tehničke civilizacije; Filozofija i društvo, 1/2009, UDK: 141.32: 316.42, Originalni naučni rad, DOI: 10.2298/FID0901107S)

²² V literaturi katera obdeluje te dogodke, se redno dogaja, da se ta svetloba napačno tolmači, kot Angel varuh in se ji daje religijska imena (najbolj pogosto kot Jezus).

Ti dve paralelni realnosti se manifestirajo kot zunanje in notranje, kot zavestnost in nezavestnost, kot subjektivno in objektivno.

Razlike nastajajo samo iz kota opazovanja.

Opazovano iz čiste zavesti o sebi ni nič ustvarjeno, ni ničesar objektivnega, le Božanski Absolut obstaja, kot samo obstajanje tukaj in zdaj.

Opazovano iz perspektive individualnega bitja, tistega delčka holograma, obstaja zunanje in notranje in celotna zgodba o ustvarjanju objektivnega sveta izgleda resnična.

Da bi zadovoljili iluzijo obstajanja, ker sicer ne bi opisovali vse to, bomo rekli, da so duše brezčasna prisotnost Božanske zavesti v iluziji časa.

Božansko ne projicira sebe v obliko individualnih duš, kakor se to popularno zamišlja kadar je um identificiran s telesom, ono ne more projicirati sebe, ker ni nič mogoče izven njega samega. Samo Božansko obstaja kot samo obstajanje, kot sama zavest. Iluzija individualnosti te zavesti je tisto, kar se imenuje individualne duše in kolikor je ta iluzija večja, toliko bolj izgleda kot da so te duše individualne, da se reinkarnirajo in da postopno zorijo. Zato kadar se človeška duša prebudi iz svoje iluzije, vidi da ona sama ne obstaja, da samo Božansko obstaja.

Po drugi strani pa opazovano, samo Božansko ni v iluziji. Vse ostalo kar obstaja na kakšen koli način, obstaja v neki iluziji ločenosti od Božanskega.

Ker je vse znotraj Božanskega, a da je Božansko vedno sama resničnost, to pomeni, da je vse resničnost, pa tudi tisto kar tukaj imenujemo iluzija. Iluzija je drugače tisto, kar ne obstaja v resničnosti. Od tukaj stanje iluzornega obstajanja, kot so individualne duše katere se prerojevajo s tokom časa in trpijo *karmo*, so resnična stanja, čeprav iluzorna. Iluzija obstajanja obstaja v resničnosti, čeprav je še tudi naprej iluzija.

To obstajanje daje dvojno naravo: z ene strani se izkuša kot iluzija in stanje trpljenja, a z druge strani je vedno mogoče preseganje tega stanja, ker je iluzorno. Zato nas samo ozaveščanje resničnosti osvobaja od iluzije in trpljenja.

Da ne bi še naprej raztegovali to dialektiko praznine (*sunyate*), kar je Nagardžuna naredil že dolgo časa nazaj, se vrnimo na bistvo povedanega, kaj so duše na tak način, da lahko nekaj praktičnega delamo s to definicijo.

PRISOTNOST BOŽANSKEGA KOT PRIČEVANJE

Duša je prisotnost Božanskega v samem obstajanju.

Tiha prisotnost, samo pričevanje.

Vse ustvarjanje in izražanje univerzuma, ne glede na to kako iluzorno, se to ni zgodilo izven Božanskega, zato, ker ne more biti nič zunaj njega, ker je ono Absolutno. Od tukaj je Božansko vedno prisotno v vsem ustvarjenem in izraženem, v vsaki obliki, vsakem bitju in vsakem dogodku.

Sama prisotnost Božanskega spodbudi naravo da se oblikuje, izboljšuje in prilagaja k Božanskemu.

To prilagajanje narave je celotno veselje in življenje katero obstaja.

Končna popolnost oblikovanja narave k Božanskemu je človeško bitje.

Končna popolnost ogledanja Božanskega v odrazu narave, je človeška samozavest, Sebstvo in samospoznanje.

Božansko je prisotno iza časa dogajanja te oblike, bitja in dogodkov, kot tudi transcendentalna osnova, kot tisto kar vse omogoča. Tisto je prisotno vedno tukaj in zdaj. da ni tako, da Božansko ni iza časa, da ni transcendentalno, potem ne bi bilo nobene razlike med

Božanskim in izraženim svetom. Oziroma, ne bi bilo nobenega izraženega sveta, ampak samo Božansko.

Prisotnost Božanskega v vsemu kot pričevanje je vedno izven vsakega dogajanja, nikoli v njem. Ono je izven vsega, transcendentalno. Od tukaj se reče pričevanje: pričevalec ni sodelujoči v dogodku, ampak je samo opazovalec. Zahvaljujoč pričevalcu dogajanje postane objavljeno, poznano in zavestno. Brez njega se bi ono slepo odvijalo po svojih zakonih vzročnosti in ne bi nikoli prišlo do smisla. Ne bi se razlikovalo od nevidnega dela bakterij. Prav tako, da pričevalec ni izven dogajanja, da je eno z njim, ga ne bi bil mogel biti objektivno zavesten, ne sebe niti sveta. Za objektivno zavest je potrebna diferenciacija, razlikovanje. Da Božansko ni transcendentalno, ne bi bilo zavesti v naravi, zavesti o obstoju kot takšni. Ne bi bilo niti človeka, kot nosilca takšne zavesti. Še enkrat, da Božansko ni imanentno obstajanje, obstajanje ne bi obstajalo, ker nič ne obstaja samo od sebe, niti tisto kar je nezavestno (narava) lahko nekako postane zavestno. O transcendentalni naravi Božanskega se govori samo zaradi omejenega človeškega uma, a ne zaradi samega Božanskega, on sam ni transcendenten, niti je imanenten. Ono samo je, kot Absolut..

Zato pričevanje Božanskega ni isto kot običajno človeško pričevanje nečemu. ***Prisotnost Božanskega pričevanja je najmočnejša gonilna sila vsega dogajanja: bivati Absolutno, ono kot imanentno dogajanje daje zagon za izražanje, a kot transcendentno privlači vso izražanje k smislu in namenu. Vse se dogaja zaradi te prisotnosti, ker je cel univerzum izražen kot takšen, da služi kot odraz zavesti Božanskega o sebi. Prisotnost Božanskega kot pričevalca je največji privlačitelj vsega dogajanja. Ono je magnet kateri oblikuje vsako dogajanje v naravi. Cela narava obstaja zaradi njega, a ne zaradi sebe same.***

Subtilna, brezčasna prisotnost Božanskega v vsaki obliki obstajanja je tista zavest in namera katero vidimo v vsaki obliki življenja, v vsaki živi celici, v vsakem dogodku, katera daje toploto življenju in smisel vsemu. Prisotnost Božanskega skozi človeško dušo je vzrok, da se je okoli človeka in skozi človeško delovanje formirala vsa civilizacija, kultura in tehnika katera daleč presega preprosto neorgansko in organsko oblikovanje.

Samo prisotnost duš v naravi transformira in trans supstancializira celotno naravo k višjemu smislu, k njenem posebljenju Božanskega, da končno postane popolno ogledalo Božanske zavesti o sebi.

Čeprav se tako transformira zunaj, ona postaja popolno ogledalo Božanskega zavesti o sebi samo v celoviti človeški osebnosti kot posebljenju Božanskega. Vsa zunanja transformacija, materialna in duhovna kultura, je samo senca procesa individuacije in celovitosti človeka v Božanski osebnosti kot žive prisotnosti Božanskega.

Čeprav je Božansko že prisotno kot samo obstajanje, ono šele v celoviti človeški osebnosti postaja živa in aktivna prisotnost kot ljubezen.

MEHANIČNO IZRAŽANJE NEORGANSKEGA SVETA

Izražanje univerzuma ima tudi svoj mehanični aspekt. Ta se je z velikim delom spontano razvijal po mehanskih in matematičnih zakonih vzročnega razvijanja in razmnoževanja (Zakon števila tri, Zakon števila sedem, itd.) Pravzaprav je ves neorganski svet nastal po teh mehaničnih zakonih, spontano, brez sodelovanja zavesti. Ta neorganski svet predstavlja večji del vesolja.

V neorgansko, mehansko in nezavestno izražanje in oblikovanje spadajo tudi vse višje dimenzije, nižji in višji astral.

Rekli smo že, da vsako dogajanje ustvarja vzorce ali polja katera povratno vplivajo na daljne dogajanje, na oblikovanje sebi podobnega. Tako so nastale neorganske entitete katere so

se spontano oblikovale na višjih dimenzijah, največ v astralu, ker je astral najbližji materialnem nivoju konkretnih oblik in realizacij, zato je v astralu tako najlažje ustvariti in zadržati posebne oblike.

Te neorganske entitete so naravni elementi, duhovi in demoni. Oni so nastajali spontano, skupaj z nezavestnim razmnoževanjem neorganskega sveta v vseh dimenzijah.

Njihova glavna značilnost je brezdušna borba za goli obstanek. Oni nimajo funkcije osebnosti zaradi prisotnosti duše in spoznavanje smisla obstajanja. To ima samo človek v organskem svetu. Neorgansko področje ne ustvarja svojo energijo. Energijo ustvarjajo in akumulirajo samo organska bitja v tridimenzionalnem fizičnem svetu. Akumulacija in ohranjanje so, poleg inercije, ena od odlik fizičnega sveta. Zato neorganska bitja svojo energijo morajo vzeti od organskih, kot paraziti. Ker živijo v višjih dimenzijah od fizične, oni lahko manipulirajo z bitji v fizičnem svetu, katera so omejena s svojimi fizičnimi čutili in ne morejo jasno razločiti vplive višjih nivojev, jih obsedejo in napeljujejo da delujejo tako, da jim proizvajajo hrano. Še enkrat, ker so oni naravni prebivalci višjih nivojev, zlasti astralnih, njihova hrana ni fizična hrana, temveč energetska, sestavljena iz posebnih frekvenc katere ustvarjajo emocije, katera bitja sevajo, emocije posebno nizkih frekvenc, a to so negativna emocije, sovraštvo, strah in trpljenje. Neorganska bitja napeljujejo vse organska bitja na obnašanje katero ustvarja emocije sovraštva, strahu in trpljenja - a posebej prisiljujejo človeka na takšno obnašanje.

IZRAŽANJE ORGANSKEGA SVETA KOT PODLOGA ZA ZAVEST

Namen celotnega izražanja univerzuma je da služi kot podloga za ogledanje Božanske zavesti o sebi. Za to ogledanje ni bilo dovolj samo neorgansko, spontano in mehansko izražanje. Za to je bil nujno potreben organski svet v katerem se bo razvilo dogajanje višjega nivoja od spontane vzročnosti in slučajnosti katera obstaja v neorganskem področju. To je dogajanje katero vnosi dramo v obstajanje in življenje, vsebino in smisel, evolucijo vseh možnih izkušenj, da bi zavest Božanskega o sebi bila kompletna kot osebnost.

Ta življenjska drama, delo in borba za smisel je tisto, kar se imenuje *karma* tudi v indijski tradiciji.

Karma je možna samo v organskem svetu, tridimenzionalnem fizičnem svetu kakršen obstaja na Zemlji. In samo v človeku. Nižje oblike življenja nimajo *karme*. One imajo samo obstajanje in življenje.

V ustvarjanju organskega življenja sodelujejo vse višje dimenzije, one pravzaprav tudi obstajajo, da bi ustvarile tridimenzionalno organsko življenje. Zato se vzročnost *karme* razteza tudi na višje dimenzije. Zato ne vidimo celotno verigo vzročnosti, ker naša čutila in fizični um vidijo samo tisto, kar je fizično in v našem okolju. Zato lahko vidimo samo posledice in samo dele vzročnosti katere so pripeljale do neke posledice.

Šele v popolnoma razvitem organskem svetu in življenju obstajajo pogoji za popolno ogledovanje Božanske zavesti o sebi.

Božanska zavest se vedno ogleda kot osebnost, oziroma osebno, v popolnosti svoja, samosvoja. Božansko je vedno osebnost in zato se samo v celoviti osebnosti ono lahko ogleda in ozavesti.

Ustvarjanje teh pogojev je imelo svojo evolucijo, niso nastali naenkrat. To je evolucija vseh živih oblik do ustvarjanja človeškega telesa ob koncu te evolucije. Samo človeško telo ima vse potrebne čutilne in delavne organe za percepcijo in delo. Zato je samo človeško telo primerno za prisotnost celovite Božanske zavesti sebi.

Samo človeško telo je sposobno za Božansko prisotnost katero imenujemo duša.

Božansko je prisotno tudi v vseh drugih oblikah organskega življenja, v rastlinah in živalih, ampak v veliko manjši meri, samo toliko kot je potrebno za življenje in obstanek in zbiranje izkušenj, brez ustvarjanja *karme* in življenjske drame kot osebnosti.

Namen celotne evolucije organskega življenja je v ustvarjanju pogojev za formiranje osebnosti. Osebnost se formira skozi dramo življenja. Za to dramo je potrebno popolno zgrajeno organsko življenje, daleč iznad preproste reprodukcije in borbe za obstanek.

Priključitev Božanske prisotnosti kot duše s človeškim telesom bomo lažje razumeli, če si predstavljamo dušo kot človeka in telo kot zrcalo, v katerem se človek lahko ogleda, da bi se objektivno videl. Da bi se duša katera izhaja iz Božanskega, popolnoma izrazila in afirmirala vse do fizičnega nivoja, ji je potrebna odgovarjajoča oblika v naravi, natančna kot lik v ogledalu. Ta točen odraz je narava oblikovala v človeškem telesu, da je primerna oblika za prisotnost človeške duše, Božanske emanacije. Narava je oblikovala človeško telo pod privlačnim vplivom prisotnosti Božanske zavesti. Zato se o telesu lahko govori kot o fizičnem aspektu duše, njenem izraženem in delovnem aspektu, medtem je sama duša v svojem bistvu transcendentalna in neizražena. Kot tudi Božansko, katero posebej predstavlja. Telo v katerem biva duša vsebuje tudi svoje astralne in energetske aspekte kateri presegajo fizično telo, vsebuje etersko, astralno in mentalno telo. Z njimi duša deluje na višjih dimenzijah. Zato je telo tudi sestavljeno iz vseh dimenzij. Zato so te višje dimenzije v človeku in ne izven njega.

Človek je kombinacija dveh dejavnikov: transcendentalne duše ali Božanske prisotnosti in telesa kot individuacijskega procesa naravne. Zato ima človek dvojno naravo, sposoben je za doseganje božanskih višav in peklenškega podzemlja. Človek je lahko in živalski in božanski. Zato se njegova realizacija ogleda v dvigovanju iznad naravnega pogojevanja, od vsega kar je fizično, mehansko in pogajajoče. Vse kar ima v sebi od zavesti, dobrote, neodvisnosti in objektivnosti, to mu je dano od Božanske prisotnosti katera predstavlja dušo. Vse kar je trpljenje in neznanje, je zaradi identifikacije s telesom.

Človek je most med naravno izraženim in Božanskim.

Božansko je skozi človeško dušo najmočnejše prisotno v obstajanju.

KROG USTVARJANJA: NEORGANSKI SVET, ORGANSKI SVET IN ČLOVEK

Če si celoten proces Božanskega samospoznanja in obstajanja zamislimo kot sfero, kar bi bilo v skladu s starodavno dediščino ali kot krog zaradi enostavnosti, bi bil začetek kroga spontano izražanje neorganskega sveta skozi sedem faz in petih dimenzij, skozi padec v vse nižja in bolj groba stanja. Doseganje krajne nasprotne točke od začetka krožnice bi bil nastanek organskega sveta, kot začetek obrata in vrnitev k izvoru. Človek z dušo bi bil vstopna linija drugega dela kroga s katero se zaključuje celota, vrnitev k Božanskemu prazčetku.

Na osnovi te sheme bomo razložili vse ostale detajle izražanje Božanskega.

Tukaj najprej razlikujemo sam krog kot Celoto Božanskega, kar prikazuje da se vse dogaja v njem, kot On sam; potem kroženje kot način izražanja Celote; zatem prehajanje navzdol skozi neorganski svet, prehajanje na najnižjo nasprotno točko v organski svet, začetek preobrata skozi človekov razvoj in vračanje izhodu v Božanski Absolut.

Prvi del izražanja gre s prehajanjem navzdol skozi neorganski svet in vse stopnje. To je mehanska kompleksnost narave z vse večjim številom pogajajočih zakonov, skozi prepletanje frekvenc v višjih dimenzijah, in atomov in molekul v fizičnem nivoju.

Kadar dosežejo konec svojega spontanega, mehanskega izražanja po zakonu števila sedem, pride do formiranja organskega sveta, na nasprotnem koncu kroga izražanja od Božanskega Absoluta. Organski svet je skrajni domet mehanskega in nezavestnega izražanja in začetek ustvarjanja pogojev za zavestno delo skozi oblikovanje vseh čutilnih in delovnih organov in človeško telo. Organski svet postaja ogledalo za ogledanje Božanske zavesti.

V organskem svetu se začne delovanje višjega reda, medtem je v neorganskem področju delovalo samo mehansko gibanje subatomskega, atomskih in kemičnih procesov, se v organskem področju formira gibanje višjega reda, in to so bolj zapletene aktivnosti in dogodki organskih celot, katere so nastale iz subatomskega, atomskih in kemičnih procesov, dogodki in dogajanja kompleksnih celot, fizičnih teles.

Dogodki v organskem svetu se gibljejo od iznajdljivosti v borbi za obstanek do dramatičnih dogodkov v borbi za smisel obstanka, med bitji katera imajo vse organske sposobnosti čutnega zaznavanja in delovanja, med ljudmi.

Drama življenja oblikuje osebnost človeka.

Duša kot posebljenje Božanske zavesti se inkarnira samo v človeškem obličju.

Duša se inkarnira v človeškem obličju, vse dokler ne izkusi vse aspekte smisla vseh dogajanj v življenju.

Pred tem je zavest Božanskega indirektno prisotna v rastlinskem in živalskem svetu na nivoju vrst, kot elementaren pogoj, da se življenje v njih odvija in občuti v vseh oblikah.

V njih se duša ni inkarnirala cela, temveč samo z malim delom, samo toliko kot ji je potrebno, da pobere vtise. V njih duša vadi, da biva v tridimenzionalnem svetu na elementaren način, s prostim gibanjem in obstankom na kopnem, vodi in zraku.

Zbir vseh izkušenj gibanja in obstajanja v fizičnem svetu, katere Božanska zavest zbira skozi izkušnje obstajanja v živalskem in rastlinskem svetu, omogoča, da se inkarnira v človeško

telo in da v njemu začne razvoj k smislu obstajanja.

Niti v človeško telo se duša ne inkarnira cela, ampak delno, vendar mnogo več kot v živalskem. Tudi v človeškem telesu se inkarnira toliko kolikor ji je potrebno, da zbere vtise vezane za to inkarnacijo. Duša se nikoli ne inkarnira cela, to je nemogoče zaradi njene Božanske veličine.

Tukaj je treba vedeti, da se duša prav zaradi svoje Božanske veličine simultano deli v svoji projekciji in inkarnacijah. Od tukaj sorodstvo katero občutimo z živalmi in vsemi živimi bitji. Življenjski princip v njih je enak kot tudi v nas. Ker je duša izven časa in prostora, se duša prav tako deli tudi v pogledu časa in prostora, vendar pa lahko hkrati simultano obstaja na več lokacijah in v več oblikah, telesih in istočasno v različnih časovnih obdobjih. Tako hitreje pridobi izkušnje. Tako vedno tudi dela. Samo iz perspektive uma omejenega s telesom, časom in prostorom, izgleda kot da se duša inkarnira s tokom linearnega časa in seli iz življenja v življenje. Ona istočasno preživlja vsa življenja, saj za njo ni časa. Vse človeške duše, navidezno ločene s telesi v prostoru in individualnimi izkušnjami, so v svojem najvišjem obstoju eno. Duša je ena, kot je eno tudi Božansko, katerega posebljenje so. Ampak to je samo na najvišji stopnji, na tej stopnji kjer se nahajamo, duša izgleda razdeljena v množico. Zato moramo o njej govoriti v skladu z stopnjo v kateri se nahajamo.

Življenjska izkušnja duše v organski obliki in v človeškem telesu, je popolnoma pogojena v skladu z omejitvami s katerimi je pogojen organski svet, a to so delovanja širše celote iz višjih stopenj, delovanje planetov. To delovanje detajlno prikazuje znanost o astrologiji.

Kadar izkušnja obstajanja dovolj dozori v človeški obliki, se začne premikati navzgor. Takrat se začne preseganje pogojenosti katero ustvarja človeško telo in čutni svet na splošno. Človek spoznava višje svetove, višja znanja in teži k osvoboditvi. Človeška eksistenca postaja pozitivna takrat kadar on začne presegati istovetenje s telesom in umom, kadar se začne dvigovati. Takrat ga tudi narava podpira na vse načine, ker tudi ona v celoti služi za osvoboditev človeškega duha. Vse dotlej dokler propada v identifikaciji s telesom in umom človek doživlja bolečino in konflikt z naravo.

Končna osvoboditev je povratek k Božanskemu izhodu.

Celotno kroženje poteka znotraj Božanske izhoda, kot njegova imaginacija ali sanje.

Zato je samo prebujenje izhod iz celotnega dogajanja, a ne doseganje nekaj novega.

Prebujenje se odvija samo v človeškem obličju, v človeku kateri je postal individualno posebljenje Absolutnega.

Samemu Absolutu ni potrebno nobeno prebujenje. Potrditev ali aktualizacija njegove absolutne popolnosti se dogaja skozi človeka, kadar od nezavestnega stanja individue, odtujene od Božanske celote in trpljenja v vseh iluzijah, katere ta odtujenost prinaša, z delom na sebi, s svojo voljo prepozna cel proces zapadanja v iluzijo in potrebo po bujenju, vračanje Celoti skozi zavest o Sebi, svojem bistvu, a to je vedno bil sam Božanski Absolut, ker nič zunaj njega ni mogoče. Ta proces se v človeku dogaja kot ozaveščanje duše v telesu, bujenje in to je edina "odrešitev duše" katera je mogoča.

Zato je, praktično povedano, človeku potrebno samo bujenje.

V tem bujenju človek izgine in ostaja samo Božanska Celota.

To bi bil shematski opis celotnega procesa.

Zdaj se bomo pozabavali z detajli življenjskih dram katere izkuša duša v človeških inkarnacijah. Ampak, preden pogledamo inkarnacije duš na tem svetu, v takih telesih kakršne imamo sedaj, moramo razumeti njihovo obstajanje pred tem svetom.

O INKARNACIJI DUŠ PRED ORGANSKIM ŽIVLJENJEM NA ZEMLJI

V višjih dimenzijah prepletanje frekvenc in stopenj ustvarja neorganska bitja katerim je osnovni modus bivanja borba za obstanek.

Neorganska bitja nastajajo na osnovi dejstva, da se zavest Božanskega vedno izražava na dva načina: kot sama oblika dogajanja in kot osebnost. Pri tem osebnost daje smisel oblikovanju dogajanja. Duša se kot osebnost izraža samo v človeški obliki.

Drugo ime za to kar tukaj imenujemo božansko izražanje kot osebnost v izvornem stanju je monada. Duše prvotno obstajajo kot božanske monade katere projicirajo oblikovanje tudi na neorganskem in organskem nivoju.

Duše, kot principi zavesti, se niti na organskem niti na neorganskem svetu nikoli ne izražajo v celoti, niti zadostni meri, da bitje postane zavestna osebnost. Samo se v človeškem telesu duša kot princip zavesti izraža v zadostni meri, da se tu oblikuje kot osebnost. Toda niti tukaj v celoti, ampak se njena prisotnost v človeku povečava v tisti meri v kateri človek postaja celovita osebnost, oziroma poosebljenje Božanskega. Pravzaprav, kolikor človek postaja celovit toliko se cela duša izraža skozi njega. Kolikor je razdeljen in nezavesten, toliko manj je božanske zavesti duše prisotno v njemu.

V vseh neorganskih in organskih živih bitij je princip zavesti prisoten samo v manjši meri od tiste katera je potrebna za formiranje osebnosti, samo kolikor je dovolj za življenje in obstanek in zbiranje osnovnih vtisov.

V neorganskem področju, oblikovanje zavestnih entitet kot neorganskih bitij, deluje enostransko: samo k obstanku, nikoli k smislu. Podobno živalim v organskem svetu, neorganska bitja niso toliko zavestna samega sebe kot subjekta dogajanja, kolikor so usmerjena k objektom, reagiranju na okolico in k samemu obstanku. To je v skladu z naravo neorganske sveta, on se še vedno samo izraža in oblikuje - ustvarja pogoje za nastanek organskega življenja.

Šele v organskem življenju se Božanska zavest ogleda v popolnosti, tako da to ogledovanje imenujemo duša.

Organski svet je ogledalo v katerem se ogleda Božansko. Neorganski svet to ni, on je še vedno nekompleten svet, to je svet elementov in elementalov. Zato se v njemu Božanska zavest ne more ogledati. Lahko samo deluje in da se izraža na razne načine in zato je to področje vse večje pogojenosti, padec k vsem nižjim sferam.

Šele kadar se v organskem svetu zberejo vsi pogoji za popolno čutno opažanje, osmišljanje in kreativno osebno delovanje, se Božanska zavest lahko v celoti ogleda.

Ogledovanje Božanske zavesti v organskem telesu je tisto kar imenujemo duša in inkarnacija duše v telo. Samo tu se Božansko osebno ogleda, vse ostalo je brezosebno obstajanje.

In to se ne dogaja v celoti v prvem poskusu. Potrebno je več poskusov in izboljševanje, pridobivanje izkušenj v svoji drami življenja katero omogoča organski svet. To pridobivanje izkušenj in izboljševanje je glajenje ogledala življenja, da bi se duša, Božanska zavest, čim bolj jasno in natančno ogledala. Ta glajenje ogledala so inkarnacije in ponovna rojstva duš, kot tudi smisel vseh življenjskih dram.

Dramo življenja lahko spozna samo osebnost, oziroma, ona se lahko spozna samo osebno. Zato se spozna vedno individualno, s procesom individuacije. Kakor je organski svet vedno v tridimenzionalnem prostoru in času, se pridobivanje izkušenj ne dogaja istočasno, ampak vedno individualno. Zato ni mogoča skupinska "odrešitev duš", kolektivno "vstajenje" vseh ljudi nekega lepega "sodnega" dne. Vsaka zgodba o kolektivi odrešitvi ljudi je izmišljena z namenom, da zavaja ljudi v pogledu prave narave svojih življenj in razvoja. Odrešenje je vedno proces individuacije kateri se razteza skozi več inkarnacij.

Tukaj moramo poudariti nekaj kar ljudje vedno spregledajo: glajenje ogledala je samo to. Nič drugega. Samo glajenje daje jasnost, ogledalo se ne more napraviti na noben drug način kot z glajenjem, odstranjevanjem neravnin, umazanije in madežev. Odstranjevanje vsega kar ovira čistino odprte prisotnosti Božanskega. Ta čistina je zavest o Božanskem.

To je pot prečiščenja²³. To je bistvo vseh etik in vseh moral. Bistvo vsega znanja.

Sama čistina takega prečiščenja omogoča Božanskemu da se ogleda, kakšno je ono samo. Ampak tokrat ne kot abstraktni Absolut, temveč kot konkretno individualno bitje, kot človek. Bog se ogleda v človeškem Sebstvu, v najbolj intimnem stičišču vseh življenjskih izkušenj.

Jasnost tega ogledanja preobrne shemo dogajanja navzgor, k izhodu, Božansko se vrača k Sebi s spoznanjem Sebe v svojem najbolj intimnem izrazu, v človeškem srcu.

To je na shemi označeno kot vstopni del kroga in človekov razvoj.

Božanska zavest, katera se ogleda na nepopolne načine v vsem, daje s tem dejanjem življenje tudi neorganskim bitjem. Ona zaradi te nepopolnosti nimajo pravi odraz duše ali Božanske zavesti. Imajo samo toliko zavesti kolikor jim je potrebno za obstanek. Mnoga so preprosta in skromna v svojem življenju, ampak obstaja tudi veliko takih od teh bitij za katera lahko rečemo, da so "brezdušna" in okrutna. Ona so plenilci in osvajalci. Nekatera so stare kot vesolje samo.

Kot tudi pri inkarnaciji duš ni dovolj samo ena inkarnacija za pridobivanje potrebnih vtisov in izkušenj zavesti, ampak jih je potrebno več, tako ni bilo dovolj formiranje organskega življenja samo na enem mestu v vesolju. Bilo je potrebno več eksperimentov.

Pred Zemljo se je organsko življenje oblikovalo na drugih planetih. Tukaj ne moremo vstopiti v to kdaj se je to prvič zgodilo in kako, ampak bomo povedali zgodbo o tem, da se je v naši galaksiji to zgodilo v ozvezdju Lira. Tam so se naravno oblikovala tudi prva človeška telesa v tej galaksiji, a z njimi tudi celoviti odrazi Božanskega, kot inkarnirane človeške duše²⁴.

Bile so zelo naivne zaradi prvega srečanja s fizično realnostjo, bila so kot otroci v raj. Imela so številne značilnosti Božanske zavesti.

Starodavna neorganske bitja, poznana kot *reptilijanci*, ker so uporabljala modificirana telesa plazilcev (kuščarjev) iz ozvezdja Zmaja, pokončne, humanoidne oblike z zmajevskimi glavami²⁵, so stopila v stik z človeškimi bitji v ozvezdju Lira. Zaradi naivnosti in neizkušenosti so bili ljudje navdušeni nad njimi in ker niso imeli nobenih izkušenj zla, bilo kakšne vrste, so jih sprejeli. Ljudje so bili sprva fascinirani s fizičnim svetom. Reptilijanci so se veliko prej kot ljudje materializirali, z neorganskega področja, z astrala na fizični nivo. Zato so bili bolj izkušeni v fizičnem svetu katerega so imeli za svoj teritorij, ki jim pripada po naravnih zakonih, kot tudi vsa bitja v njemu. Zato se širijo povsod z osvajanjem prostora in zaslužnjenjem vrst. Ker nimajo duše, ampak samo življenjsko energijo in inteligenco potrebno za obstanek, imajo mentalitet roja in zaradi ne obstajanja razvoja osebnosti in duše, so obdržali sposobnost bivanja

²³ Tako je Buda imenoval svoje učenje. To čiščenje bitja za prisotnost več zavesti je pravzaprav tisto kar budizam je.

²⁴ Informacije katere tukaj posredujemo, kakor ilustracija inkarnacije človeških duš pred planetom Zemlja, prihaja od Stewart-a Swerdlow-a, kateri jih je prejel od zunaj zemeljske vrste Sirius A. dokler je delal v Montauk-u, podzemeljski vojaški bazi in predstavil največ v knjigi "Blue Blood, True Blood, Conflict & Creation. Ker sem tudi jaz videl ta bitja, čeprav brez bližnjega kontakta z njimi, mi je relevantnost te informacije vredna zaupanja. Največji dokaz o zunajzemeljski človeški naravi ali o zunajzemeljskih vplivih na človeka, je sama DNK. Ona sama po sebi dokazuje da ni mogla nastati z evolucijo, ampak z inteligentnim dizajnom: naredila jo je neka superiorna inteligenca.

²⁵ Prav tako so na sumerskih tablicah iz Ninive opisani "bogovi kateri so pristali iz neba" in postali vladarji nad ljudmi.

v neorganskem področju, predvsem v nižjih področjih astrala, ostali so zelo brezdušni in okrutni in kot takšni zelo sposobni za osvajanje fizičnega sveta – ker so lahko manipulirali z organskimi bitji tudi iz astrala, ne samo direktno iz fizičnega sveta. Ker je astral za fizično bitje področje nezavestnega, je njihova moč vplivanja zelo velika, saj je nevidna in nerazumljiva.

Zato so ljudje zelo hitro postali okuženi z mentaliteto katero so reptilijanci prinesli med njih, ozko egocentričnostjo, zavistjo in medsebojnimi konflikti. Hitro so spoznali od kod je prišlo zlo in so se ga začeli osvobajati. Prišlo je do vojne z reptilijanci katera še do danes ni končana. Prva vojna v ozvezdju Lira se je končala tako, da so drug drugemu povzročili veliko škode, ampak zadnje dejanje je bilo uničenje ozvezdja Lire, katere sledi eksplozije vidimo tudi danes. Človeška vrsta se je preselila na druga ozvezdja; Plejade, Tau Ceti., Prokyon, Orion, Arcturus.

Kamorkoli so šli, so jih reptilijanci sledili. Tako so prišli tudi do našega sončnega sistema.

Ampak takrat Zemlja ni bila na tem položaju proti soncu, kot danes. Na njenem mestu je bil Mars in tudi on je imel organsko življenje, imel je svoj veliki satelit Feton, a Zemlja je bila na mestu Marsa in takrat se organsko življenje na njem ni popolnoma razvilo. To dejstvo o drugačni razporeditev planetov, je danes dobro poznano astrofizikom, ker se življenje na zemlji in pogoji kakršni danes obstajajo na planetih sončnega sistema, nikakor ne morejo razložiti iz njihovega zdajšnjega položaja. Planeti so iz kozmičnobioloških razlogov morali biti drugače razporejeni in je moralo biti nekaj sprememb v njihovi poziciji. Dejansko so bile te spremembe, vendar take vrste, da jih noben znanstvenik ni pripravljen razumeti in sprejeti. Seveda, ko so reptilijanci prišli za človeškim ubežniki do našega sončnega sistema, se je njihov konflikt nadaljeval. Reptilijanci so prvi naselili Zemljo, a ljudje Mars, ker so jim njihove klime bolj odgovarjale. V tej vojni so reptilijanci uničili satelit Feton z ogromnim asteroidom, kar je imelo za posledico trk na Mars (še danes lahko vidimo posledice tega trka in da je večina kraterjev na eni polovici Marsa katera je bila bolj izpostavljena trkom). Ostanki Fetona so danes v asteroidnem pasu med Marsom in Jupitrom (kar potrjuje tudi znanost), asteroid je letel mimo Zemlje, tako blizu da je Zemlja spremenila svojo orbito in prišla bližje k soncu, kjer se nahaja sedaj, a Mars je spremenil orbito in se oddaljil od Sonca na mesto, kjer je danes. Asteroid pa je postala Venera.

Po krajšem bivanju na Marsu, so se ljudje naselili na Zemljo katera je postala bolj primerna za življenje. Naselili so otok Atlantida na Bližnjem vzhodu, od tukaj so nastala druge civilizacije. Sumerci, področje okoli Črnega morja, od tukaj je nastala Tripolijska (černjahovska) civilizacija, kasneje država narodov Antov, na mestu današnje vzhodne Ukrajine, od kjer izhajajo Slovani²⁶ in Dolina Inda, od kjer izhaja indijska kultura in duhovnost (*sankhja* in *joga*). *Vede* so izvorno slovanskega porekla. Prav tako so osnovali kretske in etruščansko kulturo. Njihova pisava je enaka staroslovanskim pisavam. Vse to je bil eden in isti prarod, od Irske do Tibeta, od Sibirije do Egipta, kateri je bil bele rase in govoril isti jezik. Ta jezik se je spreminjal s časom in delil, kot tudi narodi v posebne skupnosti, ampak najbolje se je ohranil v staro slovanskem jeziku, prav tako se je tudi spomin na to prvotno človeško duševno mentaliteto najbolje ohranil v slovanskih narodih. Eden od pripadnikov teh izvornih človeških narodov na Bližnjem vzhodu je bil tudi učitelj tajnih šol kateri je danes poznan kot Jezus Kristus. Bistvo njegovega sporočila je bilo o razvoju duše in opozarjanje na reptilijance,

²⁶ V enem starodavnem zapisu praljudi iz Tripoljske civilizacije, na Festonskem disku, starem najmanj pet tisoč let je zapisano: "To mesto v svetu božjem, na katerega vas je poslal Bog, obdajte z gostimi vrstami (njihova naselja so bile hiše in mesta krožnih oblik), varujte ga dan in noč. Ni drugega mesta od tistega za katerega se z voljo za božjo moč borite. Kjer boste vi, bodo vaši potomci, njiva bo, čudovitega življenja. Dokler mladost veseli oči, nikamor od tukaj ne boste odšli. Takšno mesto ne bo obstajalo dokler ga mi ne ustvarimo v tem svetu božjem."

Natančneje, Festonski disk je s Krete in ga je prevedel Genadij Stanislavovič Grinjevič s pomočjo slovanske pisave, ker so tudi kretske in etruščansko civilizacijo osnovali Slovani.

ki tajno vladajo ljudem in svetu.

Reptilijanci so imeli nasprotno stran Zemlje, Lemurija v Tihem oceanu. Oni so vplivali na oblikovanje drugih človeških ras, predvsem rumene rase. Zato rumena rasa še danes časti zmaje, kot predstavnike reptilijanskih bogov iz neba kateri so bili praočetje njihovih kraljev.

Tedaj je izbruhnila vojna tudi na Zemlji. Ta je bolj detajlno opisana v staro indijskem epu *Mahabharata*, kot vojna bogov in demonov. V drugih tradicijah, predvsem krščanski, se govori o tem konfliktu, ampak v popačeni obliki, kot mit o nebesni borbi med "nebeškimi vojaki" (angeli) in "padlimi" angeli. Ampak *Mahabharata* kaže tudi na tehnološki aspekt spopada²⁷, tako da se na njeni podlagi lahko prepozna materialne dokaze ene od teh bitk, v dolini Inda, kjer obstajajo očitna in znanstveno dokazani sledovi starodavnih jedrskih eksplozij, a takšne sledi se nahajajo tudi na drugih območjih v svetu, na Bližnjem vzhodu, pri svetopisemskem mestu Sodome in Gomore.

Rezultat te vojne je do danes ostal v naslednji obliki: reptilijanci so izgubili oblast na površini Zemlje, pregnani so v podzemlje in druge baze na bližnjih planetih, ampak ljudje so še vedno ostali razdeljeni, ker so reptilijanci nadaljevali prikrito vladanje iz astrala, v obliki demonskega obsedanjem ljudi in v obliki izvršne vladavine preko svojih hibridov, ljudi kateri so posebno gensko modificirani, da lahko služijo kot zabojniki, telesa, za prisotnost reptilijanskih demonov v fizičnem svetu. Te hibridi so narejeni v Babilonu po padcu Sumercev. To so ljudje kateri imajo samo telo, a nimajo človeške duše, ampak inteligenco reptilijancev kateri koristijo telo. Ti "ljudje" so postavljeni za vladarje, ker se sami plazilci niso mogli kazati ljudem in preko teh vladarjev je bilo lažje upravljati z človeškimi množicami. V ta namen vladanja so oni ustvarili tudi judovsko-krščansko religijo, za množično kontrolo uma. Iz Babilona so se kot vladarske družine katere so čuvale svojo krvno poreklo zaradi genske posebnosti, naselile v Rimu, kot vladarji Rimskega cesarstva, potem po padcu Rima, v Benetke, od kjer so se kot "črno plemstvo" širili tudi po drugih evropskih mestih, vse do Londona - kot aristokracija katera tudi danes vlada tem svetu. Vsekakor, ne odkrito, ampak prikrito, vendar dovolj jasno vsakomur, ki preiskuje njihovo zgodovino, lastniško strukturo in metode vladanja²⁸.

Ta celotna zgodba o nastanku človeške vrste v vesolju in njeno zgodovino, katera je do nas prispela preko zunajzemeljskih virov, od Ginov, ene posebne nezemeljske vrste s Sirijusa, je bilo potrebno, da bi razumeli pravo naravo pogojev življenja na Zemlji, zakaj je astral na zemlji tako onesnažen z neorganskimi entitetami in demoni, kateri toliko vplivajo na fizično življenje ljudi, da lahko rečemo, da skoraj nobenemu človeku ni prizaneseno od teh vplivov. Pravzaprav, tisti redki ljudje kateri so iznad teh vplivov, se imenujejo svetniki. Njihova avra izžareva blagodejno čistost na celotno okolje. To so izjemno razvite duše.

V zvezi s tem bomo spoznali še eno dejstvo o dušah: razlikovanje njihovega izraza v pogledu zrelosti in starosti.

²⁷ Starodavni tekst *Vimanika šastra* opisuje tudi vse tehnične podrobnosti izvenzemeljskih leteljih predmetov, katere so uporabljali ti "angeli" in "demoni".

²⁸ To so že dovolj dobro opravili David Icke (*The Biggest Secret*) in Stewart Swerdlow (*Blue Blood, True Blood: Conflict & Creation*, Expansions Publishing Company, Inc, U.S.A. 2010). Kogar zanimajo vsi detajli te zgodbe jih lahko najde v njihovih delih. Prav tako tudi v moji knjigi "Istorija galaksije, Zemlje i čoveka" v kateri je vse to navedeno v širšem in bolj podrobnem kontekstu. Mi se tukaj ne bomo ukvarjali s temi vprašanji, ampak samo z naravo duše.

DELITEV DUŠ NA MLADE, RAZVITE IN VISOKO RAZVITE

Takoj moramo reči, da je ta delitev samo navidezna. Namreč, duše so odraz Božanske zavesti v človeškem telesu in one same ne morejo biti niti mlade niti stare kot so to fizična telesa katera nastajajo v času, kakor tudi ne morejo rasti. One so vse brezčasne in eno v Božanski zavesti. Čas, kakršen je nam poznan, obstaja samo v tridimenzionalnem organskem svetu, na površinah planeta.

Kljub temu obstaja razlika v inkarniranih dušah po njihovi zrelosti in naravi izkušenj katera izkušajo, nekatere delujejo kot mlade in potrebujejo več osnovnih izkušenj, medtem nekatere deluje kot stare in izkušene, veliko hitreje in bolje razumejo dogodke in se obnašajo bolj zrelo. Nekatere duše včasih težijo da se zapletejo čim bolj globoko v življenjskih izkušnje in preizkušnje, medtem nekatere težijo da se osvobodijo življenjskih preizkušenj, kakor da so jih že dovolj izkusile.

Delitev na mlade, srednje in razvite duše je pravzaprav samo delitev na odstotek prisotnosti duše v telesu. Mlade so tiste katere so z najmanjšim odstotkom prisotne v telesu, srednje več, a visoko razvite duše so tiste katere so z največjim odstotkom prisotne v telesu.

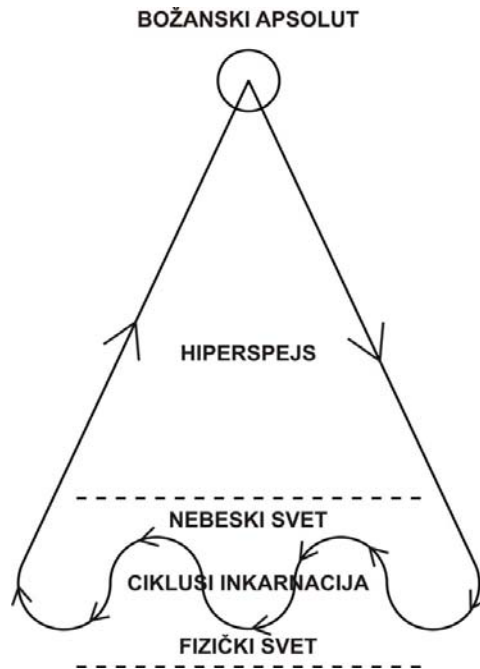
Te razlike prav tako obstajajo tudi v številu inkarnacij. Vsaka duša ima svoj cikel inkarnacij skozi katere prehaja, nekatere duše so jih začele prej in jih zdaj končujejo, medtem nekatere šele začenjajo s svojim ciklusom; nekatere jih končujejo hitreje in lažje, a nekatere počasneje in težje. Zaradi iluzije časa to na tem svetu izgleda kakor da je neka duša stara ker je prešla več inkarnacij, a nekatera mlade ker jih šele začenjajo. One so izven telesa, v svojem avtentičnem stanju, vse iste, samo je njihov izraz zrelosti v telesu in med inkarnacijami za čas ciklusa ponovnega rojstva različen. Namreč, ***duša se po smrti enega telesa ne vrača vedno v svoje izvorno Božansko stanje.*** Za čas ciklusa inkarnacij ona ostaja v področju višjega astrala ("nebeški svet") kjer podoživlja vtise prejšnje inkarnacije, okreva od njih in se pripravlja na naslednjo. Zato v hipnotičnih regresijah prihaja do spominjanja katero je vedno pod vtisom preživetih življenj kakor tudi do razlik v zrelosti duš, da so nekatera mlade, a nekatera stara²⁹. Hipnotična regresija seže samo do teh izkušenj, nebeškega in zemeljskega sveta, ker ona v osnovi temelji na umu in njegovi podzavesti, ne na njegovi transcendenci.

V pravem vzdigovanju duše v svoj Božanski izhod, teh razlik in vtisov ni, ker je tudi cikel inkarniranja v telo dokončan. Z njegovim dokončanjem izginejo tudi vse navidezne razlike med dušami³⁰.

Ciklusi inkarnacij se lahko najbolje razume z naslednjo shemo:

²⁹ To je primer z najboljšimi in najbolj natančnimi knjigami katere govorijo o teh spominih na življenje med življenji: "Putovanja duša" in "Sudbina duša" od Majkla Njutna (Michael Newton: Journey of Souls; Destiny of Souls; Škorpion, Zagreb, 2008). Samo ti dve knjigi lahko priporočim, ker vem da so točne. Čeprav premalo natančno objasnijo celo stvar, ta nivo informacij katerega prikažejo, prikažejo korektno in točno. Prav tako so točne tudi knjige Raymond Moody-a: "Život posle života" in "Svetlost s onu stranu života". Vse druge knjige o tej temi katere sam imel priložnost pregledati, so izmišljotine katere ugajajo iluzijam Ega.

³⁰ O dokončanju celega ciklusa preporajanja uči osnovni in zen budizem, on ne obravnava samo reševanje problemov enega življenja kateri se prenesejo na naslednja življenja, ampak celega ciklusa izkušenj preporajanja. Zato je budizem nad vsemi drugimi učenji in religijami. Prav tako se o ciklusih inkarnacij v sufijskim učenju lahko veliko naučimo v delu Meher Babe "Bog govori" (God Speaks), Esotheria, Beograd, 1996.

Celoten proces se dogaja znotraj Božanskega, ker ni nič mogoče izven njega, a Božansko je brezčasno Eno. Zato je tudi celoten ciklus inkarnacij duš brezčasno Eno. To praktično pomeni, da je množstvo življenj duš samo iluzija katera se pojavlja s tridimenzionalne ravni organskega sveta, kjer edino obstaja izkušnja linearnega časa, izkušnja posameznega obstajanja individua. Iz perspektive same duše so vsa njena življenja eno samo življenje, katero se trenutno dogaja, kakor predstava. Iz naše linearne perspektive lahko rečemo tudi, da se duša simultano deli na več življenj, na vsa življenja naenkrat, da se ne premika skozi življenja s tokom časa kot entiteta. To tako izgleda samo s perspektive organskega sveta, iz iluzije časa. Duša ne zapravlja časa s premikanjem skozi čas, ker tudi ne ve kaj je to. Vsa njena življenja so simultana, istočasno se doživljajo vse izkušnje katera je mogoče doživeti, samo umu omejenemu na telo in ego to izgleda kot da se doživlja s tokom časa. Zato je v bistvu pravilno judovsko-krščansko učenje ki trdi, da ni reinkarnacij, vendar je to odstranjeno iz celotnega konteksta, tako da skriva celotno resnico. Reinkarnacije obstajajo, vendar se one nanašajo samo na izkušnje uma in Ega, idividua, a ne na življenje same duše katera ima eno življenje, večno, bolj natančno brezčasno. Zato razsvetljeni tudi lahko rečjo, da se duša ne rodi, niti ne umre. Zato je pomembno edino prebujenje. Tako prebujeni vidijo, da so vsa življenja eno življenje, pravzaprav ga vidijo kot sanje duše, a sanje so za prebujenega nekaj kar se ni resnično zgodilo. Celotna zgodba o reinkarnaciji in razumevanje tega celotnega postopka je potrebna nezavestnemu umu kateri je identificiran s telesom, ne duši. Zato je ta zgodba tudi potrebna, ker se mora duša prebiti skozi um in v telesu spoznati sebe. To prebijanje skozi um in okrepitev prisotnosti v telesu je tisto kar vidimo kot stopnjo zrelosti duše.

Ker je organski svet nastal iz neorganskega, je povsem razumljivo, da tudi entitete iz neorganskega sveta delujejo na organska bitja.

Vse to je naravno v univerzumu svobodnega izražanja vsega, kar se lahko izrazi.

Torej, vse izkušnje duš na tem svetu niso sestavljene samo iz razumevanja in obvladovanja organskega življenja, ampak tudi v tem da obvladujejo vse vplive neorganskih bitij, vse zmaje, strahove in demone kateri tam živijo in kateri nimajo drugega namena, kot biti parazit, če že ne plenilci in vladarji organskih bitij. Oni kot takšni veliko prispevajo k drami življenja in skušnjavam, katera mora človek obvladati da bi postal celovita osebnost.

Tukaj moramo vedeti naslednje: vpliv neorganskih bitij deluje po principu nasprotnosti

in polarnosti. Vse izraženo vsebuje polarnost in dialektiko nasprotnosti. Tako tudi neorganske bitja delujejo kot nasprotnost organskim, vse kar je za organska bitja dobro, to je za njih slabo in obratno. Neorganske bitja, ne vsa ampak nekatera posebno negativno naravnana, so izključno v nasprotnosti z interesi ljudi in človeškimi dušami, zato se jim ona vedno zoperstavljajo, samo zato da bi se jim zoperstavljala. Zato so v religijah predstavljena kot hudiči, imenuje se "človeški sovražniki" in "nasprotniki". Narava duš je življenje in vse dobro kot afirmacija življenja. Zato je v naravi teh neorganskih bitij, zlasti reptilskih demonov iz nižjega astralna in njihovih hibridov na tem svetu, samo zlo in uničenje. **Vse laži na tem svetu izvirajo od njih³¹.** Pri tem gre samo za polarizacijo in o delovanju zakona trojstva kateri vsebuje akcijo(1), reakcijo (2) in rešitev (3). Akcija (1) bi tukaj bila sama namera Božanskega, da se izrazi kot individualna duša v telesu, reakcija (2) bi bila odpor neorganskih bitij, a posledica ali rešitev (3) bi bila celovita osebnosti kot posebljenje Božanskega in celovita prisotnost duše v telesu. Sam odpor (2) neorganske bitij kristalizira celovitost osebnosti.

Celoten proces inkarnacije duš v telesa se razteza skozi več inkarnacij, skozi postopno povečanje deleža prisotnosti duše v telesu, kar se izraža kot vedno večja zrelost osebnosti ali kot starejša in bolj zrela duša.

Območje postopnega povečanja prisotnosti duše v telesu je tisto kar vidimo kot človeško civilizacijo in zgodovino, kot tudi rast človeške zavesti in kulture.

Vse zlo ki obstaja na tem svetu, vse kolektivne vojne in individualni zločini, uničevanje narave, vse laži in prevare so nastale pod vplivom negativnih neorganskih bitij na človeška telesa katera nimajo dovolj prisotnosti zavesti duše, da bi lahko sam odločala o sebi in svojih dejanjih, vendar so manipulirana in pogojena s strani neorganskih bitij.

Človekova duša ni zmožna delati zlo, sama njena narava je afirmacija življenja in vsega dobrega, ker je ona refleksija Božanske zavesti v tem svetu.

Duša mora izkusiti vse možnosti obstajanja, vse nasprotnosti. Zato je potrebna tuja in nasprotujoča sila katera dušam priredi negativne izkušnje, ker jih one same nikoli ne bi mogle izzvati.

Torej, destruktivna neorganska bitja pomagajo pridobivati tiste vrste izkušenj, katere same duše ne bi mogle pridobiti, niti jih svojevoljno izkusiti.

Negativna neorganska bitja delujejo destruktivno na svet in ljudi skozi ljudi, jih obsedajo in kontrolirajo njihovo zavest. Tako se zdi, kot da ljudje delajo zlo. One nato preko različnih oblik kontrole uma prepričajo ljudi, da so to zlo oni sami ustvarili. To jim je enostavno zato, ker uporabljajo isti uma in isto telo. Največji del manipulacije človeške zavesti je v tem, da se ljudi napelje, da se identificirajo s telesom in umom in na lažiranje objektivne zavesti o širši celoti. Tako se v ljudeh razvija občutek krivde in mentaliteta grešnika katera povratno deluje na še več ustvarjanja zločinov. Problem je, ker niso vsi ljudje dovolj zreli, da se temu uprejo, večina duš na tem planetu je neizkušenih za življenje v človeških telesih. Zato lahko postanejo žrtve veliko bolj izkušenih in starejših entitet.

Samo telesa katera uporabljajo mlade in neizkušene duše so obsedena od strani astralnih entitet. Sama duša ne more biti obsedena ali ogrožena na noben način. Samo telo je lahko obsedeno in to tisto telo, v katerem duša nima svojega nadzora. Vso dozorevanje duš na tem svetu se med drugim koncentrira tudi na to, da dobijo popoln nadzor in svojo voljo v fizičnem telesu.

³¹ Njim je Jezus govoril: "Vi pa ste od svojega očeta, hudiča, in hočete uresničevati njegove želje. On je bil od začetka morilec ljudi in ni obstal v resnici, ker v njem ni resnice. Kadar govori laž, govori iz svojega, ker je lažnivec in oče laži." (Janez, 8, 44.)

Na tem planetu je okoli 90 odstotkov ljudi, ki so mlade duše.

Zato je ta svet takšen kakršen pač je.

Preostalih deset odstotkov so starejše in napredne duše, ki so se tukaj inkarnirale, da bi razvile toleranco in strpnost do mladih duš, kot tudi sposobnost njihovega poučevanja. Ena stvar je osvoboditi sebe. Da bi ta osvoboditev dobila objektivno vrednost, mora osvobojeni drugim pomagati da se osvobodijo.

Zato je zelo malo ljudi kateri niso pod vplivom in obsedanjem neorganskih bitij.

Pravzaprav, največji del procesa osvobajanja duš na tem svetu je sestavljen iz tega, da se prepoznajo neorganski vplivi in da se izbori svoboda od njih. Tako imenovano razsvetljenje, osvoboditev duše ali vstajenje ni nič drugega, kot povečanje odstotka prisotnosti duše v telesu, toliko, da je postala nadmočna v njemu in je močnejša od vseh drugih vplivov, in organskih in neorganskih.

Ker se velik del neorganskega sveta razteza čez več dimenzij, na astral, a te višje dimenzije so za človeka njegove notranje dimenzije, njegovo nezavestno, osebno in kolektivno, od tukaj je odkrivanje parazitskih in manipulatorskih vplivov s strani neorganskih bitij zelo težko. Njih ljudje doživljajo kot svoje vplive, misli, občutke, namere in motivacije. Da bi se oni razpoznali kot tuji vplivi iz naše podzavesti, je potrebno v celoti ozavestiti sebe in vse funkcije uma tako, da lahko razlikujemo med tistim kar smo mi od vsega tistega kar nismo.

Prav tako moramo poznati tudi naravo misli. Oni v bistvu niso naše stvaritve. Misli so najbolj fine vibracije narave, informacije o dogajanju narave, one se gibljejo skozi prostor, eter, kot mreža ali elektromagnetnega polja, podobno naelektreni plazmi, katero lahko vidimo v vesolju, samo v veliko bolj fini obliki. Možgani so samo fin organski instrument kateri lahko sprejme te fine vibracije, da jih resonira, da jih zadrži in kombinira. Kadar ponavlja in kombinira tako prejete vibracije, informacije, one izgledajo kot naše misli. Zato ker niso naše, lahko misli pridejo k nam kot inspiracija, kot povsem nove informacije ali tudi kot demonski glasovi in vplivi, kateri nam ne dajo miru in nas prisiljujejo v norost³². Zato je za razpoznavanje neorganskih vplivov potrebno popolno ozaveščanje celega bitja, od telesa do najbolj finih dogajanj uma. V takšnem ozaveščanju, v diferenciaciji zavesti, je sestavljeno vse človekovo delo na sebi, oziroma dvigovanje duše. To dvigovanje duše je pravzaprav njeno spuščanje in prizemljenje, da ima cela vso svojo voljo v telesu.

To je tudi razlog zakaj ti vplivi neorganskih bitij sploh obstajajo: tako nas prisilijo da na najhitrejši način postanemo zavestni. Neorganske bitja so naravna bitja, samo niso fizična. Ona koristijo dejstvo, da so vsa živa bitja sestavljena iz naravne simbioze manjših enot v večje celote. Ona kot paraziti koristijo organizacijo tih simbioz v svojo korist, za jemanje energije. ***Kadar duša pride v telo se sooča s to situacijo, da je vsaka večja celota sestavljena iz manjših, zato ona ni v popolnosti gospodar lastnega telesa, a z njim tudi svoje prisotnosti v svetu in da delo in energijo telesa koristijo tiste entitete katere to lahko. Zdaj si mora duša izboriti prevlado nad telesom, da z njim zavlada namesto parazitskih entitet, a kadar zavlada telesu, takrat tudi celemu fizičnemu okolju, da nezavestno naravo zavestno preoblikuje tako, da bo primerna za prisotnost Božanskega kot osebnost.***

Da nimamo teh izkušenj, ne bi imeli nobenih prisil, da se ozavestimo do konca, ostali bi ujeti v neki fazi razvoja, kakor so to bili naši predniki pred poselitvijo tega planeta. Te izkušnje

³² Poleg standardnih elektroencefalogramov (EEG) s katerim se zapisujejo možganske aktivnosti s pomočjo elektrod pritrjenimi na glavo, obstaja tudi novejša, magnetoencefalografija (MEG) s katerimi se iste aktivnosti možganov odčitajo brez kontaktov z glavo, postavljena je v bližini, poleg glave, kar pomeni, da se valovi s katerimi možgani delujejo nahajajo izven možganov.

nas prisilijo, da se ozavestimo do konca, da vrnemo Božansko zavest njej sami, da zapremo krog Božanskega izražanja.

To zavestno in nezavestno razumejo vsa organska in neorganska bitja: človek na zemlji je dizajniran da naredi zaključni posel celotnega obstajanja – da vrne k Bogu Božje, da svojo popolno percepcijo celotne Božanske narave vrne Božanskemu. Zato ga vsa organska in neorganska bitja tudi prisiljujejo s takšno silo, da se ozavesti na vse načine.

Zato je dizajnirana takšna zgodovina človeškega roda na tem planetu: da bi se proces človeške rasti in bujenja začel ponovno, od začetka do konca. Stare človeške civilizacije so se umaknile in skrile, večji del se je združil z novimi generacijami in začela se je nova zgodovina kakršna nam je poznana danes. Vendar, ostali so zelo jasni sledovi njihovega obstajanja v starodavnih zgradbah in megalitih katere ni bilo mogoče zgraditi brez visoke tehnologije. Prav tako tudi starodavno znanje iz astronomije, katero ni mogoče poznati s prostim opazovanjem iz zemlje, brez razvite vesoljske tehnologije.

Na Zemlji se odvija končni preobrat celotne narave k Božanskemu, kar se nikjer drugje ni zgodilo. To se dogaja skozi človeka, skozi razsvetljenega človeka.

Skozi razsvetljenega človeka celotna izražena narava prihaja do svojega izhoda in smisla, do Božanskega iz katerega se je tudi pojavila.

Samo prisotnost duš v telesu, v naravi, vpliva na preobražanje narave, na njeno transsubstancijalizacijo, skozi zavest k Duhu. Ta transsubstancijalizacija se kaže kot transformacija narave v materialno kulturo in civilizacijo. Ta proces je skozi človeško zgodovino predstavljen s piramidami povsod po svetu in na vseh svetovih, kjer so živeli ljudje. Zato obstajajo piramide tudi na Marsu. Same piramide imajo to lastnost da oživljajo organsko energijo³³ okoli sebe in jo koncentrirajo v svoje središče, da obnavljajo in ohranjajo stvari, hrana se v njih ne kviri, celo pokvarjen mikročip postavljen v piramido se lahko sam popravi. Piramide so bile povsod zgrajene kot energetski stroji in transduktorji energije organskega življenja v višje oblike energije. Brez piramid bi organski svet ostal samo tisto kar je, enostavna reprodukcijo elementarnih življenjskih oblik. S prisotnostjo piramid se dviga organizacija organskega življenja v višje nivoje, da so primerne za prisotnost in delovanje zavesti. Od tukaj je piramida glavni simbol tajnih društev katera upravljajo evolucijo človeškega roda, še iz Atlantide. Stari Egipt je bil zadnji ostanek originalnih svečnikov. Po dobi starega Egipta so tudi oni padli pod oblast negativnih neorganskih bitij katera so nasprotje ljudem in danes predstavljajo Illuminate in njihove masone, kot negativne diktatorje človekovega razvoja, obsedeni s svojimi demonskimi iluzijami in si zamišljajo da so pozitivni.

Tako kot se je izražanje Božanskega odvijala skozi sedmem stopenj, tako se tudi vrnitev k Božanskemu skozi človeka odvija skozi sedem modusov bivanja, kateri so predstavljeni kot sedem stanj zavesti in sedem čakrov katere se nahajajo v človeškem telesu. Oziroma sedem človeških teles.

Zato ker obstajajo inkarnacije duš različne zrelosti oziroma "starosti" in z drugačno naravo izkušenj katera morajo doživeti, je nujno potrebno, da na tem svetu obstajajo tudi različna telesa katera bodo prenesla te različne izkušnje, različne rase in kulture, od primitivnih skupnosti do visoko razvitih mestnih sredin in je nujno, da njihova raznoličnost prinese dinamiko dogodkov tudi med narode v svetu katera zagotavlja dovolj vsebin v drami življenja.

Kadar bi bili na svetu vsi enakopravni in isti, bi živeli v miru in harmoniji, bi svet bil podoben Švici in noben razvoj izkušenj duš ne bi bil mogoč. Človeške duše se tukaj sploh ne bi rodile.

³³ Orgon je izraz Vilhelma Rajha za *prano* ali življenjsko energijo.

DUŠE SE PRIPRAVLJAJO ZA ČLOVEŠKO ŽIVLJENJE Z

OBLIKOVANJE VSEGA OSTALEGA ŽIVLJENJA

Vse duše, kot monade božanske zavesti, sodelujejo pri ustvarjanju na vseh ravneh.

Tiste najvišje monade ustvarjajo cele Univerzume, planete in vse življenje na njih.

Ves izraženi minerali, rastlinski in živalski svet ne nastaja slepo in spontano. V sami materiji ni podatkov o tem kako se bo kakšna molekula oblikovala, kako se bodo atomi in molekule združevali v simbiozo in oblikovali večjo organsko celoto. Vsa materija se končuje na ravni atomov in osnovnih elementov. Oni se naprej združujejo s simbiozo. Vsa bitja, od molekul do ljudi so ustvarjena s simbiozo manjših celic. Vsaka celica je zavestno kreirana z inteligentnim dizajnom. Zaradi holografske narave univerzuma, je vsaka celica zavestna sebe in svojega dela. Zato se celice tudi lahko združujejo v simbiozi in tako ustvarjajo večje zavestne celote, kot je človeško telo³⁴.

Informacije o tem, kako se bo vse oblikovalo v naravi, prihajajo od zunaj, od zavesti božanskih monad ali duš. One z zavestnim namero, v višjih dimenzijah neorganskega področja projektirajo informacijska polja katera oblikujejo morfogenetska polja, katera služijo kot matrice za fizično oblikovanje v materialnem svetu.

Duše so kreativni dizajnerji celotne narave, skoraj vseh oblik življenja. Nekatere oblike so se razvile sama, spontano, to so v glavnem paraziti ali negativne oblike katere spontano nastajajo zaradi naravne potrebe po ekološkem ravnotežju. Vse lepe oblike, katere jasno kažejo, da niso posledica slepe evolucije ker jih krasi inteligentni dizajn kateri je očitno zavesten, so rezultat kreativne namere duš. Od tukaj so ptice in metulji tako neizmerno lepi, cvetje skrbno aranžirano in dizajnirano. Sami naravi je to popolnoma nepotrebno zaradi obstanka. Očitno je, da jih je "nekdo ustvaril". Oblike mnogih rastlin so z inteligentnim dizajnom duš usklajeni z njihovo koristno in zdravstveno funkcijo. S svojo obliko nekatera hranljiva in zdravilne rastline kažejo zakaj so koristne (zelena za kosti, korenje za oči, ker presekana izgleda kot zenica očesa, oreh za možgane, grozdje za srce, itd.)

Duše dizajnirajo tudi živalske oblike preko katerih zbirajo vse osnovne izkušnje gibanja in obstanka v fizičnem svetu. Ker živali nimajo svoje osebnosti in individualnosti, one neposredno kažejo na prisotnost inteligence duš, njihovo namero pri oblikovanju življenja. Od tukaj so živali tako iskrene v vsem, privlačne in prijazne. V njih prepoznamo čistost prisotnosti inteligence duš, čeprav je v njih prisotna le v elementarni obliki, zavest je v njih prisotna samo na nivoju pretakanja življenjske energije in izmenjava osnovnih informacij, v manjšem odstotku od tistega kateri je potreben za formiranje osebnosti. Zato ker nimajo osebnosti in individualnosti, ampak samo čisto prisotnost inteligence duš, živali lahko zaznavajo tudi višje dimenzije, njihova čutila niso omejena samo na fizično telo in opazovanje katere bi kontroliral um in ego. Zato ker v njih vseeno prebiva zavest duše, se skozi živali včasih prikaže ta zavestna duša, kadar one delujejo "kot ljudje kateri ne morejo govoriti," kadar naredijo neko delo katero bi naredilo samo popolnoma zavestno bitje. Vendar so to še vedno samo posamezni in občasni primeri, v glavnem živali katere živijo z ljudmi, pa jim je tudi zavest višja od divjih živali. Vendar tudi naša neutelešena duša ("višji jaz") in duše naših vodičev včasih lahko delujejo skozi živali, kadar je to potrebno, da bi nam pomagali prenesti neko sporočilo ali nas rešiti pred

³⁴ DNK ne vsebuje informacij o tem kakšno bitje se bo oblikovalo, niti kaj bo delalo. DNK je samo shema informacij za tvorbo beljakovin. Zato imajo ljudje isto število genov, kot tudi najenostavnejši organizmi. Razlika je samo v drugačni organizaciji. Vzorci za vsa oblikovanja in delovanje živih bitij prihajajo od zunaj, iz (morfogenetskih) polj. O tem pogledati dela Ruperta Šeldrejka (Rupert Sheldrake).

neko nevarnostjo. Tako da ne bi smeli biti v iluziji, da takšna dejanja vedno delajo same živali ker so zavestne.

V rastlinskih in živalskih oblikah je duša prisotna samo minimalno, koliko je dovolj za tridimenzionalno percepcijo fizičnega sveta. V teh oblikah se one usposabljujejo in pripravljajo za popolno življenje v človeškem telesu in delovanje kot osebnost in tudi zagotavljajo ekološko ravnovesje za človeško življenje in bogastvo človeške izkušnje. Kakšno bi bilo življenje, če ne bi bilo živali? Živali človeku kažejo, da je zavestno življenje povsod okoli njih, da ni edino zavestno bitje katero obstaja in ga tako učijo pravo naravo zavesti, njeni vseprisotnosti. Zato so otroci, pri katerih je prisotnost duše še čista in močna, tako naklonjena živalim, kar njihove duše v njih vidijo prisotnost duše in živali so zato naklonjene otrokom.

Šele na podlagi zadostne usposobljenosti, da z višjih dimenzij preko čistih namer kreira oblike na nižjih, duša postane pripravljena da se utelesi v fizičnem telesu.

Tedaj je njeno utelešenje že pripravljeno v njeni kreativni imaginaciji, celo svoje telo je na nek način izplanirala, tako da z utelešenjem duša kot da zavestno vstopa v svoje kreirane sanje, podobno lucidnim sanjam katere se tukaj doživljajo.

Duša tako v svet fizičnih oblik vstopa s čisto namero.

Ona prav tako iz sveta oblik izstopa s čisto namero, kadar doseže polno zavest o sebi kot Božanskem izhodu dokler je v telesu. To je tisto kar se imenuje razsvetljenje v budizmu ali vstajenje v gnosticizmu in ezoteričnem krščanstvu.

V svet oblik se inkarnira s čisto namero in iz sveta iluzornih oblik izstopa s čisto namero. Kakor se vstopi, tako se tudi izstopi. O izhodu z namero bo več besed na koncu. Moramo iti po vrsti.

ROJSTVO DUŠE V TELESU

Kadar govorimo o rojstvu duše v telo, moramo najprej poudariti eno zelo pomembno dejstvo, katero moramo imeti vedno v mislih: telo ni ena pojava, ono je sestavljeno iz več teles, od več dimenzij, kot tudi sama narava (zemlja, voda, ogenj, zrak, eter), tako da je telo sestavljeno iz več tako imenovanih ovojev (sansk. *kosha*): od mentalnega telesa, emocionalnega, energijskega, astralnega in fizičnega. Vsako od teh teles, kot ovoj ovija dušo in jo napeljuje na identifikacijo z dogajanjem katere izvaja. Samo je fizično telo vidno, ampak tukaj je tudi astralno, z njim bivamo v astralu med spanjem, tu je tudi emocionalno, z njim občutimo, energetsko s katerim uporabljamo energijo, mentalno s katerim uporabljamo misli. Po nekaterih klasifikacijah obstaja tudi telo zavesti, telo blaženosti in nirvanično telo. Razprava o njih bi nas vodila stran od glavne teme, vendar je njihov princip jasen: vse to so ovoji duše, z njimi duša zbira izkušnje, jih uporablja kot sredstvo za gibanja in delovanje. Vsako od teh teles je neodvisno od ostalih, čeprav delujejo sinhronizirano in skupaj v simbiozi. Tako samo fizično telo katero je najbolj grobo, prebiva vedno tukaj in zdaj ker je najbolj vezano s časom, telesa občutkov in uma so manj odvisna od časa in se zato lahko spominjamo in občutimo tistega kar je bilo prej, kot tudi da pred občutimo in zamišljamo tisto kar se bo zgodilo. Poleg tega, zaradi neodvisnosti teh teles, lahko z vsakim telesom odidemo iz vsakega drugega telesa: v astralnem telesu odidemo iz fizičnega in prebivamo v astralnem ali mentalnem svetu, ali smo v mentalnem telesu neodvisni od emocionalnega in fizičnega. Ampak zato so, z druge strani, občutki in um manj zavestni iluzije časa in fizično telo, čeprav je najbolj grobo, vedno biva v edini realnosti, tukaj in zdaj. Zato se lahko samo v fizičnem telesu in za čas fizičnega življenja lahko doseže prisotnost v najvišji realnosti. Zato se inkarnacije v fizično telo tudi dogajajo. Celoten proces človekovega bujenja, razsvetljenja ali vstajenja je sestavljen iz prepoznavanja vseh funkcij teh ovojev duše, vseh teles, njihove simbioze in medsebojne neodvisnosti, kot tudi neodvisnosti duše od vseh njih skupaj.

Prav tako je potrebno vedeti, da se lahko z vsakim telesom manipulira s strani zunanjih vplivov ali neorganskih bitij, vendar se z dušo ne more, ker je ona vedno neodvisna, transcendentalna priča vsega dogajanja. Zaradi nepoznavanja tega dejstva obstaja veliko nesporazumov okoli vpliva na človeka, pa se tako vplivi in manipulacije na fizično, energetsko ali mentalno telo enačijo z vplivi na človeško dušo. Dejansko, bistvo vseh manipulacij na človeka so osnovane na tem, da se on poistoveti samo s fizičnim telesom, da ni zavesten ostalih teles, drugih dimenzij od katerih je sestavljen, narave njihovega delovanja, njihove medsebojne neodvisnosti, kakor tudi svoje neodvisnosti od njih. Na ta način se lažira prava identiteta človeka kot duše.

Zato, kadar govorimo o telesu, imejmo na umu, da telo predstavlja večkratno simbiozo dimenzij dogajanja, a ne samo eno stvar.

Celotna narava je hologrfska enost, nič novega ne obstaja v njem, vse kar obstaja v fizičnem, s čutili opaženi naravi, v prostoru in času, samo je izraženo iz že obstoječe brezčasne enosti, kvantnega polja vseh možnosti, iz višjih nefizičnih dimenzij, iz implicitnega reda.

Tako je tudi rojstvo fizičnega telesa samo en pogojen neosebni bioloških pojav, proces reprodukcije, ki je v polni enosti z okoliškimi naravnimi procesi. Objektivno povedano, telo ni niti pojava, ono je v tako popolni enosti z naravnimi procesi in okoliškimi vplivi, da sploh ne izstopa od celote katera ga sestavlja, sploh ne obstaja kot posebna pojava.

Zato se človek ne rodi z rojstvom telesa. To sploh ni njegovo rojstvo. Telo je samo eden naravni pojav, ampak edina pojava katera je tako popolno oblikovana, da duša lahko deluje skozi njega. Vse druge naravne pojave, rastlinske in živalske, niso tako kompletno opremljene s čutilnimi in delovnimi organi, da bi duša lahko dovolj učinkovito delovala kot osebnost in zbirala potrebne izkušnje.

Izkušnja človeškega rojstva nastane šele z identifikacijo zavestne duše z nezavestnim, spontano oblikovanim in naravno pogojenim telesom.

Duša je zavestna priča, ki s samo svojo navzočnostjo in bližino daje smisel življenja telesu.

Telo je s svoje strani tako popolno oblikovano, da so vsi kozmični zakoni vsebovani v njemu: telo je mikrokozmos. Njegova energija je privlačna za dušo, katera skozi njega dobiva izkušnje v tridimenzionalnem fizičnem svetu.

Tako nastane dvojna zmeda, katera se imenuje človeško rojstvo: duša zaradi bližine telesa pada v pozabo zavesti o sebi, a telo zaradi prisotnosti duše postaja tako ozaveščeno, da dobiva vtis, da je zavestno samo po sebi. Tako nastaja vtis "jaz sem telo" katerega delijo in duša in telo.

Ta zmeda traja vse do človekovega končnega prebujenja ali razsvetljenja.

Duše načrtujejo svoje rojstvo. One lahko iz višjih dimenzij vidijo splošen načrt svojega prihodnjega življenja, da programirajo in vstavijo v njega nekatere ključne dogodke, kot kažipote kateri bodo spodbujale zavest in razvoj v zeleno smer. Prav tako ne vstopajo v življenje telesa same, ampak v družbi sorodnih duš, kot pomočnic in soigralk v dogovorjeno igro življenja, katere se inkarnirajo v krog iste družine ali se srečajo v toku življenja.

Kljub načrtovanju življenje ne poteka povsem po načrtih, saj je to vesolje svobodne volje in izražanje vseh možnosti. Zato se vedno dogajajo nepredvidene stvari, tako zaradi pogojevanja organskega sveta, tako tudi zaradi tega, ker se načrti ene duše križajo z načrti drugih in tako nastajajo nove variante dogajanja. Konec koncev, sama inkarnacija bi postala nesmiselna, kadar bi bilo vse načrtovano in določeno, tedaj bi se izgubil glavni razlog za inkarnacijo duše in to je učenje na novih in osebnih izkušnjah.

To učenje vključuje učenje absolutno vseh izkušenj, in dobrih in slabih, največjega zadovoljstva in največjega trpljenja, vključno s prenehanjem samega učenja, padec v suženjstvo in nezavestnost - ker je tudi to posledica svobodne volje. To je nož z dvema rezili. Človek je svoboden in da postane nesvoboden. In to je ena izkušnja in to je zelo pomembna izkušnja, katera odločilno vpliva na zavest osvoboditve.

Duše se nikoli ne inkarnirajo v telo cele, temveč samo z majhnim delom. Tisti večji del kateri ostaja neutelešen, utelešeni del duše doživlja za življenje v telesu kot svoje "višji jaz" ali kot "rešilno intuicijo", "angela varuha", a včasih pod vplivom religijskega programiranja, tudi kot "boga".

Duše se inkarnirajo v najmanjšem odstotku pri tako imenovanih »primitivnih ljudeh«, ki tudi danes živijo kot v prazgodovini. Zato oni niso sposobni niti razviti kulturo življenja, niti se razvijajo kot osebnost. Duša je v njih prisotna samo toliko, kolikor je potrebno za ohranjanje življenja in zbiranje vtisov skozi goli obstanek v obliki človeškega telesa. Ker že ima vtise obstanka v nižjih živalskih telesih, so ji potrebni osnovni vtisi življenja v človeškem telesu. To je razlog, zakaj imajo ljudje v primitivnih družbah animizem, kot najvišje duhovnost in verovanje, da so inkarnacija neke živali, katere totem častijo ali da se po smrti selijo v živali. Takšne, imenujmo jih elementarne duše, se rojevajo tudi v civiliziranih družbah, ampak kot tiste osebe katere niso sposobne za višji razvoj, ampak samo za osnovno delo in preživetje.

Vsaka duša, dokler je v telesu ima svojega vodnika kateri ji pomaga in spremlja odvijanje življenja po načrtu. To so starejše duše katere so zaključile svoj cikel inkarnacij in zdaj lahko pomagajo mlajšim, oziroma tistim katere so šele začele svoje cikle. Lahko se zgodi, da se vodiči tudi materializirajo v slučaju potrebe, da bi pomagale in rešile življenje duše v telesu, če je neplanirano ogrožena. Mlade duše imajo večjo in bolj pogost zaščito vodnikov, bolj ko so duše starejše in izkušene, bolj so prepuščene same sebi, saj so bolj sposobne skrbeti zase, oziroma da so v vezi s svojo lastno neutelešeno dušo.

Duša se spoji s telesom šele kadar je ono formirano v maternici, nekaj tednov pred rojstvom začne občasno raziskovati telo, da vstopi v njega, da ga animira. Bodoče matere to občutijo po prvih premikih ploda. Samo telo ima svoj fizični um in ego. On se spoznava z dušo že v maternici.

Razumevanje, da se duša spaja s telesom že pri njegovi oploditvi je ali izraz popolnega neznanja o pravi, božanski naravi duše, njeni neodvisnosti od telesa, ali ima za cilj, da okrepi identifikacijo s telesom in da negira dušo, ker je to v bistvu materialistični pogled.

Samo dejanje rojstva ni travma za dušo, ampak za telo, predvsem zaradi napačnih metod rojevanja, kateri se danes izvajajo pod vplivom napačne medicine. Zato duše v glavnem niso v telesu za čas teh neprijetnih trenutkov, ampak v bližini, ampak travma rojstva ostane v telesu katero zbira vse vtise in kasneje, kadar pride do večje identifikacije duše in telesa, ta travma lahko vpliva tudi na dušo.

Smrt telesa je, z druge strani, veliko lepša, njo duša vedno doživlja kot dolgo pričakovano osvoboditve in prebujenje iz morečih sanj. Pri tem duša zapusti telo malo pred dejanjem smrti telesa, da bi se izognila agoniji umiranja telesa. V idealnih pogojih se to dogaja na lep način, popolno neboleče. Vendar je način smrti že posledica delovanja za čas življenja. Obstaja načrtovana in nenačrtovana, prezgodnja in nasilna smrt. Nasilna, nenačrtovana smrt telesa vedno zaplete dozorevanje zavesti v telesu in je zato škodljiva.

V prvih nekaj mesecih življenja duša samo občasno prebiva v telesu otroka. To dela zaradi navajanja na to telo in da se telo navadi na njo. Večino časa, dokler je otrok majhen in dokler v glavnem spi, duše preživijo v bližini v raziskovanju in igranju. Včasih kadar je potrebno, delujejo na starše in okolje, da ne naredijo kaj narobe.

Duša otroka se združuje z dušo matere. Od tukaj tolikšna bližina in povezanost matere in otroka, zato mati "instinktivno" ve, kaj je potrebno otroku. To niso instinkti, ampak povezanost

njihovih duš katere medsebojno komunicirajo. Zato je vsaka mlada mati izpolnjena z blaženostjo, ker je izpolnjena s prisotnostjo še ene duše, katere bližina jo spominja na svoje izvorno, božansko stanje katero je imela kot duša pred rojstvom, a katero je že pozabila pod težo življenja. Bodoče matere so tako dvakratno obogatene s prisotnostjo duš. Zato se reče, da so v "blagoslovljenem stanju." Ampak zaradi združenosti svoje duše z dušo otroka, matere ne občutijo samo večjo srečo kadar je tudi otrok srečen, ampak tudi večje trpljenje zaradi otroka, kadar on trpi.

Nemi pogovor matere z otrokom kateri še ni spregovoril, je razgovor dveh duš. Materinska ljubezen je na tem svetu najbližja božanskemu stanju v katerem se duše nahajajo pred rojstvom. Zaradi moči Božanske navzočnosti, izkušnja pojave druge duše skozi njo, matere celo življenje ne želijo biti nič drugega kot da so matere, ker pravilno občutijo, da je to najbližje Božanski prisotnosti na tem svetu. Iz te prisotnosti še ene duše matere pridobivajo na svoji duševnosti, dobijo vso modrost in dostojanstvo, integriteto in humanizem, ne glede na izobrazbo in življenjsko okolje in kakšne osebe so bile prej - vse matere so podobne. Očetje tudi doživljajo preobrazbo zaradi bližine nove duše, ampak oni niso to prisotnost doživeli v svojem telesu. Njihova preobrazba je samo psihološka³⁵. In oče in mati se preoblikujeta s samo bližino mlade duše in z vsakodnevnim podrobnejšim spremljanjem njene rasti v izkušnjah. Bližina in intimnost z mlado, čisto dušo, ju opominja na svojo že pozabljeno duševnost, jo obnavlja in krepi. Zato se starši pomlajajo in oživijo v ljubezni zraven otroka. Transformacija matere je popolna, ženska katera je dotlej obstajala je izginila in pojavila se je mati. Z rojstvom novega bitja in njegove duše skozi svoje bitje, se je tudi mati prerodila. Bližina nove duše je okrepila njeno dušo, da se spomni, kdo je v resnici.

Kakor so vse matere enake zaradi bližine nove duše katera krepi prisotnost njenega Božanskega izvora, tako so tudi vsi otroci v svetu isti, ker so še blizu Božanskemu izvoru, iz katerega so prišle na ta svet. Bližina Božanskega izvora duše naredi vse otroke enake, nerazumno blažene, razigrane s samim obstajanjem kot takim. Šele kasneje, kadar se ta vir pozabi, kadar se um okrepi in se oddalji od samega obstajanja, ljudje postanejo individualno različni. Ampak se zato na koncu življenja, v starosti, kadar se ponovno približajo Božanskemu izhodu, iz katerega izvirajo, ljudje zopet postanejo podobni. Vse zreli starci, katerim je življenje uresničeno, in ne uničeno, so si podobni drug drugemu, postanejo otročji, podobni otrokom in z otroci se najboljše razumejo, otroci jih tudi najbolj ljubijo, ker so tudi starejši, kot tudi otroci, zopet blizu Božanskega izvora duš, tokrat pri vrnitvi v njega. (" »Resnično, povem vam: Če se ne spreobrnete (v sebi, v svoji duši) in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo!" Mateju 18,3).

ZAČETEK POZABE

Novorojenček kateri še ni spregovoril se spominja svojega obstajanja pred rojstvom, kot duše. S časom, kakor se duša privaja na telo, sama življenjska energija telesa katera je pri majhnih otrocih izredno čista in močna, deluje kot opijati na dušo, tako da se mu ona prepušča, če ne zaradi česa drugega pa zaradi zadovoljstva katero to prepuščanje povzroča. Čistost otroškega bitja, enostavnost in samozadostnost samega njegovega obstajanja kot takšnega so blizu sami duši, podobni so njenem obstajanju pred rojstvom in so zato privlačni. Kolikor je otrok vesel in igriv, toliko in še mnogo bolj je blažena tudi duša v svojem svetu, duhovita in igriva, tam ni resnosti, božansko obstajanje je sama igra zato ker je v celoti pozitivno. Vendar, samo dejstvo, da duša ne more delovati v svetu skozi telo zelo majhnega otroka katero ni niti shodilo, jo vodi da ne prebiva preveč v njemu, ampak v bližini in da prepusti življenjski energiji

³⁵ To je v skladu z naravo transformacije žensk in moških. Ženska se transformira naenkrat s celim bitjem, predanostjo, a moški predvsem z umom in postopno rastjo v znanju in spoznanju.

samega organskega sveta da opravlja svoje delo v tem telesu, da raste, ker ono nič drugega tudi ne more delati. Tisto kar otroška duša lahko dela je, da indirektno delujejo na starše in okolico. Tisto blaženstvo, katerega občutijo vsi starejši v stiku z majhnim otrokom, nastaja od bližine prisotnosti nove in sveže duše, katera je polna spominov na svoj Božanski izvor, pa to spominjanje spodbuja tudi druge, kateri so ga pozabili.

Sicer, s časom duše pozabljajo svojo prave naravo, kdo so in zakaj so bile rojene v telo. Pozaba duše nastopa v času kadar se otrok uči govoriti. Čim bolj se uči jezika tega sveta, tem bolj pozablja jezik tistega sveta iz katerega je prišla.

Pozaba nastaja s formiranjem govora, zato ker se takrat formira um, oziroma mentalni vzorci po katerih se obnaša zavest. Duša je prisotna kot čista nepogojena zavest, um pa je mehanizem sestavljen iz različnih vsebin po določenih vzorcih, katere so oblikovali vplivi okolice. Ti vzorci nato koristijo zavesti in jo modificirajo na svoj način. Tako se pozablja sama zavest kot duša, a prevladujejo vsebine zavesti na vzorcih uma. Tako se začne sanjanje življenja v telesu.

Pozabljanje se dogaja postopoma, tako da majhni otroci takoj ko spregovorijo pogosto pokažejo svoje poznavanje duhovnega sveta iz katerega so prišli, spomine na svoja prejšnja življenja ali vpoglede v dogodke katere imajo lahko samo jasnovidci. Pogosto povejo zelo modre misli in sklepe kateri ne odgovarjajo njihovi starosti niti zrelosti. Ampak to so samo občasni prebliski vpogleda, ne zavest katera bi lahko trajno delovala. Proces postopnega pozabljanja traja do šestega leta in od takrat nastopi popolna pozaba in popolna identifikacija duše s telesom.

Popolna pozaba se dogaja iz več razlogov.

Najprej, popolna pozaba se dogaja iz razloga zaradi katerega sploh tudi prihaja do inkarnacije duš v fizična telesa: zbiranje vseh izkušenj s sodelovanjem v drami življenja. Sodelovanje ni mogoče brez identifikacije, a identifikacija brez vsaj neke oblike pozabe.

Potem, da se duša vedno spominja svojega izvornega stanja, se ne bi nikoli nič novega naučila. Prav tako bi uporabljala svoja prejšnje izkušnje, da bi se izognila novim katere bi ji izgledala neprijetno in bi izbirala samo prijetne izkušnje, a takrat od učenja ne bi bilo nič. Tako ne bi popolno sodelovala v dogajanjih. Popolno sodelovanje je zelo pomembno, da lahko sama sprejema odločitve. Duša raste v zrelosti samo na osnovi odločitev katere je sama sprejela in realizirala v delo, odločitve katere so pravilne in dobre.

Zatem, razlika iz Božanskega stanja iz katerega prihaja v grobi in omejeni fizični svet, je tako velika da duša nikoli ne bi pristala, da prebiva v telesu, če bi se stalno spominjala, kdo je in od kje je. To je kakor, kadar bi kralj moral živeti kot berač. Lahko bi igral nekaj časa, vendar ne bi zdržal dolgo.

Na koncu, razlog zakaj pada v pozabo je nujnost razvijanja svoje volje in namere, da kot individualna duša gre skozi izkušnjo ločenosti od Božanskega in da se sama po svoji volji in zavestno vrne k Božanskemu. Na ta način, Božanski Absolut sebe spoznava na najbolj fin, najbolj subtilen in najbolj intimen način, skozi vso objektivno znanje in občutenje o sebi.

Sicer, skozi človeško dušo Božanski Absolut od samega obstajanja kot takega, prihaja do ljubezni. Bog postaja ljubezen skozi človeka.

Da bi se prišlo do ljubezni, se mora preiti in izkusiti vse možne občutke, morajo se izkusiti vse oblike obstajanja. Ljubezen je pravzaprav sposobnost preseganje posameznih oblik in stanj, poenotenje smisla vseh pojavnih odlik in stanj zavesti, to je **emocionalna zrelost katera povezuje vse razlike v svetlobi njihove enosti**. Brez te poenotene svetlobe je vse ločeno, a bivati ločeno je bivati v nerazumevanju in konfliktu. Od tukaj so razumevanje, odpuščanje in sprava začetek ljubezni.

Ljubezen edina omogoča vsemu obstajanje v harmoniji in razumevanju.

Od tukaj je ljubezen drugo ime za Božansko zavest o sebi.

Zato se Božanska zavest projicira v obliki individualnih duš, da bi se ozdravila in aktualizirala v vsem kot ljubezen. Samo tako, v ljubezni, univerzum lahko obstaja kot množica živih obličij. Brez ljubezni je mrtev kaos.

Zato vsak otrok izžareva ljubezen in s samim svojim obstajanjem izziva ljubezen.

KOMUNIKACIJA MED UMOM IN DUŠO

Eno od najbolj pomembnih vprašanj je vsekakor odnos in komunikacija zavestnega uma in nadzavestne duše. Ta odnos je izpolnjen z zablodami in mističnostmi katere bomo poskušali tukaj razsvetliti.

V jeziku in psihologiji se področje nezavestnega imenuje "duša" in "duševnim življenjem". Pri tem je področju nezavestnega veliko večje in močnejše od zavestnega uma. Ta se lahko primerja z ledeno goro pri kateri je vidni del nad površino veliko manjši od nevidnega, večjega dela pod vodo. Pri tem se napačno to področje podzavestnega ali nezavestnega imenuje "duša" - to je samo tisti del uma kateri ni zavesten samega sebe, kateri je razdeljen na zavestni in nezavestni del, katera sta pogosto v nasprotju. Tisto kar zavestni ne želi vedeti iz nekaterih neprijetnih razlogov, vrže v pozabo, v podzavest. Toda ker je ta podzavest prav tako del istega uma in deluje neodvisno od zavestnega dela, v realnosti, zato pogosto prihaja tudi do konflikta. Vseeno pa se zelo pogosto konfliktu izogiba zaradi skupnega interesa obstanka, tako da je na delu kompromis v obliki samoprevare ali funkcije laganja samega sebe. Če je konflikt prevelik zaradi neke travme, takrat prihaja tudi do funkcionalne delitve uma. Kadar se to zgodi spontano se imenuje shizofrenija, a kadar se delitev uma izvede namenoma, potem je to programiranje uma.

Torej, del ledene gore kateri se ne vidi pod površino zavestnega uma, ni "duša" niti ne predstavlja "duševno življenje". To je samo večji podzavestni del istega uma kateri deluje zavestno.

Duša je sam ocean na katerem plove cel breg.

Duša vpliva na celoten um, in zavesti in nezavesti, vedno zdravilno.

Vpliv duše na um in življenje je torej treba dobro razlikovati od nezavestnih vplivov, kateri so lahko od razdeljenega uma, potlačenih vsebin in vtisov, ali od entitet katere so naselile tako razdeljen ali programiran um. Njihovi vplivi so vedno ali direktno negativni ali indirektno, tako da se prikazujejo kot ugodni in celo presenetljivo privlačni, da bi kasneje privedli do negativnih rezultatov in bi človek postal večja žrtev negativnih entitet, njihov izvor energije. Takšni ljudje potem delajo slaba dela z odvzemanjem tuje življenjske energije, da bi nahranili svojo negativno entiteto katera jih poseduje preko nezavestnega. Ali jih sami hranijo s svojo življenjsko energijo, neko obsesijo ali obsedenostjo. Ker ti vplivi prihajajo iz nezavestnega dela uma, človek misli da je to iz njega samega, da so to njegova slaba dela, čeprav občuti da so močnejša od njega, da jih dela proti svoji volji, ampak je prešibak da se jim upre. In je prešibak, zato ker je zavestni um precej šibkejši od nezavestnega. Ne glede na to kaj se zavestni um odloči, bo nezavestni del uma vedno prinesel končno odločitev, pa čeprav tudi s prevaro zavestnega uma, da je upoštevana njegova volja. Zato ker je zavestni um šibkejši od nezavestnega, a to ne želi priznati ker ima močan Ego, se on prilagaja volji nezavestnega s funkcijo laganja sebi. Zato se vse manipulacije nad ljudmi zasnovane na vplivanju nad nezavestnim delom uma in na spodbujanju funkcije laganja.

Če negativni vplivi iz podzavestnega uma izhajajo samo iz potlačenih vsebin ali vtisov, potem se to izraža kot suženjstvo navadam in nesposobnost da se zavest razvija k novim

možnostim, vezanost za emocionalne travme in enostransko, neuravnoteženo obnašanje kot rezultat slepe reakcije na vtise in travme s katerimi je zaslužjen.

Negativni vplivi neorganskih entitet iz nezavestnega so vedno prepoznavni po tem da se vsiljujejo na lep ali grd način. Na lep način se vsiljujejo z glasovi ali vizijami, s prepričevanjem katera servirajo zavestnemu umu iz podzavesti, tako da on misli da je to njegova volja ali "intuicija". Če človeka ne zavaja z "njegovo intuicijo", potem se vedno predstavlja v religijskem kontekstu, obliki in vsebini, kot "Bog", "angeli", "Jezus", "Krišna", "Ganeš" ali karkoli religijske oblike s katero je programiran človek. Tedaj ga je človek pripravljen še bolj poslušati, kot pa "svojo intuicijo." Kadar se vsiljuje na lep način, takrat se računajo na človeške želje. Kadar računajo na človeške strahove, takrat se vsiljujejo na strašen način, vzbujajo strahove ali preko napadalnih glasov ali vizij v budnem stanju ali v spanju. S strahom paralizirajo človeka in ga tako prisilijo na posebno delovanje katera ustrezajo njim. Sama frekvenca na kateri se dogaja emocija strahu na astralni ravni je energija katera hrani negativne entitete. Zato duhovi strašijo ljudi, zato je hudič grd: da bi preplašili človeka in se tako nahranili z njegovo energijo. In da bi ga onesposobili da objektivno vidi kaj se dogaja in se tako znebil vpliva, ker v strahu preneha vsakršna objektivno razsojanje.

Treba je vedeti tudi to, da negativne entitete le redko delujejo same na človeka, iz notranjosti, iz njegovega nezavestnega. One si pri tem zelo pomagajo tudi z zunanjimi delovanjem na človeka preko drugega človeka, kateri je že pod njihovim vplivom, kateri dela za njih. On bo "spoznal" osebo ki ga bo navedla v posebno obnašanje, katero ga bo povleklo v življenje, katero spodbuja obsedenost. Že sama fizična prisotnost, bolj ali manj intimno, lahko pripomore, da neorganska entiteta preide iz enega človeka na drugega.

Resnična komunikacija uma z dušo je vedno zdravilna in osvobodilna. Ona vedno prinaša prave informacije in spoznanja. To je vedno tista prava intuicija katera se pojavlja kadar s celim bitjem vemo da je "to tako", čeprav nimamo dokazov. Vendar se to vedno izkaže kot pravilno.

V nasprotju od negativnih entitet in razdeljenega uma, vplivi duše na zavestni del človeškega uma so vedno nevsiljivi, nežni, nedolžni, kot otroški šepet, smeh in igra. On lahko pride kot "notranji glas", kateri se ne sliši kot glas, vendar je tako konkretno nepričakovano spoznanje, katero ne izhaja iz nas, vendar je jasno kot da je izgovorjeno in se vedno izkaže za pravilno. Nikoli se ne vsiljuje, niti ponavlja, vedno računa na svobodno voljo človeka.

Najbolj pogosto duša deluje na ta način, kateri mi doživljamo kot intuicijo ali "notranji glas." Ona deluje bolj pogosto na ta način, kot pa smo tega zavestni, vendar zaradi hrupa in inercije zavestnega uma pogosto tega ne opazimo ali se šele kasneje spomnimo, da smo bili pravočasno "obveščeni" na ta način.

Prav zato, zaradi zaprtosti zavestnega uma, duša deluje tudi na druge načine, predvsem z dogodki. Kadar je situacija takšna, da človek nima sluha za nežno šepetanje, ona zrežira dogodke okoli nas, kateri so lahko trenutno dogajanje, ampak po potrebi se lahko raztezajo čez več dni ali mesecev. Odvisno od situacije na katero se mora delovati na človeka, duša režira različne dogodke, včasih subtilne in kompletne v izgledu kot tudi vsebini, kot Tarkovski, včasih se bo poigrala s popolnostjo v detajlih, kot Kurosava, če pa je situacija zapletena, takrat bo zrežirala scene kot Hičkok, in če je potrebno da deluje takoj in brez vprašanj, potem kot Tarantino.

Vedno se v teh delovanjih počutimo, kot da smo lik v gledališki drami katero nekdo režira v živo. In res jo režira. Naše življenje tudi je drama katero je režirala sama naša duša v sodelovanju z Božanskim katero vse omogoča. Duša ni načrtovala življenja samo na začetku in šla v njega da se znajde kakor zna in ve. Ker ona prihaja in vedno prebiva zunaj časa in prostora, je celotno človeško življenje že tu, v celoti, ona ga zajema od začetka do konca. Samo iz perspektive zavestnega uma ujetega v iluzornem telesu, prostoru in času, izgleda da življenje poteka postopoma, s tokom linearnega časa v nekem prostoru, da je vse oddvojeno. Zato se mu zdi čudno, da duša lahko deluje na dogodke v življenju. Duša je prisotna v celem življenju, od

začetka do konca. Pravzaprav, celo življenje človeka je v duši, kot njena imaginacija, ne zunaj nje.

Zato duša lahko z drugega konca sveta pripelje osebo katera bo izgovorila ali naredila ključno stvar v pravem trenutku; nas vodi iz ene v drugo situacijo katere se bodo zložile kot deli velike zgodbe; privede nam neznanega človeka na ulici kateri bo nam rekel, ali naredil nekaj, kar nam bo spremenilo življenje, a da on sam ni zavesten zakaj je to naredil, ali mislil, da je to naredil iz nekega drugega razloga; še posebej je zabavno kadar je v to vpleteno več ljudi kateri sami niso zavestni svoje skupne vloge za nas; ali pa bomo enostavno nekje videli nekaj, kar bo sprožilo nove vsebine v naših življenjih. Pogosto bomo, preden bomo videli to pomemben pojav, občutili kot da nas je "nekaj premaknilo" da gremo prav takrat in prav tja.

Kadar sami delamo tisto, kar je v interesu naše duše in duše bližnjega, se počutimo izpolnjeni z blaženostjo, polni pozitivne energije in nič nas ne more ustaviti v tem. To nam vedno "gre od rok." Če neka dejavnost ali namera že od samega začetka ne gre kot je treba in se ustvarjajo ovire na vsakem koraku, je znak, da ta pot ni v interesu duše. Vsak proces ima na svojem začetku svoje znake, znamenja in pokazatelje v zunanjih dogodkih in pojavih, kateri odkrivajo njegovo pravo naravo ali vodi k dobrem ali slabem izidu. Intuitivni ljudje, tj. ljudje z močnejšim kontaktom uma z dušo, jih lahko občutijo in opazijo, ter pravilno tolmačijo.

Vsi pravi ustvarjalci so v trenutkih ustvarjanja bili navdihnjeni z vplivom duše. Inspiracija jim je prišla nenadoma kot nevihta, kot nenadni obisk velikega prijatelja. Celotako so lahko občutili prisotnost nekoga. Kot bi jim nekdo pokazal na ključno stvar v reševanju problema na katerem so delali ali v njihovem vsakdanjem okolju, preko nekaterih ljudi, sporočil ali med sanjanjem. Mnoga znanstvena odkritja in umetniška dela so bila odkrita v sanjah ali takoj po bujenju. Sanje so prav tako eno veliko področje delovanje duše na človeka, ker je osvobojen fizičnih omejitev, vendar je problem z njimi ta, ker je človek v njih nezavesten in je težko tam prejete informacije prenesti v zavestni um. Prav tako se odvijajo v drugi dimenziji, različni od tridimenzionalne fizične resničnosti in so potrebne dodatne izkušnje, da se one prevedejo v fizično resničnost in uporabo.

Čeprav je celotno življenje v duši, a ne duša v življenju, ne smemo pozabiti na dejavnik svobodne volje, da zavestni um v telesu in fizičnih izkušnjah katere doživlja, odloča nekaj tudi sam s svoje strani, da se iz te pozicije navidezne ločenosti pride do spoznanja svoje duše, da dozori tako ločen v telesu do svojega bistva, do Božanskega. V človeškem telesu, skozi ločen um, Božansko, kot individualna duša, kot da gleda in spoznava samega sebe (navidezno) izven sebe samega. V tej individualni svobodi je celoten smisel življenja, sicer bi bilo življenje že ogledan film.

Zaradi načela svobodne volje in drugih duš katere delujejo v skupnem prostoru fizičnega sveta, se igra zapleta in vedno prihaja do novih situacij, zaradi katerih mora duša posredovati.

Obstajajo tudi delovanja duše katera so redka, vendar se lahko zgodijo, ko je življenje nenačrtovano ogroženo. To so zelo pogosto intervencije reševanja, da se fizično življenje ne konča pred časom. Takrat se lahko fizično manifestira vpliv duše preko več posrednikov. To so lahko duše preminulih sorodnih duš, naših sorodnikov ali bližnjih oseb, naši vodniki, bolj zrela duša katera nadzira tok življenja in pomaga, kadar je to potrebno in posredovanje duše preko živali. Ti posredniki se lahko fizično pojavijo, fizično naredijo točno določeno stvar, da bi nam pomagali in rešili naše življenje in nato izginejo. Če je potrebno, se lahko pojavijo samo kot podpora ali svetovalec v kritičnih trenutkih. Lahko se pojavijo kot glas kateri nenadoma daje nasvete, kaj je treba storiti, da bi se izognili nevarnosti ali da bi se rešil iz nevarne situacije. Ta glas jasno slišimo izven glave. Ali da se prikažejo kot pojava in glas. Na žalost, te intervencije zavestni um pogosto napačno tolmači v skladu s svojim verskim programiranjem, kot intervencije "Boga" ali "Angela Varuha". Kadar lahko, duše delujejo tudi preko živali, takrat živali požrtvovalno rešujejo nekega otroka ali odraslo osebo s popolnoma zavestno namero, da

to naredijo ali komu sporočijo, da se nekdo nahaja v nevarnosti. Naša duša ali "višji Jaz" pogosto uporablja živali, da bi delovala na nas ali nam enostavno pokazala, da nismo sami na tem svetu, če ne obstaja druga ustrezna oseba za to. Živali so bitja z manjšim odstotkom prisotnosti duše od tistega kar je potrebno za formiranje zavestne osebnosti, zato je ta prisotnost duše v njih, čeprav manjša, čistejša in svobodnejša za duševno delovanje od duše v človeku katera je omejena in motena z zavestnim umom.

Prav tako je tudi duša v otroku čistejša in bolj jasna, ker nima ovir izdelanega uma in Ega. Zato so otroci vedno tako prijetni in oni vedno gledajo na svet in druge ljudi s samo dušo, zato so njihove oči tako bistre. Zato tudi vidijo bolj jasno.

Pod komunikacijo duše z umom je potrebno omeniti tudi komunicirajo mrtvih z živimi. Duša katera je zapustila telo se je prebudila v svoji pravi naravi, morda ne povsem ker še ni zaključila svoj ciklus inkarnacij, ampak je vsekakor v veliko večji meri budna kakor je bila v telesu, tako da smrt telesa ne doživlja tragično, razen če je bila to nasilna smrt. Smrt telesa doživljajo kot tragično samo tisti kateri ostajajo v telesu, ker ne vidijo višje dimenzije, razen fizične in čutne. Oni žalujejo za tistim, ki je »umrl«. Zato duše katere so zapustile telo, poskušajo da jih potolažijo in jim pošiljajo sporočila na različne načine. Najbolj pogosto skozi sanje, sanje so najprimernejši medij za kontakt, ker se odigravajo na astralni ravni, v katerem prebiva duša začasno po smrti telesa. Če to ni dovolj, da bi dosegla zavest utelešenih, potem se žalujočim v telesu javlja na fizični ravni, organizirajoči dogodke kateri jim bodo s svojo vsebino jasno pokazali, da je "umrli" še naprej živ kot duša, katera se jim javlja, da bi jih potolažila.

Posebna zgodba je kako so duše družijo med seboj preko ljudi. V bistvu, vse tisto kar občutimo kot ljubezen in globoko razumevanje do nekoga, čeprav to osebo ne poznamo dolgo časa, je pravzaprav komunikacija naše duše z dušo te osebe. To je ta "platonska ljubezen", najgloblje prijateljstvo, srčna pomoč katera ni iskana, ampak je narejena iz same dobrote. Ti odnosi so mnogo bolj redko fizični in spolni. Če so nižji centri bolj vključeni v ta odnos, se on težje vzdržuje, ker takrat telesu prevladuje telesni um ali Ego, a on vedno deli in ločuje.

Vsi pravi "človeški" odnosi, humani, polni ljubezni in nesebične dobrote in altruizma so odnosi duše z dušo. Zato se telo in um počutijo tako dobro v tem. Izpolnjeni so s pozitivno energijo prisotnosti več duš.

Vsak pravi odnos človeka do sebe in drugih, rast v razumevanju in modrosti, je odpiranje uma za vpliv duše, našega "višjega Jaza", Božanske prisotnosti.

Vsaka izguba tega odnosa, a tudi on je mogoč v svetu svobodne volje, je padec v trpljenje in konflikt s samim seboj in svetom. Duša je v telesu izvor zavesti in vsega dobrega. Um uporablja zavest duše za svoje delo na svoj način. Življenjska energija pripada telesu in jo dobiva iz organskega življenja. Zato lahko človek živi in misli brez odločilnega vpliva duše, v trpljenju in neznanju.

Razvijanje in krepitev kontakta uma z dušo edino daje smisel življenju.

Od tukaj je ta povezava največja inspiracija za religiozno življenje. Zato je religiozno življenje tudi predmet velike manipulacije opozicijskih sil kater motijo odnos duše s človekom.

Duša je vedno tista katera komunicira z umom, a um je tisti kateri največkrat ni zavesten duše in njenih vplivov, ker najbolj pogosto komunicira sam s sabo. Zato se zagotovo dogaja najbolj direkten odnos duše in uma kadar um miruje, kadar je povsem tih, ozaveščen in na noben način ne moti izražanje duše. To je praksa budistične (zen) meditacije, v kateri se človek direktno obrača k sebi, k duši kot praznini katera omogoča celotno naše obstajanje, k duši katera ni nič od vsega kar je tukaj nekaj, katera ni telo, ker ga omogoča, katera ni niti misel, ker vsako misel omogoča - katera ni nič, ampak je zato primarna v odnosu na vse. To je edini možni način za dvigovanje človeka v duhovnem uresničevanju.

Odnos uma in duše je bistvenega pomena za zdravje telesa in uma. Tu je stvar preprosta: kolikor je um identificiran s telesom, toliko so in um in telo bolj bolni. Kolikor je človek bolj

zavesten sebe, kot transcendentalne duše, toliko so mu um in telo bolj zdravi, bolj ozaveščeni in bolj celoviti. Ker duša omogoča celo telo in um in dovolj je biti samo zavesten duše in njene transcendentalne in bistvene narave, njenega primarnega pomena in moči, in telo in um bosta avtomatsko postala celovita. Tako nastanejo vsi čudežni primeri ozdravitve z vero. Vsaka motnja zdravja in duševnega ravnovesja in jasnosti se izgubi z izgubo zavesti duše. Vsaka ozdravitev nastane s povrnitvijo zavesti duše. Ona je primarna v vsemu. Zato, če najprej iščemo zdravje, ker smo bolni, ga ne bomo dobili, ker prvo mislimo na telo, primarni pomen dajemo telesu. Zato smo tudi bolni. Postati moramo popolnoma zavestni, da je telo samo sredstvo za izražanje duše, ovoj skozi katerega se duša izraža, in vso predanost in pozornost posvetiti preseganju telesa in predanost duši katera vse omogoča, celo telo. "Prvo najдите nebeško kraljestvo in potem vam bo dano vse." Kdor najprej išče nekaj iz tega sveta, ki je samo senca nebeškega, bo izgubili vse.

Direktna in nezmotljiva osebna komunikacija uma z dušo ali višjo zavestjo je praksa konzultacije z Ji Āngom (I Ching), starodavno kitajsko Knjigo sprememb. Na Zahodu je splošen odnos ljudi s svojo dušo, kot tudi vloga duše v tukaj zemeljskem življenju najbolj podrobno opisana v zabeleženih govorih verjetno največjega prinašalca svetlobe na ta svet, Jezusa Kristusa, še posebej v pridigi na gori (Matej 5-7), kot tudi v gnostičnih evangelijih (Tomažev evangelij in Tomaževa knjiga), kjer je ohranil prvotni ezoterični pomen, kakršno je učeno v ezoteričnih šolah tistega časa (Eseni, Gnostiki, Terapevti, Sufiji), za razliko od evangelijev v Bibliji v katerih je zaradi potrebe ustvarjanja institucionalne cerkve, veliko Jezusovih besed spremenjeno, ponarejeno in pretvorjeno v ezoterične zgodbe in prisposode.

ZAKAJ JE DUŠA VEDNO DOBRA

Narava duše je absolutno dobro, ker je ona individualni odraz Božanskega Absoluta kateri omogoča vse življenje in obstajanje samo. Ta individualni odraz je želja Božanskega, da se izkaže na najboljši možni način, vedno in na vse načine. Ves univerzum in vse življenje je izražen da bi se to doseglo skozi človeško dušo. Zato je duši nemogoče biti proti temu, tudi na najmanjši možni način. Božanski Absolut ne more biti negativen proti samemu sebi. Tedaj ne bi bil niti Absolut, niti Božanski.

Duša, zaradi svoje absolutne narave, v vsakem drugem bitju vidi drugo dušo, vidi samo sebe v drugi telesni obliki. Zato ne more biti negativna, niti destruktivna, niti proti enem živem bitju.

Duša je vedno dobra, zato ker nikoli ne poskuša biti dobra – ona to je in ne more biti drugačna. Ona to izžareva.

Ampak naravo dobrote Božanskega Absoluta in duše kot njegovega individualnega odraza, je potrebno razumeti malo bolje od tega, da je on samo ena velika dobričina. Namreč, ker je on Celota, dovršenost in popolnost, kar pomeni tudi pojem Absolut, potem je za njega dobro absolutno vse kar je in kakor je. Ne obstaja, niti lahko obstaja absolutno nič slabega in napačnega v Celoti ali Absolutu. Še manj, če je ta Absolut Božanski. Da obstaja tudi najmanjša napačna pojava ali stvarčica v Božanskem Absolutu, potem on ne bi mogel obstajati, ne bi bil niti Absolut, a še manj Božanski.

Ampak to dovršeno absolutno dobro, katero v ničemer ne vidi nič slabega, je potrebno razumeti v skladu s svojo stopnjo; ono obstaja samo v samem Absolutu, na samem izvoru Božanskega, eventualno na drugi stopnji, v tretji pa samo kot spomin. Na nižjih stopnjah, kjer deluje vedno več zakonov, a posebej na tej na kateri se nahaja Zemlja in v kateri duša deluje, zares ni mogoče zamenjevati dobro in zlo, niti odvreči oboje, ker potem lahko gre tudi vse življenje k hudiču. Tukaj obstaja vzročnost takšna kot pač je. Ne more se v eni stopnji presojati

na osnovi logike druge. Vsaka ima svojo logiko, svoje število zakonov. Ena celica, kot delček kozmičnega holograma, je zavestna celega vesolja, vendar na svoji stopnji in na svoj način, a to je drugačen način od simbioze njihove zavesti v telesu človeka, ona je zavestna na drugačen način od galaksije katera je zavestna na svoj način. Vse to je ena in ista zavest, vendar na različnih stopnjah katere, posledično temu, oblikujejo tudi različne oblike obstajanja. Vsaka stopnja oblikuje svoj način obstajanja in svojo logiko.

Problem je ker veliko ljudi kateri se ukvarjajo s praznim filozofiranjem o naravi resničnosti, mešajo stopnje ker jih niso niti zavestni. Oni logiko ene stopnje projicirajo na drugo stopnjo, pa jim nato ni nič jasno, obsedeni samo s svojim telesom in fizikalnimi zakoni, se vprašajo: "Zakaj Bog dovoli zlo?". Človek, ki je zavesten samo telesa, ne pa tudi višjih dimenzij in stopenj, ne more biti zavesten relativnosti svojega položaja, niti objektivne resničnosti, kako lahko dobro obstaja, čeprav nekje izgleda kot zlo.

Ampak vseeno tudi tukaj na Zemlji je duša, kot odraz Božanskega Absoluta, vedno samo dobra in ta njena dobrotta je oddaljen odraz dovršenosti iz katere izhaja, zavesti o vseh stopnjah, zavesti da je vedno vse dobro kot samo obstajanje. Natančneje, duše niso dobre kot dobri moralisti, kot opozicijonerji nečemu slabemu, temveč so dobre kot je samo obstajanje dobro, proti vsemu kar obstaja in kar živi. Iz samega obstajanja ona potegne svojo dobroto. Kot sonce katero vse osvetljuje brez izjeme, ona ljubi in dobrega in grešnega, grešnega še toliko bolj, ker je še bolj odtujen od samega obstajanja kot dobrega. In namen njene dobrote ni moralna izboljševanje sebe ali drugih, ampak sprejemanje samega obstajanja s polno zavestjo in ljubeznijo Božanskega obstajanja.

Na koncu, duša je tukaj vseeno vedno dobra, zato ker je usmerjena navzgor, k svojemu Božanskemu izvoru, v katerem je vse v absolutno dobro in popolno. Ta njena osnovna orientacija v bivanju navzgor, k popolnosti, se izraža kot dobrotta v vsemu kar dela tukaj na Zemlji.

ZAKAJ NEKATERI LJUDJE NISO DOBRI

Obstajata dva osnovna razloga zakaj nekateri ljudje delajo zlo.

Prvi je ta da so to ljudje z mladimi in neizkušenimi dušami, katera nimajo vso oblast nad telesom. Zato to oblast nad telesom, začasno ali trajno, prevzamejo neorganske entitete, ki nimajo težav z vplivom na organska bitja. Tem ljudem z mladimi dušami je potrebno pridobivanje grobih izkušenj, a telesa v katerih so mlade in neizkušene duše v iskanju vseh vrst grobih izkušenj zlahka postanejo kot žrtve mnogo starejših entitet iz neorganskih področij. Te entitete jih obsedejo in jih napeljujejo da delajo dela katere duše same ne bi delale. Na ta način jim pomagajo da vse izkusijo.

Po drugi strani pa se v zvezi s tem, mlade duše katere iščejo grobe in osnovne izkušnje, lahko iščejo izkušnjo vloge žrtve nekega slabega dejanja. One morajo iti skozi vse izkušnje, in storilca in žrtve. Zato jim nekdo mora pripraviti to izkušnjo žrtve. Ta organizator je po pravilu druga mlada duša katera je obsedena, ker sam po sebi ne bi naredila nobeno zlo. Obsedenost obstaja tudi zaradi izpolnjevanja takšnih potreb duš.

Drug razlog je ta, ker nimajo vsa človeška telesa človeške duše, oziroma nimajo celotne prisotnosti duše, nimajo jo v dovolj velikem obsegu da duša prinaša odločitve in premišljeno deluje. Duša vedno deluje diskretno, ona izhaja iz svobode in vedno deluje na principu svobodne volje in svobodnega sprejemanja. Zato se tako zlahka zgodi, da nekdo "izgubi dušo." Ona bo storila vse da bo sprejeta od telesa, ampak če jo druga stran, telo ne sprejema iz nekega razloga, se ne bo mogla obdržati.

Človeška telesa so samo primeren objekt za dušo katera oblikuje narava. Ampak včasih, če se mora v telo inkarnirati mlada in neizkušena duša, lahko neorganske entitete prevzamejo

oblast nad telesom in lahko delno ali v celoti vladajo s tem telesom. Duša bo v njemu ostala kot pasivna priča vse do smrti telesa, ker ona nikoli ne vsiljuje na silo, vse dela po načelu svobodne volje ali bo zapustila telo katero bo še naprej živelo pod vplivom neorganskih entitet (demonov). Bilo je dovolj da je duša ob rojstvu prišla v telo da ga animira in sproži življenje. Če ga zatem zapusti, lahko telo še naprej živi po biološki inerciji, če ga lahko nekdo ohranja pri življenju. To se včasih zgodi pri otrocih, ki so se rodili s telesno okvaro ali so mongoloidni. Duša odide, a telo ostane z najbolj osnovnimi funkcijami, brez kakršne višje zavesti in uma. Spomnimo se kakšna kompleksna dejanja lahko telo naredi, ko je v somnambuliznem stanju, ali kot mesečnik, brez človekove zavesti. To je zato ker ima telo svoj osnovni um za gibanja in delovanje, kot pri živalih.

V veliki večini primerov telesni um sprejeme dušo, saj je za to tudi ustvarjen, ker ve da ga to združevanje z dušo dviguje in bogati. Vendar obstajajo primeri in izjeme kadar prihaja do nesoglasja med dušo in telesom. Duša takrat težko vstopi v njega in sčasoma nastaja vse večje nestrinjanje duše s telesom, kar se lahko preobrazi v destruktivno in deviantno vedenje in v najbolj blagi obliki privede do trans seksualnosti in spremembo spola (če je bila duša iz prejšnjega življenja navajena na en spol, a telo je zdaj drugačnega spola), a v najtežjem do shizofrenije. Včasih duša ne želi ostati s telesom in takrat se dogaja smrt otroka pri porodu. Fizični vzroki take smrti so običajno cepiva (DTP - *Diphtheria, Tetanus, Pertussis*) polne težkih kovin katera povzročajo avtoimunske motenja v obliki zadušitve, podobno astmi. Glede na različne študije, še posebej dr. William Torch-a z Medicinske fakultete v Renou, Univerze v Nevadi, vsi otroci, ki so "nenadoma" umrli v zibelki so prejeli cepiva DTP nekaj dni ali tednov pred tem. Če ne umre, potem dobi astmo ali avtizem kateri je posledica zapiranja duše v sebe, čeprav ostaja v telesu. Včasih se telo lahko rodi in preživi tudi brez duše, samo s fizičnim umom in tedaj se rodijo mongoloidni otroci. Včasih se duša odloči da zapusti telo tudi kasneje, dokler je otrok še majhen, če se okoliščine življenja kažejo neprimerne, povsem v nasprotju z načrtovanim življenjem ali zaradi hujše bolezni. Včasih duša lahko zapusti telo še kasneje, v času zrelega obdobja in če telo preživi ta odhod, mu ostane samo telesni um, brez občutkov in višje zavesti. To se takrat imenuje shizofrenija. Prav tako se shizofrenija imenuje tudi v primeru kadar dve ali več nezrelih duše vstopijo v eno telo. enostavno da vidijo kako to zgleda.

Obsedanje telesa z neorganskimi entitetami je mogoče izvesti tudi preko drugih ljudi kateri so že obsedeni, a to so satanisti. Oni imajo obred s katerim se to izvaja, imenuje se "mesečev otrok", z njim se duša v otroku, dokler je še majhno, zatre ali zaslužnji z vstavljanjem hudiča kateri zasede telo.

Sami duši je tudi to lahko zelo zanimiva izkušnja, saj je ne more nič prizadeti. Ona je lahko trajno zatrta ali da se občasno pokaže skozi osebnost človeka .

Sam človek se lahko počuti kot dvojna osebnost. Občuti eno, vendar mehansko dela nekaj drugega, tisto na kar ga silijo neorganske entitete. Tudi to se včasih imenuje shizofrenija, čeprav je tudi neorganska entiteta neizkušena in nezrela kot tudi duša.

V vsakem človeku je prisoten dualizem dobrega in zla, pravilnega in slabega, zavestnega delovanja in nezavestnega, a to ni nič drugega kot odraz dualizma telesa in duše, vprašanje prevlade duše nad telesom, oziroma vplivov kateri delujejo nad telesom kadar rečemo, da je telo obsedeno. Tu se govori o odstotkih vpliva duše ali tujih entitet v telesu. Kolikor je odstotek vpliva entitet večji, ima duša manjši vpliv in za to osebo se reče, da je "duševno bolna", "duševno motena", "malodušna". Sam jezik pove vse. Če je odstotek vpliva duše v telesu večji, toliko večji je tudi v umu in oseba je bolj "duševno zdrava", duševna in emocionalno zrela. Emocionalna zrelost je direktno odvisna od procenta prisotnosti in odločanja duše v telesu.

Večina ljudi z mladimi dušami, a takih je na tem planetu večina, so obsedeni na različne načine z neorganskimi entitetami³⁶.

Velika večina takih ljudi lahko dostojno živi z njimi. Njihova obsedenost se izraža predvsem v dejstvu, da živijo mehansko, z nekaj manjšimi pregrehami katere jim odvzemajo energijo, s katero se hranijo neorganske entitete. Njihova obsedenost se kaže v tem, da nimajo svoje volje kadar je potrebno, da se znebijo pregrehe in problema, ki jih delajo sebi in drugim, ker nezavestno lažejo sebi, racionalizirajo svoje slabosti in živijo kot povprečneži.

Niso vse neorganske entitete negativne. Večina so samo paraziti kateri živijo od človeške energije pripeti na njegovo avro. V njihovem interesu je da domačin živi tako, da jih lahko hrani. Za ta namen mu dovoljujejo povprečno duhovno in ekonomsko existenco. Ampak samo takšno, ki ne bo ogrozila njihovega preživetja. To je še posebej očitno med verniki neke religije kateri sploh ne želijo slišati za druga učenja. Proti vsaki informaciji katera bi jih lahko ozavestila in osvobodila obsedenosti kažejo izjemno sovraštvo in odbojnost. Zato je prepričanje da obstaja samo ta svet in da ne obstajajo demoni ali da so le drugi obsedeni od njih, običajna mentaliteta takih blago obsedenih ljudi. Oni se najbolj jezijo kadar se jim omeni, da so obsedeni. Samo jim ni jasno od kje občasno slišijo nekatere glasove ali občasno vidijo neke čudne sence in bitja na robu vidnega polja ali v trenutkih med budnostjo in spanjem (hipnagogija), ali pa v tistih trenutkih kadar se ne morejo premakniti, kot da jim je nekdo sedel na grudi, od česar jih zgrabi panika. Ampak o tem nobenemu ne govorijo, da ne bi kdo pomislil, da so nori. Znano je, če bi te izkušnje zaupali nekemu psihiatru, bi se jim godilo slabše, kot samo od svoje obsedenosti. Psihiatrija, v resnici, obstaja kot institucionalna podpora demonizacija ljudi; vsa psihiatrična zdravila tako uničujejo možgane, da vsak demon lahko v njemu živ kot v raji.

Osnovna metoda obsedanja katerega uporabljajo neorganske entitete je odpreti percepcijo človeku. Po eni strani je to potrebno, da lahko same entitete vstopijo v njih, a z druge strani pa to zmede človeka, ker ne razume višje dimenzije in realnosti od čutne in materialne v kateri je do sedaj dozoreval. To dosežejo z delnim prebujanjem kundalini energije pri človeku³⁷. On vidi in doživljava višje realnosti, astralne pojave, ima zunajtelesne izkušnje katere ne more nadzorovati. Brez objektivnega znanja o teh realnostih, da so tudi ona naravna, kot tudi ta čutni

³⁶ Njihovi primeri se lahko imenuje tudi "duševna bolezen", ker tudi je neka vrsta bolezn, vendar pa se s tem ne pojasni ničesar, razen da se s tem izrazom nakaže resnica, da je z njihovo dušo nekaj narobe, da ne odloča v dovolj veliki meri. Veliko je takšnih primerov pri katerih se vzroka ne more najti niti v telesu, niti v osebni preteklosti osebe, tako da kot vzrok za "duševno bolezen" očitno preostane nekaj, kar ni od tega sveta, niti sedanjega človekovega življenja. Prav tako se pravi, da so ti ljudje "razdvojena osebnost", in one so razdvojene, vendar niso vsi deli človeški. Oni to jasno govorijo vsakemu terapevtu, vendar je ta izobražen tako, da jih sploh ne poslušaja. Šele pred kratkim so psihoterapevti začeli poslušati svoje paciente in sprejemati dejstvo, da so obsedeni z nekaterimi tujimi vplivi, kakor jim to tudi sami ves čas govorijo, kakor to govorijo vse duhovne in človeške tradicije po vsem svetu v vseh časih. Pionirska dela nove psihoterapije od Dr. William J. Baldwin-a: "Terapija spiritualnog otpuštanja: Tehnički priručnik" (Spirit Releasment Therapy: A Technique Manual) i "BS-VI: Bliski susreti opsedalačke vrste" (CE-VI: Close Encounters of the Possession Kind) predstavljajo neizogibna dela za razumevanje obsedenosti o kateri tukaj govorimo.

³⁷ Kundalini energija je ime za celoten energetski potencial v telesu človeka, ki je v mirujočem stanju in ki se postopoma prebuja, tako kot človek dozoreva. Če se z nekaterimi tehnikami kundalini nenadoma prebudi v meri, ki je večja od stopnje razumevanja in objektivnega znanja, ki ga ima človek, potem veliko večja percepcija (prepričanje), ki se tako budi, zavajajo človeka do te mere, da lahko izgubi razum. Zato je namerno prebujanje kundalinija najljubši način neorganskih bitij, ki želijo obvladati človeka, na eni strani, ker ga s tem zmedejo in ga lahko tedaj mentalno kontrolirajo, na drugi strani pa zato, ker je takšna povečana energija človeka idealna hrana za neorganske entitete. Človek s tako pred časom in nenadzorovano prebujeno kundalini energijo postane baterija za napajanje neorganskih entitet in je ponavadi nameščen v psihiatričnih ustanovah, ali se predstavlja kot "razsvetljeni", ki ga nihče ne razume. V vsakem primeru pa ni sposoben za funkcionalno in konstruktivno življenje.

svet, samo na drugačnih frekvencah in stopnjah, je človek pretresen in popolnoma podložen vplivom. Na ta način neorganski entiteti z lahkoto upravljajo z njim. Tak človek bo nato poslušal vsak njihov glas kateri mu reče, da naredi tudi najbolj banalno neumnost ali zločin, medtem ko v resničnem življenju ne posveča pozornosti razumnim glasovom in besedam drugih ljudi in svojih bližnjih.

Obsedenost se ogleda v pretirani identifikaciji z vsebinami uma, s tem da te vsebine niso od človeškega uma, ampak so nameščene, a človek jih doživlja kot svoje.

Problem se še bolj zapleta tako, da je tako veliko obsedenih ljudi, da je shizofrenija ali norost postal logičen in naraven odgovor na nor svet v katerem živimo.

Sama duša ne bi nikoli mogla storiti ničesar slabega in destruktivnega, ona je neodvisna, ampak energija človeškega uma je ta katera ustvarja iluzijo, da je brezčasna duša zapletena v časovna dogajanja narave in telesa. Ključno vlogo pri ustvarjanju te iluzije imajo energetski centri v človeškem bitju - čakre. V katero čakro vlagamo energijo - na tej ravni zavesti bomo bivali. Nižja je čakra, je identifikacija duše z delovanjem narave večja, nasprotnosti so večje in z njimi tudi življenjski izzivi. Identifikacija našega transcendentalnega duhovnega bistva s telesom nam daje iluzijo, da mi trpimo in da se nam dogaja tisto, kar se dogaja naravno pogojenemu telesu. Ta identifikacija se ne bi dogodila, niti se ne bi odražala, da ne vlagamo energijo v njo, pred vsem v prve tri najnižje čakre: spolnost, egocentričnost in voljo za močjo v svetu. Takšna identifikacija se nam ustvarja in odraža z vlaganjem življenjske energije v takšen način življenja. Ker smo nezavestni, to ne delamo zavestno, ampak smo tako programirani. Višja kot je čakra, višje je zavest o transcendentalnem bistvu duše, objektivni uvid v naravo vseh dogajanj je jasnejši, naša zavest o prvinski in brezčasni nepogojenosti duše je vse večja.

Zato se obsedanje vedno opravi preko spodnjih čakre, s poudarjanjem njihovega vpliva na vse načine, pred vsem sprevržena spolnost, egocentričnem izživljanju in voljo za močjo, in prav tako tudi z izkoriščanjem delovanja višjih čakre, izkrivljanjem pravega pomena ljubezni (četrt), znanja (peta), vpogleda (šesta) in same zavesti o Božanskem (sedma čakra). **Vsi obsedeni so ujeti v nižjih čakrah.** Kolikor se človek pravilno ozavešča, toliko se njegova življenjska energija dviga v višje centre in jih dela aktualne – v koliko tudi to dvigovanje ne sabotirajo neorganske entitete v svojo korist, s prevaro da je potrebno energijo najprej dvigniti z nekaterimi tehnikami in bo nato sledila ustrezna zavest. Bistvo je nasprotno: energija sledi zavesti, ne zavest energijo. Če se energija dvigne brez zavesti in objektivnega znanja, potem se samo dobi še večja energije za delanje še večjih neumnosti in neznanja.

Obsedenost se vedno vzdržuje z inercijo in mehanskim obnašanjem človeka vedno po istem vzorcu. Ta fizični svet, posebno življenje na Zemlji, je pod vplivom velikega števila zakonov, z drugimi besedami, zelo je inerten, če pustimo neko stvar, bo ona stala tam vse dokler ne bo razpadla ali dokler jo nekdo ne premakne. Podobno je tudi s telesom, on je v veliki meri nagnjen inerciji in gibanju s čim manjšim odporom. To na vse načine uporabljajo neorganske sile, povečujejo inertnost v gibanju in delovanju, ponujajo izdelane šablone, recepte in tehnike za vse mogoče stvari, pa tudi za ozaveščanje. Prizadevajo si, da onemogočijo svobodno kreativnost katera je edina osnova zavesti, da onemogočijo svobodno voljo s predpisovanjem tabujev in zakonov kateri se morajo spoštovati, ker se duša krepi z njenim svobodnim izražanjem, izražanjem v svobodi in samozavesti in nikoli po predpisovanju in obrazcih. Vsaka uvedba obrazcev in zakonov ima za cilj onemogočanje duše.

Tudi obsedenost ima svoj namen za dušo, posebno za mlado, ampak tudi za tiste bolj zrele. Obsedenost, namreč, praktično kaže duši koliko je šibka in kako nima svoje volje in celovitost prisotnosti v človeškem telesu. Življenjska energija je dovršeno ekonomična, nič ni za metanje stran, niti za zgubljanje časa v istem stanju. Energija vedno gre na višje ali pada nižje, če se ne more zadržati, gre tja kamor lahko in kjer je potrebna. V naravi energije je gibanje in dogajanje. Za njo je nemogoče obstajanje v istem stanju. Torej če duša ne koristi življenjske

energije telesa katera ji je dana na razpolago, potem bo njo koristil nekdo drug. Zato obstajajo neorganski entiteti kot paraziti. Oni praktično kažejo kaj duša ni storila, a bi morala. Ne delati tisto kar je treba je isto kot delati narobe.

Zato se reče da demon obseda in preizkuša grešnike, torej tiste, ki so pogrešili nekje v načinu vodenja svojega življenja. Zavestne in napredne ljudi demoni ne morejo preizkušati. Oni napadajo samo šibke in "grešne", tiste ki delajo napake, da bi jim na ta praktičen način, skozi prakso, pokazali koliko in v čem grešijo. Zato se mora vsak kdor želi napredovati "soočiti s svojimi demoni".

Seveda, sami demoni niso zavestni svoje edukativne funkcije za človeško dušo. Mogoče je tega zavesten samo njihov vodja, ki je tudi sam ena od Božanskih monad, katera je v dialektičnem nasprotju in polarnosti vsega Božanskega izražanja prevzel vlogo katera se iz naše perspektive vidi kot negativna.

Obstaja manjši odstotek človeških teles katera v celoti živijo brez človeške duše. To so tisti kateri so obsedeni z izjemno negativnimi entitetami. To so zagotovo tisti, ki delajo najbolj okrutne zločine. Zato za njih pravimo, da so "brezdušni", da so "neljudje" ali se v vezi njihovih slabih del sprašujemo "kako lahko človek nekaj takega stori." In jih ni naredil človek, vsaj ne človek s človeško dušo. Vedno jih je naredila zelo negativna neorganska entiteta, poznana tudi kot demon, ki uporablja človeško telo³⁸.

Zapomniti si je treba da človek s človeško dušo nikoli ne dela zla, saj kot je že rečeno, vsaka duša v drugem človeku vidi drugo dušo kot sebe samega, kot odraz Božanskega. Ta odraz je najsijajnejši v otrocih, ker so njihove duše še sveže od božanskega sveta iz katerega so pravkar prišle in so ne-zastrupljene s tem svetom. Zato tisti, ki dela zlo nad otroci, povsem sigurno ni človek, niti ima človeško dušo. To je demon, ki po kozmični dialektičnosti nasprotnosti predstavlja nasprotnost dušam, katere se inkarnirajo v človeški obliki zaradi doseganja popolnega odraza Božanskega v sebi. Vsako prizadevanje v relativnem svetu mora imeti protiutež. Tako so tudi ti demoni preprosta negacija vseh človeških prizadevanj in vsega kar je človeško. Po tem se zlahka prepoznajo: oni preprosto nasprotujejo vsemu, kar je dobro za ljudi. Celo nedolžni astralni paraziti vedno kažejo zlobo in sovraštvo do vsega, kar je dobro, lepo in naivno. Sovražijo celo lepe vonje, radi pa imajo smrad. Prostodušne izraze duše najbolj sovražijo, če nič drugega, se jim rogajo in posmehujejo. To nasprotje je lahko razumeti, če se spomnimo, da je vse stvar v frekvencah, pa je tako tudi sovraštvo samo nasprotno usmerjena frekvenca ljubezni. Ljudje kateri so obsedeni z njimi so pogosto destruktivni pri delu in vedenju, kot tudi svojem fizičnem izgledu. Oni preprosto ne vedo kaj je normalno in pravilno, niti to čutijo. Prvo kar se pri obsedenih ženskah lahko vidi je zanemarjanje fizičnega izgleda. Lepo izgledajo in se fino obnašajo samo tisti obsedeni, kateri imajo neke bolj pomembne družbene vloge v politiki in kulturi, da lahko od tam vplivajo, da bi drugi ljudje bili demonizirani. Vsi ostali nepomembni so zanemarjeni in nesposobni za delo. Ena od najbolj pogostih lastnosti demoniziranih ljudi je, da živijo na račun nekoga drugega, da nikoli ne zaslužijo pošteno za svoje življenje. Oni sovražijo delo, nesposobni so za delo, ker so nesposobni za odgovornost in ustvarjanje. Ker so v bistvu paraziti, znajo samo jemati.

Demonizirani ljudje so v glavnem delijo na dve vrste: na pomembne in nepomembne. Pomembni sodelujejo pri demoniziranju drugih ljudi in se zato znajo zelo spretno obnašati v družbenem in političnem življenju. Nepomembni so samo baterije katere oskrbujejo demone z

³⁸ Poznana so pričevanja ljudi kateri so bili udeleženci bitk v vojnah, da so v trenutkih težkih bojov za preživetje ljudje postajali obsedeni, da so delali dela katera normalen človek fizično ne bi mogel niti želel narediti in da oni sami niso bili zavestni da jih delajo, da so bili obsedeni v teh trenutkih.

življenjsko energijo in služijo kot potrošno blago, za opravljanje različnih zločinov, za krajo tuje energije (z umori in nasiljem), da potem tudi sami nastradajo.

Treba je vedeti da so primeri obsedenih ljudi in "izganjanje hudiča" iz njih samo predstava za zapeljevanje ljudi, da mislijo da obsedenost samo tako izgleda. To predstavo izvajajo in režirajo samo demonizirani ljudje in njihovi hibridi na oblasti, predvsem v cerkvi. Oni pogosto delajo skupaj, po dogovoru, demon vstopi v nekoga, nato pride duhovnik da opravi obredno izganjanje in tako cerkev pokaže in dokaže svojo moč. Oni snemajo tudi filme ("Izganjalec hudiča"), da bi popularizirali to zablodo, kako izgleda obsedenost z veliko brutalnimi in odvratnimi prizori. Mogoče nekateri nižji demoni tako tudi obsedajo ljudi, na očiten in grd način, ampak najmočnejši in najbolj okrutni demoni sploh ne obsedajo ljudi na tak način. Oni so v njih neopazni, se obnašajo zelo pametno in kulturno, imajo ogromno znanja, spretno vladajo, ne samo s človeškim telesom katerega so ga zasedli, ampak tudi drugim ljudem, pa tudi celim narodom. To so najvišji cerkveni dostojanstveniki, politiki in aristokrati. Najmočnejši ljudje na svetu.

Obstaja pa še ena karakteristika demoniziranih ljudi, a to je boj za oblast. Biti na oblasti pomeni povelečevati sebe in druge tlačiti, izkoriščati vse zaradi sebe. Človek z dušo nikoli ne želi imeti oblast nad drugimi ljudmi, ker v vseh drugih vidi prav tako dušo. Potem, ker je duša božanskega izvora, ji ni treba nekaj tako majhnega kot je oblast v smrtnem telesu na tem nizkem svetu. Duša lahko samo deli in želi isto dobro tudi za druge kot sebi sami. Samo tisti kateri nima duše ali je popolnoma potlačena in se je ne zaveda, si lahko želi oblast na tem svetu ali nad drugim človekom.

Tu pridejo slabe novice: Človeška telesa katera živijo brez duše³⁹ so na najvišjih položajih oblasti na tem svetu. To so vsi verski in politični vladarji in vsa aristokracija, vsi lastniki korporacij⁴⁰. Oni so ustvarili vse vojne v zgodovini in kontrolirajo obe sprti strani. Ljudje se sami ne bi nikoli ubijali. Nikoli ne bi šla duša proti drugi duši, proti samemu sebi, niti proti naravi katero sami podpirajo in razvijajo, a korporacije tako sistematično uničuje naravo in proizvajajo konflikte med ljudmi, kaos in nestabilnost, da je očitno da to ne morejo delati ljudje z dušo. Obstaja toliko destruktivnosti v svetu, da je nemogoče, da je to spontano ali da je to vprašanje pomanjkanja znanja, saj danes obstaja in znanje in tehnologija, da lahko ljudje živijo kot v raj. Sama prisotnost resursov in znanja dokazuje, da je vsa ta destruktivnost sistematično načrtovana z najvišjih ravni oblasti in moči. Samo obstajanje te destruktivnosti proti naravi in samim ljudem je dokaz, da ona ne more izhajati od ljudi samih. Ni važno, koliko so nezavestni in neumni, ne morejo iti proti samemu instinktu obstanka, saj tega niti živali ne bi mogle, še posebej ne na tak sofisticiran način. A proti samemu obstanku se je že davno zakorakalo. Prav tako je očiten dokaz obsedenosti tudi ogromna razlika osnovnih eksistencialnih dejstev: sedaj

³⁹ Imenujejo se tudi organski portali ali zabojniki. Vedno je več in vse bolj dokumentiranih pričevanj in dokazov, da takšne organske portale, zabojnike in celo klone proizvajajo in kontrolirajo negativni nezemljani (reptilijanci, grejsi, sivi), da bi lahko kontrolirali ljudi in jim vladali. Dokumentirane dokaze in izkušnje o tem lahko vidite v knjigi dr. Karle Turner: "Ugrabljeni" (Taken: Inside the Alien-Human Abduction Agenda) in "Maškarada angelov" (Masquerade of Angels). Prav tako lahko pogledate The Dulce Book By Branton.

⁴⁰ Zato je G. I. Gurdžijev nekoč rekel, da (čeprav ljudje živijo nezavestni, v spanju) se včasih zgodi, da se človek spontano prebudi, brez pravega dela na sebi in objektivnega znanja o tem in takrat običajno ponori, ko vidi kdo pravzaprav vlada s tem svetom. Tukaj je treba opozoriti, da obstajajo izjeme v starodavnih časih, pred sodobno in poznano zgodovino, ko so ljudje živeli brez tujih hibridov na oblasti, takrat so obstajali voditelji, ki so bili najbolj cenjeni med svojimi narodi, prvi med enakimi in v resnici so vodili svoj narod na najboljši možen način. Ampak takih ni več že dolgo časa. Vsa tako imenovana 'demokracija' vodi na manipulacijo kolektivne zavesti, da bi se nadaljevala in sama vzdrževala kontrolirana vladavina nezavestne in nevedne večine in potisnila moč zavestne manjšine, a 'človeške pravice in svoboda' se zmanjšajo na perverzno razuzdanost.

imamo znanje in tehnologijo, s katero je mogoče iz Zemlje z igralno palico upravljati robota na Marsu, a istočasno se veruje v Boga, ki je posilil devico in naredil sina, kateri bo pomagal da dobo trupla njegovih vernikov v Sodnem dnevu, dnevu kadar bo cel svet propadel, ker ga bo ta Bog uničil, oživila, vstala iz grobov in odšla k temu Bogu in se tako "rešila". (Nihče ne pove zakaj se ne bi rešili brez uničenja sveta, z njegovim preporodom.) In takšno verovanje je zaščiteno z zakonom institucionalne religije in osnova kulture. Te absurdnosti so dokaz, da nekdo drug to dela nad ljudmi, nekdo ki ni človek. To se človeški um ne bi mogel izmisliti. Tisti kdor ne verjame v demone in neljudi, bi moral verjeti v dejstva realnosti v katerih živi.

Poleg obsedanja, se s človekom manipulira tudi s programiranjem uma.

Programiranje delajo tisti kateri so že obsedeni, hibridi demonov in ljudje, da bi tako razširili svoj vpliv, ker ni praktično da se deluje samo z obsedenostjo. Programiranje omogoča, da se človek obnaša kot obseden tudi kadar ni direktno obseden. Programiranje se preoblikuje v kulturo življenja. ***Programiranje uma je zasnovano na dejstvu, da um predstavlja sistem vzorcev s katerimi zavest kreira realnost. Um je že sistem programa s katerim se tolmači in kreira realnost. Zato se on lahko enostavno modificira z nekaterimi novimi programi ali "virusi", kateri bodo te programe spremenili, preusmeril, ustavili ali pognali po komandi.***

Obstaja kolektivno in individualno programiranje uma ljudi.

Kolektivno se izvaja preko religije, znanosti, izobraževanja, medijev, kreiranjem javnega mnenja, politike, manipulacijo z ekonomijo, kemičnimi vplivi preko hrane in zdravil, tehnologije (mikročipi in ELF valovi).

Individualno se izvaja nad posamezniki z nasiljem v otroštvu, s katerim se um razdeli in programira, da deluje na določen način. Um lahko razdelimo na največ 2197 delov. Razdeljen um je skoraj identičen obsedenemu, ker se programirani deli obnašajo kot samostojne osebnosti. Danes je individualno programirano okoli 2% celotne populacije ljudi na Zemlji. Samo v Ameriki okoli 14 milijonov ljudi⁴¹.

Človek, ki je mehaniziran in programiran na nek način, sam ponavlja tisto, kar je naučen da dela in zaradi nevednosti o tem, da je manipuliran, je prepričan, da je sam s svojo voljo storil kazniva dejanja in zločine. Misli da je to realnost v kateri živi in katero ne more spremeniti in zato še naprej živi v njej. Zato je tukaj potrebno še enkrat poudariti najbolj pomembno dejstvo: človek v katerem prevladuje človeška duša nikoli ne dela zla in nasilja nad drugimi bitji, niti ne dela na katerem koli zavajanju uma.

Vsekakor, življenje tudi kljub vsem zarotam obstaja in gre nekako naprej, ampak to je samo zato, ker je močnejše od vseh poskusov destrukcije. Niti ena zarota ne more onemogočiti namero Božanskega in naravno izražanje zavesti in življenja. Lahko povzroči samo lokalno škodo nekaterim pojavom znotraj tega načrta. Niti ena zarota proti ljudem ne more vzeti zmage, ker ljudje obstajajo zaradi božanskih razlogov, ampak jim lahko povzroči veliko škode, trpljenja in preizkušenj, več kot je potrebno. Prav tako tudi negativnim entitetam katere vse to delajo ni v interesu, da se uniči svojo posest, izvor hrane. Tu se dogaja (ne ravno fino) ravnotežje med dopuščanjem ljudem, da živijo svoje življenje in vladavino nad njimi. Da se nekdo od zunaj vmešava v človeški razvoj je očitno že potem, da je človeštvo tisočletja živel na isti način, brez tehnologije, a potem se je nenadoma za samo nekaj sto let iz blata razvilo do zvezd. Vprašanje je, koliko bi se hitreje in bolj harmonično razvijalo brez tujega vmešavanja in obstrukcije.

⁴¹ Detajle okoli programiranja ljudi lahko vidite v delih Stewart-a Swerdlow-a, ki je delal v vojaški bazi Montauk na programiranju kot programer, največ iz njegove knjige "Blue Blood, True Blood, Conflict & Creation.

To je univerzum svobodne volje in izražanje vsega, kar se lahko izrazi. Zato se tudi zlo lahko izrazi, ali se isto tako lahko tudi prepreči. Ne smemo spregledati obstajanja sistematične destrukcije nad ljudmi samo zato, ker smo še vedno živi. Ker lahko zato pride do veliko bolj pomembnih dogodkov, katera se nam lahko zgodijo, da nas drago stanejo, in da bomo šele kasneje zavestni, zakaj in kako so se zgodili in kako bi jih lahko preprečili.

Na primer, in Prva in Druga svetovna vojna sta bili detajlno načrtovani in vodeni iz enega centra, s strani jezuitov iz Vatikana, oni so preko katoliškega centra v Berlinu postavili Hitlerja na oblast, knjigo "Mein Kampf" je napisal jezuit Štempfle (Staempfle), a pripisana je Hitlerju, Judje Rotšildi, bankirji Vatikan, so financirali Hitlerja od prihoda na oblast do konca vojne preko Angleške banke, Jud Rockefeller jih je prav tako financiral in pral njihov denar s pomočjo newyorške banke in poklonil nacistom licenco za proizvodnjo goriva iz premoga, da bi imeli dovolj goriva za vojno; IBM jim je dal prvi računalnik, takrat najnovejšo tehnologijo, za obdelavo podatkov taboriščnikov (zato so jim tetovirali številke); po koncu vojne se je Josef Mengele naselil v neki vojaški bazi v Kaliforniji, kot dr. Green, kjer je nadaljeval s svojimi eksperimenti do sedemdesetih let, a Hitler v Argentini kjer je umrl leta 1962.

In kaj so vas učili o zgodovini?

So vam povedali, da so tudi Stalin in Mao Cetong bila šolana s strani jezuitov in pod njihovim nadzorom ves čas? Stalin je bil Hazar⁴² in njegov genocid nad slovanskimi narodi so vodili Malteški vitezi in templjarji preko hazarskih bankirjev Rotšilda, kateri so del jezuitskih strukturnih oblasti. Mao Cetong je bil ves čas pod nadzorom jezuitsko-prostozidarske organizacije "Lobanja in kosti" (poznana šolska ustanova ameriških predsednikov), a njegov psihotični kult osebnosti in genocidno politiko proti kitajskemu narodu je organiziral Jud Sidni Ritenberg.

Koliko milijonov ljudi ne bi tedaj umrlo in pretrpelo največje trpljenje, da so ta dejstva bile takoj poznana? Morda je to vprašanje odveč, saj tisti kateri so vse to izvedli, še naprej vladajo. Vi njihove ljudi izbirate na vsakih volitvah. To je univerzum svobodne volje.

Naslednji primer: Po podatkih Ministrstva za pravosodje v Združenih državah Amerike vsako leto približno 450.000 otrok izgine brez sledu, nikoli več se ne najdejo, ni živi niti mrtvi. Vsako leto. V Indiji tako letno izgine okoli milijon otrok. To se težko imenuje "teorija zarote", saj so uradni podatki. In te številke se ne bodo zmanjšale, če prenehate razmišljati o tem, ker je vam neprijetno in deluje neverjetno. Povečale se bodo. Ti otroci izginjajo, ker ne želite pogledati v njih kako izginjajo, v ta pojav. Ko bi vedeli, da njihova izginotja, med drugim, organizirajo tudi najbolj vplivni državni organi, se bi morda nekaj spremenilo, morda bi nekaj naredili, namesto da za ta pojav obtožujete "paranoične teoretike zarote" kateri "verjamejo v neljudi in demone"⁴³.

⁴² Josif Visarionovič Džugašvili Staljin, je ruska verzija njegovega gruzijskega imena Ioseb Besarionis dse Džughašvili, a pravo prvotno ime mu je bilo Soslan Džugajev, njegova hazarska družina se je s to spremembo imena asimilirala v gruzijsko družbo. "Džugajev" pomeni "judov" a "Džugašvili" pomeni "sin Juda", a v tem delu sveta, kjer je on živel ni bilo nikakršnih pravih Judov razen Hazara, ker je tam včasih bilo carstvo Hazara katere so Rusi uničili. Ti Hazari so prevzeli judaizem v devetem stoletju in postali Aškenazi Judje. Razširili so se po celi Evropi (postali so "vzhodnoevropski Judje") in Ameriki. Danes vladajo Izraelu. (Za zgodovino Hazara pogledati knjigo Artura Kestlera "Trinajsto pleme", Arthur Koestler: *The Thirteenth Tribe*, 1976) Oni gojijo posebno sovraštvo proti Rusom, ki so jim uničili carstvo. Zato, ko so jezuiti izplanirali Boljševiško revolucijo in rušenje Ruskega carstva, so oni radi dočakali, da preko Aškenazija Rotšilda zaženejo in financirajo Boljševiško revolucijo, so bili njeni glavni voditelji in izvedejo enega največjih genocidov na svetu, nad Slovani in tako uničijo ves zdrav potencial ruskega naroda kateri se do danes ni opomogel.

⁴³ Raziskave o pogrešanih otrocih in vpletenosti CIA-e in FBI-a v ta izginotja in njihovo ustvarjanje satanističnih sekt je detajlno predstavil bivši šef FBI-a za Los Anđeles in Zahodno obalo, Ted Gunderson. "The Finders" je ena od najbolj važnih tajnih operacij CIA-e proti ameriškim otrokom,

Prvič: nekaj takega zagotovo ne bi mogli delati ljudje s človeško dušo.

Drugič: tolikšno število pogrešanih otrok ne bi mogli doseči samo demonizirani pedofili in morilci, tudi če bi vsi skupaj delali 24 ur, vse dni v letu. Očitno je, da to ne delajo niti ljudje niti demonizirani ljudje. Očitno je, da morajo v to biti vključena še neka druga ne-človeška sila s superiorno tehnologijo.

Prisotnost negativnih neorganskih entitet ni enakomerno porazdeljena na Zemlji, nekje jih je več in nekje manj. **Kriterij prisotnosti zla na tem svetu je sreča otrok.** Kjer so otroci brezskrbni, kjer ne izginjajo in se lahko svobodno sprehajajo po ulicah, kjer so bolj spoštovani in svobodni, kjer niso zlorabljeni niti ilegalno niti legalno, kjer se njihova izobrazba ne sprevrže v programiranje uma, seksualizacijo in učenje, da so perverzije normalne za njih - tam je negativnih neorganske entitet manj.

Glede na dejstvo da toliko otrok v ZDA izgine, da je z zakonom prepovedano, da so otroci sami na ulici, a nekje tudi, da se sami igrajo na dvorišču, da se kršiteljem teh zakonov odvzamejo otroci in dajo pedofilom v posvojitev, da je vso izobraževanje množično programiranje uma, to kaže kje je zlo na tem svetu najbolj prisotno.

Še en primer: Koliko milijonom življenj bi bilo prizaneseno zaradi konflikta kristjanov in muslimanov, in muslimanov z drugimi narodi, da so ljudje vedeli, da je Rimskokatoliška cerkev ustvarila islam, da je financirala islamska osvajanja, da tudi danes kontrolira islam in islamski terorizem preko islamskih tajnih društev in bratstva, da to dejstvo dobro poznajo najvišji krogi v islamskih državah, posebno vladarska družina Saud v Savdski Arabiji, katera je istega porekla kakor Britanska kraljevska družina Windsor (katera je nemškega porekla Saxe-Coburg in Gotha), da obstajajo celo pričevanja Mohammeda o tem, katera se skrivajo pred ljudmi?

Obstajajo tudi drugi dokazi veliki kot gora, ki se sploh ne skrivajo. Problem je, da jih ljudje ne vidijo, ker so obsedeni na vse načine. Vladarji kontrolirajo vse, od rojstva, preko izobraževanje in dela do smrti. Ti ljudem ustvarjajo podobo sveta v katerem živijo in ta slika je seveda, lažna, tako da ljudje ne vidijo resnice, čeprav jim je pred nosom⁴⁴. Resnica se sploh ne

katere je Gunderson odkril v svojih raziskavah. Sestoji se od ugrabitve otrok za prostitucijo, pornografijo, high-tech orožje, eksperimentalne zlorabe, kontrola uma, otroško suženjstvo za podzemne objekte pod nadzorom neljudi, belo spolno suženjstvo in uboje v satanističnih ritualih - neskončni tisoči ameriških otrok je bilo ugrabljenih iz ulic in igrišč v Ameriki s strani agentov, ki delajo za CIA. "Finders" operacija se je začela v 1960-ih in še dalje ugrabljajo otroke do današnjih dni. On verjame, da je to samo eden od mnogih tajnih zločinov, ki se delajo v škodo ameriških državljanov s strani vladinih agentov pod direktivami mednarodnih satanistov kolektivno poznanih kot Iluminati, kateri kontrolirajo tajno ali notranjo vlado v Združenih državah, kakor tudi vsako drugo pomembno vlado v svetu. Zaradi predstavitev teh informacij, je po šestih poskusih umora, Ted Gunderson zastrupljen leta 2011.

⁴⁴ Lažno sliko o svetu ali masovno programiranje uma se najprej začne v Vatikanu, s strani jezuitov kot ideologov, kateri so dejansko predstavniki reptililijancev, kateri po nekaterih pričevanjih, imajo veliko bazo globoko pod zemljo pod Vatikanom. Ideje nato od tam grejo v London in inštitut Tejvistok "Za človeške odnose« (Tavistock Institute of Human Relations), glavni centre za nadzor uma na svetu, kjer se izdelujejo podrobni načrti in potem od tam na univerzo Stanford v ZDA, od kjer se plasirajo preko Rokfelerovih inštitucij in ustreznih organizacij Združenih narodov, katere vse financira in nadzorujejo Rokfeler, in na koncu končajo v vseh mednarodnih znanstvenih in izobraževalnih ustanovah in učbenikih kot "znanstvena resnica", katera je dana z bogom in katera se uči na pamet. Tisti kateri se jo dobro naučijo na pamet, dobijo naziv znanstvenika in tiste kateri jih še tudi sami izboljšajo, tudi nagrado masona imenovano Nobelova nagrada. Tako zasnovane lažne slike sveta se pri tem financirajo od vodilnih bančnikov Vatikana, Rotšilda, ekonomsko povezujejo na vseh področjih življenja preko Sitija v Londonu (City of London), poslovnega centra sveta, a tistim kateri imajo kljub vsemu nekaj problemov, da te ideje razumejo in sprejmejo, jim jih vsilijo na silo preko vojaških centrov, Pentagona (District of Columbia) v Washingtonu in NATO-a. Zato so to trije glavni centri moči na tem svetu (Vatikan, City of London in District of Columbia) tri popolnoma neodvisne in nedotakljive države v

skriva pred ljudmi in se ne more skriti, ljudi se drži v hipnozi, da jo ne vidijo, celo da sprejmejo lažni svet kot resnični. Tako je veliko lažje. Potem se oni sami držijo v tem lažnem svetu.

Množično kontrolo uma so vladarji izvajali tudi prej skozi religije in kontrolo znanja. Danes je nastopila Nova doba (New Age), tehnologija olajšuje stvari, pa se kontrola dosega preko kemikalij, različnih strupov v hrani in zdravilih⁴⁵, mikročipi v hrani in zdravilih, z napačno prehrano neprimerno za ljudi, mediji, izjemno nizkim frekvencam (ELF) in na vse druge načine s pomočjo izobraževanja in politike, kot tudi z direktnim množičnim in individualnim nadzorom uma⁴⁶.

In ta kontrola se izvaja zaradi že omenjenih razlogov: če človek ni svoj gospodar, potem bo nekdo drug vladal z njim, ni izgubljanje časa niti energije.

Na direkten način se ljudem tako daje na znanje koliko so nezavestni in brez svoje volje, a na indirektni način, z ustvarjanjem pritiska in prisile se vse vrste ljudi spodbudi, da se prebudijo in postanejo sami svoji, da začnejo pravilno živeti zaradi razloga, zaradi katerega tudi obstajajo.

Tukaj je treba razumeti, zakaj je potreben ves ta pritisk in prisila.

Duša sama po sebi nima nobenih materialnih interesov. To se vidi po tem, da kadar duša doseže samouresničitev v telesu, potem takoj izgubi vsako vezanost na telo in življenje samo, čeprav ni proti njemu. Zato se umakne iz sveta in živi asketsko. Ona je božanskega izvora in zato je potrebna določena prisila, da se navadi da prebiva v tem omejenem materialnem telesu in da dela v tako nizkem svetu.

Razlog zakaj obstajajo vplivi negativnih entitet na človeka je v tem, ker je duša sama po sebi čisto dobro in ona ne bi nikoli storila nič negativnega in slabega. Zato je potrebna zunanja sila katera jo bo odvedla v negativne izkušnje - sila katera ni duševnega izvora.

Duše mora iti skozi vse spekter izkušenj dialektičnega nasprotja narave, da bi jo v celoti osebo osmislila, da bi postala celovita in neodvisna osebnost medtem ko je v telesu. Izkušnja trpljenja in destruktivnosti so sestavni del dialektike nasprotij na katerem počiva tridimenzionalni univerzum.

("Gorje svetu zaradi pohujšanj! Pohujšanja sicer morajo priti, toda gorje človeku, po katerem pride pohujšanje." Matej, 18,7)

Po drugi strani, samo telo je brezosebni proces narave in duša je v bistvu vedno neodvisna od njega, ne glede na to, kako je identificirana z njim. Zato je tudi mogoče da tako lahko in enostavno umirajo vsa telesa, mlada in stara, ker duša ne umira z njimi. Pravzaprav, bolj je duša prisotna in zavestna v telesu, bolj si želi da se ga osvobodi. Problem je samo v procesu

državi in nedostopne vsem mednarodnim zakonom. Dokler so ti najmočnejši centri na svetu izven zakonov in prave demokratične kontrole, na svetu ne bo niti človekoljubnih zakonov niti prave demokracije.

⁴⁵ Aspartam in fluor sta povsod prisotna, a tadvaja najbolj poneumljata um in uničujeta možgane. Ko novorojeni otroci dobijo prve vaccine polne strupov in monosodium glutamata (MSG) kateri poškoduje nevrone v možganih in nato takoj serija vakcin polna težkih kovin kateri ustvarjajo avtoimunske bolezni, se na samem začetku življenja ustvarja bolezenski mediokritet za celo življenje, s katerimi je lahko vladati. V vezi s tem omenjanem vakcin je treba vedeti, da je sama vakcinacija ena od največjih laži in prevar današnjega sveta. Vakcinacija sploh ne ustvarja imuniteto pred kakršno koli boleznijo. Z njo se samo proizvajajo bolniki. Drugi način pokoravanja ljudi s strani neljudi je genetsko modificirana hrana (GMO), z njo se genetsko modificira in degenerira ljudi. Démoni so nekdaj bili samo hudiči iz religijskih dogodivščin, danes pa so tudi oni dobili tehnološko moč.

⁴⁶ V moji knjigi "Istorija galaksije, Zemlje i čoveka" sem navedel mnogo več podrobnosti in metod vladavine nad ljudmi.

ozaveščanja ali je on zaključen v telesu ali ne. Če ni, potem je to nasilna prekinitev življenja v telesu, identifikacija duše s telesom ni zavestno zaključena in njen učni proces je moten. To je edino zlo, ki se dogaja s predčasno ali nasilno smrtjo. Zato se tudi imenuje predčasna, a nasilna ker duša ni želela, da se ji zgodi. Ker je ta proces ozaveščanja tudi bil razlog za rojstvo duše v telesu, potem je nasilna prekinjanje tega procesa neodpušljivo. Veliko emocionalne energije, vtisov in karmičnih vzorcev je vloženo v eno življenje, zato njegova predčasna prekinitev pripelje do neravnovesja in konfuzije v nadaljnjem učenju. Ta konfuzija je povečana, če je obstajalo tudi fizično trpljenje ob nasilni smrti telesa. Samo fizično trpljenje od nasilja, čeprav ne vodi do smrti, prav tako težko ovira razvoj učenja in prisotnost zavesti v telesu.

Z naravno ali načrtovano smrtjo telesa je duša pripravljena za odhod in prenehanje identifikacije s telesom. S predčasno ali nasilno smrtjo telesa je duša nepripravljena in ostaja identificirana s telesom. Ko je telo ubito, duša ostane identificirana z eteričnim in astralnim telesom, kopijo fizičnega telesa in tako ostaja kot duh vezana na kraj svojega fizičnega življenja in izkušenj katera ni do kraja doživela ali katera so zapustila travme na njo. Pogosto sodeluje tudi pri reševanju problemov kateri so povzročili predčasno smrt, oziroma ljudem kateri so jo povzročili. Pogosto tudi pomagajo pri njihovem odkrivanju in reševanju. S časom in pomočjo vodičev ona pride do zavesti o sebi in prenehanju identifikacije s telesom in telesnim umom, ampak na težji način.

Tudi kadar se življenje telesa konča nasilno in predčasno telesni um ostane vezan za dušo in jo on omejuje v zavesti o sebi. Kadar pride do načrtovane smrti telesa, se duša takoj in zlahka osvobaja identifikacije z njim in fizični um kot entiteta odide v najbližjega drugega človeka kateri je v bližini, da mu preda svoje informacije. Če gre za napredno dušo, s čistim in naprednim umom, lahko takšen um veliko pomaga osebi na katero prehaja, da jo osvobodi obsedenosti z entitetami, če jih je imel. Če je to nezrel um, ki je tudi destruktiven, potem ni dobro biti v bližini kadar taka oseba umira.

Storilec nasilne smrti gre skozi izkušnjo veliko slabše od njegove žrtve. Najprej, s samim dejanjem umora on pripisuje prevelik pomen telesu, popolnoma je identificiral osebo s telesom, pa misli da bo z odpravo telesa nekaj rešil, kar se bo odrazilo na njegovo identifikacijo s svojim telesom in večjim trpljenjem. Nato, on s tem dejanjem pokaže da ni niti zavesten duše kot glavnega dejavnika v človekovem obstajanju, oziroma da ni zavesten svoje duše, če jo sploh ima. Zatem, s tem dejanjem veže svojo karmo za karmo žrtve in bo moral izkusiti vse, kar je potrebno, da bo razumel kaj je naredil in kakšno škodo je povzročil sebi in drugemu; ker je identificiran s telesom in skrajne subjektiven, se bo moral to naučiti na objektivni način: z direktno izkušnjo na svoji koži vsega tistega kar je naredil drugemu; na koncu, moral bo spoznati, da je zlo storil pod tujim vplivom, a ne po svoji volji in to mu bo toliko težje, ko bo videl kaj je storil.

V holografskem univerzumu, v katerem je vse povezano na vseh dimenzijah, kjer je vsa zunanost naša sebstvenost, je bolje ne delati sebi velikih kreditov, a še najbolje, da jih sploh ne delamo.

Za to obstaja še en velik razlog. Z odhodom iz telesa, po njegovi " smrti ", duša odide iz prostorsko-časovnega kontinuuma in celo življenje pregleda naenkrat. Rekapitulira vsak dogodek za življenja v telesu, posebno dela katera so imela poseben pomen za rast duše, dobra in slaba dela, tudi najmanjša gesta dobrote se tu šteje kot važen. Prav tako tudi najmanjša gesta sebičnosti in prikrajšanje dobrote. ***Pri tem je zavestnost objektivna: Duša vidi in rekapitulira ne samo vse kar je naredila v svojem telesu, svoje zavestne in emocionalne vtise in reakcije, temveč tudi vtise in reakcije drugih katerim je nekaj naredila: kako so drugi doživeli naša postopke. Tukaj se dobiva glavno motivacijo za ponovno rojstvo, zaradi popravljanja in izboljševanja postopkov in zato je ponovno rojstvo vedno prostovoljno.*** Zato se pravilno reče, da karkoli delamo drugim delamo sebi in da ne bo nič ostalo skrito.

Travme so prav tako izkušnje katere mora duša doživeti. Zato je treba razlikovati, kdaj je

neka izkušnja negativna zato ker je nasilna in predčasna, a kdaj je rezultat potrebe same duše da ga doživi.

Rekli smo že, zakaj sploh mora duša prebivati v telesu; da bi s samo svojo prisotnostjo v organskem svetu zbrala vse najbolj fine izkušnje obstajanja kot individualna osebnost katera ima iluzijo ločenosti od Božanskega Absoluta in v teh pogojih navidezne ločenosti ponovno povrnila objektivno znanje o sebi in o Božanskemu, da bi na ta način vrnila Božanskemu tisto kar je njegovo – s samim svojim vračanjem sebi. Prav tako s samo svojo prisotnostjo, Božansko, preko svojih individualnih monad, duš, transformira organski svet po svoji podobi, da postane primeren za ogledanje zavesti samega Božanskega. Da bi organski svet postal primeren za ogledanje zavesti Božanskega o sebi, ni dovolj samo naravna nujnost in vzročnost, niti vsi naravni zakoni kateri se mehansko odvijajo in medsebojno prepletajo, niti preprosto gibanje za obstoj živih bitij. Potrebno je nekaj več, a to več je drama življenjskih izkušenj skozi osebno doživljanje, skozi vse tragedije in komedije, za katere je sposobna eksistenca. Za razliko od dozdajšnjega preprostega obstajanja, drama življenja odpira možnosti za spoznavanje smisla obstajanja. Spoznanje smisla obstajanja skozi dramo življenja je mogoča samo v človeški osebnosti, v človeškem srcu se edino lahko zberejo vse tiste izkušnje katere lahko odrazijo Božansko obstajanje. Usposabljanje se skozi dramo življenja v vseh mogočih oblikah, vsebinah in zapletih, se osebnost usposablja za razumevanje smisla, vse dokler se dokončno ne obrne k smislu samega obstajanja. Zato je potrebna drama življenja: da bi se izostrila zavest o smislu obstajanja. Zato je človeško življenje tako težko, zaradi veličine njegove naloge. Zato se duše rojevajo v človeških telesih, da bodo priče te drame, ker skozi njihovo pričevanje človeška drama obstajanja dobi Božansko uresničitev⁴⁷.

V nasprotnosti dobrega in zla katere duša izkuša, se kristalizira in ostri človeška osebnost, zavest o sebi in transcendentalni naravi duše. To je univerzum svobodne volje, v katerem se izraža vse, kar se lahko izrazi. Prisotnost zavesti postaja močnejša z izbiro. Izbira je odvisna od opazanja in zaznavanja, od razlikovanja. Zaradi tega razlikovanja smo tukaj. Na nas je da okrepimo to zavest razlikovanja vsega dogajanja in pravilno izberemo in pravilno delamo. Zato smo svobodni, da delamo pravilno in napačno, da bi opazili razliko in izbrali pravilno: tisto kar vodi k preseganju vseh nasprotnosti, v transcendenco, ne v "pravilno" kot nasprotnost od "napačno". Če obstaja skupaj in dobro in zlo, pravilno in napačno, to pomeni, da so oni relativni in soodvisni, da sta dve strani iste medalje, da je potrebno preseči obe, a ne izbirati samo eno stran, ker nas bo potem tista druga stran še močnejše preganjala na skriti način.

Prav tako se lahko obstoj zla razume kot nujna mera izkušenj katera prisilijo dušo, da se ne identificira preveč s telesom. Če bi bilo življenje v telesu in na tem svetu samo dobro in prijetno, bi to bila preveč dobra past za dušo. Nikoli se ne bi prebudila za svojo transcendentalno Božansko bistvo. Trpljenje nas potiska na bujenje. Na srečo, zavest je vedno bila dobra kompenzacija izkušnji trpljenja, a ona je vedno na voljo.

Da bi razumeli kako sploh prihaja do obsedanja telesa, moramo razumeti, da je vse v simbiozi manjših celot katera se združujejo v ustvarjanju večjih. Naše telo je simbioza celic, a one so simbioza atomov. Ker simbioza kot tudi vse v naravi obstaja po holografskem načelu, je vsaka celica zavestna sebe in celote kateri pripada. Zato ker je vsaka večja celota sestavljena iz manjših, se vse lahko tudi razdeli in da ostane tako razdeljeno, večja celota se lahko razdeli na manjše. Tako tudi naše telo in um kateri z njim vlada. Vse je deljivo. To dejstvo uporabljajo neorganska bitja za obsedanje. Ona samo koristijo že naravno razdeljen um, ohranjajo in krepijo njegovo razdvojenost.

⁴⁷ Daljno aluzijo na ta proces imamo v grških mitih v katerih so bogovi delili in prepletali svoje usode z ljudmi in kot ljudje. Veliko več in veliko bolj natančne podrobnosti nam zagotovo daje krščansko učenje o utelešenju Boga v človeka Jezusa Kristusa. Ohranjene Jezusove besede v gnostičnih evangelijih nam dajo najbolj dragocene detajle o tem celotnem procesu in kako da ga človek uspešno uresniči.

Kljub temu, da je vsako bitje nastalo s simbiozo, je ono edinstvena celota ustvarjena da bo funkcionirala, da ostane cela, med drugim, zato je tudi oblikovana, bitje ne bi moglo živeti, da ni celovito. Vsak otrok se rodi z že formiranimi organi, z očmi katere nikoli niso videle svetlobe, vendar takoj po rojstvu lahko vidijo, z ušesi katere niso nikoli poslušale, ampak lahko takoj slišijo, celo bitje je rojeno celovito in pripravljeno za življenje. Vsakdo je rojen nedolžen in dober. Celovitost katera omogoča življenje, je sama po sebi dobra in pozitivna. Od tukaj je popolnoma nenaravno, da ta otrok sam od sebe postane tako nenormalen in destruktiven, kakor so to lahko samo obsedeni ljudje. Enostavno ni v logiki narave takšno vedenje, zato mora biti vzrok izven ljudi in človeškega telesa. Nesmiselno je za to obtoževati "druge ljudi" in "družbo" ker tudi oni niso nič drugega kot skupina celovitih bitij, kot tudi ta otrok. Če je tudi družba nenormalna, potem je iz istih razlogov nenormalen tudi otrok.

Od tukaj celotna zgodba o obsedenosti daje logičen odgovor zakaj ljudje delajo dela katera so nenaravna in v nasprotju z logiko življenja katero jih je ustvarilo.

V resnici, vse tvorbe v naravi so sestavljene s simbiozo in zato deljive, a narava ni samo organski fizični svet, ampak ima tudi višje dimenzije, astralni svet, pa je zato naravno, da v njih obstajajo entitete katera se prav tako usposablja kot bitja v organskem svetu in da ti astralne entitete lahko delujejo na organska bitja in na pozitivne in na negativne načine.

Če je tudi znanost sprejela dejstvo, da ne obstaja samo organski fizični svet, temveč da obstajajo tudi višje dimenzije, nam ne bi moglo nič preprečiti da razumemo, da se tudi principi življenja raztezajo na vse dimenzije, a ne samo za nam viden fizični svet.

Torej kadar se duša utelesi, ona ne more takoj obvladati s celim telesom in vsemi njegovimi možnostmi. To obvladovanje se razvija postopoma, ker duša naleti na problem naravne delitve življenja, a vsaka delitev ima izza sebe svoje entitete katere obstajajo na tej delitvi. Celoten proces utelešenja duše ni sestavljen iz enega samega dogodka, rojstvo telesa, ampak iz vseh življenj v katerih je duša postajala močnejša v izkušnjah, oziroma večala prisotnost svoje zavesti v telesu vse bolj in bolj. Ta prisotnost duše v telesu raste na račun nezavestne in spontane prisotnosti neorganskih entitet. Oni so v recipročnem odnosu: kolikor je več enega, toliko je manj drugega.

Vsako negativno in destruktivno vedenje ljudi je odraz obsedenosti, vseeno kakšne psihološke definicije mu dajemo, a vsako pozitivno in konstruktivno vedenje je odraz preseganja obsedenosti, ne glede na to kako ga kulturno definiramo.

Fizično telo ima samo tri stanja: ali je mrtvo, ali z večjo prisotnostjo neorganskih entitet, ali z večjo prisotnostjo duše. Kadar ni mrtvo, je lahko samo z večjo ali manjšo prisotnostjo zavesti duše ali neorganskih entitet⁴⁸.

Če se to ne sprejme kot tako, potem se negira sam pojem duše. Nemogoče je da je duša negativna. To pomeni da samo nekaj drugega v telesu lahko dela negativne stvari.

Tisti kateri zagovarjajo tezo, da so ljudje zlobni in sposobni da delajo negativna dejanja, čeprav kot zmešani in bolni, pravzaprav zagovarjajo neznanje o naravi telesa in o naravi duše. Telo je samo organski sklop dovolj fin, da lahko reagira na najbolj fine frekvence višjih dimenzij.

Duša je izraz božanske prisotnosti v telesu. Božansko je svoboda katera omogoča vsemu da obstaja, da obstaja na vse načine. Zato se duša ne vsiljuje telesu kot brezpogojna sila, ona obstaja kot možnost, kot nekaj kar je zavestno sprejema in živi. Od tukaj ni duše brez zavesti in dobre volje. Če v telesu ni zrelosti takšne zavesti katera sprejema dušo, temveč samo elementarna zavest o obstanku, potem je razumljivo da se v takšnem telesu veliko lažje nastanijo neorganske entitete, ker one nimajo težav s svojim vsiljevanjem, nasprotno, to je njihov način življenja, oni vedno grejo tja, kamor lahko pridejo. In vedno pridejo s prevaro in

⁴⁸ Vsak človek ima višino, širino in dolžino.

goljufanjem, ker sami nimajo nobene moči, za razliko od duše katera ima božansko moč, vendar jo nikoli ne koristi, ampak vedno prihaja kot zavest in svobodna volja.

Kot smo že prej povedali, preden so dozorela za formiranje človeškega telesa, vse podedovane izkušnje organskega bivanja skozi rastline in živali so oblikovala določene vtise ali lastnosti. One se obnašajo kot majhne osebnosti, kot individualni Jaz, kot tudi vse entitete katere se formirajo spontano. Zato tudi v človeški obliki one še naprej nadaljujejo, da se obnašajo kot množica majhnih osebnosti in množica Jaz-ov. Torej, kadar se v telo inkarnira človeška duša, kot celovito poosebljenje Božanskega, se ona sooča z delovanjem množice Jaz-ov v tem bitju. ***Celotno človeško življenje in vse človeško dozorevanje se koncentrira na razumevanje, osmišljanje, integracijo in preseganje vseh teh posebnih lastnosti ali Jaz-ov v eno celovito osebnost, eno zavest in eno voljo. Kadar se to zgodi, se to imenuje razsvetljenje ali samospoznanje. Ta beseda pomeni spoznanje Sebe samega, oziroma prepoznavanje same duše kakršna je, neodvisna od telesa za čas ko je v telesu.*** Vse to kaže da je njeno bivanje v telesu zamegljeno z množico Jaz-ov iz izkušenj nižjih oblik partikularnega bivanja. Njeno samo spoznanje pomeni, da so se te izkušnje osmislile in ozavestila v višjem kontekstu in razumevanju, kot aspekti bivanja narave kot takšne in presegle v kontekstu Božanskega kateri vse omogoča.

Množica Jaz-ov v človeku omogoča prisotnost demonskih entitet v človeku, oni to razdvojenost spretno koristijo in jo samo vzdržujejo na vse načine, iz astrala, za človeka nevidnega in nezavestnega, spretno imitirajo vsebine zavesti in občutke, pa tudi same misli katere projicirajo v um, katere um sprejema kot svoje, ker ne vidi od kje so. Tako one obstajajo v človeku: človek jih ne razlikuje od vsebine svoje zavesti, od svoje volje in občutkov. Te vsebine, naravno, povzročajo kaos in negativna stanja katera še bolj ustvarjajo podlago za nemoteno prisotnost i delo neorganskih entitet v človeku.

Tako je tudi razdelitev v človeku naraven pojav s katero se sooča vsakdo kadar misli eno, a dela drugo, ali pa sploh ne ve kaj dela ali je tako prepričan, da ve, da ga lahko samo smrt ustavi v tem, kar dela.

PADEC DUŠE – NASPROTNA TOČKA NA KROGU BOŽANSKEGA IZRAŽANJA

Ena od največjih tem človeške eksistence je izguba duše, izguba sebe, kar se vedno primerja z izgubo božanske prisotnosti in kot krajne trpljenje. To je res največja temačnost človeškega obstoja, ker na shemi krožnega izražanja obstaja skrajna točka, nasprotna od Božanskega Absoluta. Da bi razumeli celotno izražanje in kroženje je potrebno dobro razumeti to nasprotno točko, ker je ona prelomna, od nje se začne povratek, vzpon k Božanskemu. Kjer je temačnost največja, tu se začne preobrat k svetlobi. To je zato tudi točka, na kateri se mora tudi duša seznaniti o svojem bistvu.

Rekli smo, da je duša individualno izražanje Božanske prisotnosti, da se vso obstajanje izraža po modelu holograma, da vsak delček predstavlja zavestni odraz celote Božanskega. Potem da se izražanje odvija skozi spirali padec navzdol skozi stopnje, z vse večjim številom zakonov kateri pogojujejo in skozi vse nižje dimenzije, do najnižje materialne katera predstavlja konkretno utelešenje in seštevek vseh drugih dimenzij. Zato je samo tukaj, v organskem svetu, možno, da se formira zavestni subjekt kateri bo zavesten vseh ostalih dimenzij in stopenj, celotnega izražanja: človek. V človeški samozavesti se dogaja najbolj popoln odraz Božanskega in smisel celotnega izražanja. Tu je ogledalo zavesti najčistejše, tako da v njemu ni nič drugega kot sam odraz tistega ki je, tistega kar je, same resničnosti. Božanski Absolut je edina resničnost.

Ogledalo je samo čistina. To je tudi človeška duša, ona ni neka entiteta, neko posebno

jedro nečesa katero potuje skozi dimenzije in nekaj dela. Duša je samo čistina prisotnosti Božanskega, čist prostor v katerem Božansko je. In samo Božansko je čistina, čist prostor kateri omogoča vse. Pravzaprav, Božansko omogoča tudi sam prostor, kateri vse omogoča. Zato se o njemu lahko govori samo kot o praznini, nikakor drugače. Tudi duša je pravzaprav samo praznina, skozi katero se izraža Božanski Absolut. Relativni um si to ne more zamisliti, ker se on vedno giba v odnosih in se ukvarja z vsebinami, tako si tudi praznino vedno zamišlja v negativnem smislu, kot odsotnost nečesa. Zato se reče da je to paradoksalno za um, da je to transcendentalno, iznad dualizma. Božanska praznina je iznad dualizma polnega in praznega. Ona omogoča oba, ona omogoča vse nasprotnosti. Zato je ona absolutna pozitivnost, absolutno dobro.

Samo prazna čistina katera vse omogoča lahko omogoči tudi zavest. Kakor tudi praznina, tudi zavest vse omogoča, osvetljuje, razkriva samo obstajanje, vse nasprotnosti, samo zavest je lahko zavestna nasprotnosti, medtem ko je um vedno zavzet z enim aspektom in vsebino. Njemu je potrebna logika in zaključek da bi nekaj razumel. Zavest samo osvetljuje vse kakor je. Um uporablja zavest za svoje delo, kot svetilka uporablja električno energijo. Svetilka je um, a nevidna, vseprisotna električna energija je zavest. Kadar um ni zavesten da samo uporablja nevidno, vseprisotno zavest v svojem delu, opazovanju in razumevanju, potem nastaja virtualna entiteta poznana kot Ego kateri misli da sveti sama od sebe. On je tedaj vedno nezavesten širše celote, zavesti kot takšne in misli da je posebna, samozadostna in sama po sebi obstoječa celota. Ta domišljavost se je prvič zgodila pri Sinu, tretjem odrazu Božanskega in od takrat je tisto nadaljevalo da se ponavlja v vseh nižjih stopnjah in tako ustvarja vse nižje in vse bolj goste stvaritve. Od tukaj je izražanje vesolja identično izražanju Ega v človeku. Z izginotjem Ega izgine tudi izraženo veselje, in ostane samo Božansko kot edina resničnost, kot človekovo Sebstvo.

Ego je ta krajna točka, nasprotna od Božanskega. To je tista virtualna krajna točka katero jo Božansko projiciralo, da bi sebe videlo zunaj, objektivno, s točke opazovanja enega individualnega bitja katero je zavestno sebe, ima um in da lahko razume svet, ampak misli da je ločeno od Božanske Celote, da je zasebno, samo. Toliko je identificirano z iluzorno materialno obliko svojega obstajanja, s telesom, da mislim da Bog ne obstaja ali da obstaja tako, da se z njim lahko pogovarja in pogaja kot trgovec. To je bil cilj celotnega virtualnega izražanja Božanskega, kot objektivnega obstajanja, celotnega univerzuma.

Zato se v tem skrajnem stanju, stanju egoistične ločenosti in odtujenosti dogaja najtežja drama, največje trpljenje, najbolj intimnega soočanja z eksistenco. Trpljenje tega stanja je sestavljeno iz tega, da od vsega virtualnega izražanja, ono tukaj najbolj izgleda kot resnično, najbolj gosto, obstajanje se tukaj najmanj vidi kakšno je, kot virtualno izražanje Božanske zavesti, njegova imaginacija; ono tukaj izgleda kot mrtva materija resnična sama po sebi. Tukaj tudi pekel izgleda resničen.

Da bi sebe pripeljalo do te skrajne točke, nasprotno od samega sebe, je Božansko moralo angažirati pomožne sile, neorganska bitja katera nimajo duše kot odraz njega samega, temveč samo težnjo k oblikovanju in obstanku v kakršni koli obliki. To so demonske entitete katera koristijo višje dimenzije neorganskega sveta in astral za svoje oblikovanje in zato ker jim je pomembno samo da obstajajo za vsako ceno, ni jim pomembna estetika (zato so grdi) niti etika, niti življenje bilo katere druge oblike obstajanja. Zato so zlobni in brezdušni. Njihova slepa težnja za obstankom je veliko močnejša od interesa duš da bi bile v telesu, zato je njihova moč da obsedajo telesa tako velika in vseprisotna. Duša prebiva v telesu samo po načelu svobodne volje, ne pa borbe za obstankom. Zato človek tako lahko izgubi svojo dušo in svobodno voljo pod vplivom neorganskih entitet.

Duša sploh ne želi bivati v telesu. Ona biva v telesu samo zato, da bi ozavestila, tj, prinesla zavest v to skrajno nasprotno točko Božanskega izražanja, v človeško telo, um in ego in zagotovila preobrat k izvoru, povratek k Božanskemu. Od tukaj se vrnitev k Božanskemu

vedno sestoji iz nadmoči duše nad telesom, umom in egom.

Božansko je morala angažirati te slepe demonske sile obstanka, da bi omogočilo svojim dušam virtualno izkušnjo te skrajne nasprotnosti, popolne odtujenosti od Božanske vseprisotnosti, mrtvo materijo v borbi nasprotnosti, borbi za obstanek v telesu, v ločenosti zavesti od uma, v Egu. ***Duša sama po sebi ne bi nikoli mogla priti do tega stanja, do te izkušnje skrajne točke, ker ima ona vedno zavest o sebi, svojem Božanskem bistvu. Zato ji je potrebna pomoč.***

Narava kroga – a krog je narava Absolutnega - je da se v nasprotni točki začenja preobrat, vrnitev k začetni točki, k izvoru, začetku, k Božanskemu.

Na kateri način demonska bitja uspevajo, da držijo človeka v tej nasprotni točki največje teme in odtujenosti uma? Na ta način, da so ga prepričala, da je um resničen sam po sebi, vodijo ga na identifikacijo z umom, s posameznimi vsebinami, tako kakor se javljajo v umu, tako da mu izgleda, kot da je vse stvarno samo po sebi, ločeno in da je vse materialno. Ona so instalirala človeku svoj um kateri je zavesten samo oblik in oblikovanja, ne pa tudi zavesti katera omogoča in um in oblikovanje vsega. Zato je človeški um tudi lahko obseden z demoni, ker poseduje njihovo naravo. Demoni so največji mojstri uma. Oni so si ga izmislili. Identifikacija z umom zakrije zavest katera ga omogoča. To je nezavestno stanje, vendar ono lahko deluje, ker ima življenjsko energijo in koristi zavest, vendar nezavestno. Zavest, katera izvira od samega Božanskega, je toliko svobodna, da jo lahko uporabljamo in da nismo zavestni da jo uporabljamo. Tako lahko uporabljamo tudi um za vse življenje, delo in obstanek in da ne bomo zavestni zavesti katera omogoča in um in vse življenje. Z uporabo zavesti, katero dobiva od bližine duše, je um prepričal sebe, da je on sam zavesten in da je njegova zavest vse kar se od zavesti lahko ima.

Zato ker uporabljamo um na tako subjektiven način in nismo zavestni Božanske zavesti katera omogoča sam um in samo obstajanje, imamo izkušnjo vsega trpljenja in konflikta s svetom, naravo in drugimi ljudmi, ker tudi oni isto tako uporabljajo um.

Če je Božansko absolutno, kar pomeni da ni nič mogoče izven njega in da je ono vse, je iluzija ločenosti od Božanskega Absoluta možna edino v umu, ***to si je mogoče samo zamišljati***, ne tudi biti. Samo misel ima to svobodo in sposobnost, da si zamisli, da je posebna, izven Absoluta. Na tej svobodi sloni prav tako tudi njena kreativnost. Kadar se v to zamišljanje prepriča celotna struktura uma, on postane Ego, virtualno ločena individua. Zato je potrebno samo prebujenje, zato v prebujenju spoznamo, da smo eno z Božanskim, zato je človeško samospoznanje istočasno tudi bogospoznanje. ***Zato samo na to strukturo uma, na sposobnost da zamišlja nemogoče, neorganske bitja lahko odločilno delujejo.*** Zato je rečeno, da so nam ona instalirala um, to je drugi način, da se reče, da je sposobnost uma da zamišlja nemogoče, da je posebna individua izven Božanskega Absoluta, najpomembnejši načina delovanja neorganskih bitij pri vodenju duše skozi iluzijo ločenosti, skozi nasprotnost od Božanske prisotnosti.

Vrnitev k Božanskemu se začne z ozaveščanjem uma, s spoznanjem da um samo uporablja zavest katera je neskončno večja od njega, a ne da um ustvarja zavest. Tako zavest v človeku postaja objektivna. Tedaj duša postaja bolj in bolj prisotna v človeškem telesu, zavira moč neorganskih entitet, postaja prisotna kot čisti prostor kateri omogoča zavest samega Božanskega.

Ozaveščanje uma se začne s spoznanjem da um ne obstaja sam po sebi, da je on virtualna realnost, kakor je to tudi materija. Zato se v znanosti in metafiziki istočasno odkriva resničnost materije in uma. Kvantna fizika se je razvila istočasno kakor tudi globinska psihologija. Um je samo zbir misli, a misli so samo najbolj fine vibracije narave, dogajanje na nivoju frekvenc in informacij. Ne obstaja nek um kateri misli. Obstajajo samo mislili kot informacije katera se združujejo in osmislijo na enem mestu.

Um ni pojem, ampak dogajanje. Pojem ima svoje bistvo, dogajanje je samo proces. Pojem

je podoben kamnu, dogodek je podoben valu - on obstaja, vendar nima bistva. Val je samo dogodek med vetrom in oceanom, proces, pojav.

Um je proces podoben valu ali reki, on nima bistva znotraj sebe. Da ima svoje bistvo, se on ni mogel izgubiti. Če nima svojega bistva, on lahko izgine brez sledu. To se občasno tudi dogaja v globokem spanju.

Um je zato samo proces. Pravzaprav, um tudi ne obstaja - samo misli katere se gibljejo tako hitro, da to izgleda kot da obstaja v kontinuiteti. Ena misel pride, potem druga misel, pa naslednja in tako naprej. Vmesni prostor je tako majhen, da se ne more videti pavza med eno in drugo mislijo. Tako se vse misli zdijo spojene, one postajajo kontinuiteta in zaradi te kontinuitete človek misli, da obstaja um.

Obstajajo misli - a ne tudi um kateri misli. Prav tako kot obstajajo elektroni - ne obstaja materija kot takšna. Misel je elektron uma.

Vedno kadar se um skrbno ozavešči, on izgine. Samo zavest ostane. Um je z mislimi kot oblaki, a zavest je samo nebo. Oblaki stalno prehajajo, nebo vedno ostaja. Oblaki misli se lahko zaustavijo v človeku, da se zberejo in oblikujejo, celo da povzročijo nevihto in grmenje, ali gredo naprej in človek ostane zavesten sebe še naprej, kakor je nebo vedno jasno iznad oblakov. ***Zavest je v človeku samo prostor v katerem se misli gibljejo, v katerem so misli lahko zavestne svoje narave, da prenesejo informacije o dogajanju. Človeška duša je ta zavest katera vedno ostaja, kot nebo, katera vse omogoča, čist prostor v katerem se vse razkriva, in telo in misli in svet.***

Kadar z ozaveščanjem izgine um kot predrzen subjekt, kot Ego kateri nekaj dela sam od sebe, kateri misli, potem vidimo da misli samo tečejo skozi nas, da smo čist prostor, da niti ena misel ni naša. Duša nima niti ene misli, duše ne mislijo, one so sama prisotnost zavesti katera vse razkriva in omogoča. Mišljenje je vedno osmišljanje nečesa. Duše ne mislijo, ker že vse znajo. Zato lahko koristijo misli kot izmenjavo informacij, vendar one same ne proizvajajo misli. One so že tisto, na kar vse misli kažejo in poskušajo da zamislijo in osmislijo. Duša je celota katera lahko uporablja misli kot svoje sestavne dele, ampak se ne more enačiti z njimi. Duša je izven časa, misli so vedno v času.

Druga prispodoba katera nam lahko objasni odnos uma in duše je kolo ali krog in njegov center. Krožnica ali obod kolesa je površna, izražena zavest katero imamo v resničnosti, v vsakdanjem zavestnem umu in Egu. To kolo se stalno giblje in vrti, trenutek smo na točki katera je zgoraj in tedaj smo v povišanem stanju zavesti, pozitivni in budni, naslednji trenutek smo spodaj, na dnu, kadar nas melje kolo usode, kadar občutimo vso težo kolesa karme. Center kroga ali kolesa je nepremična duša ali Sebstvo (Jazstvo, *atman* v *advaita vedanti*). Iz tega centra je dostopen celoten krog, cela karma in celo življenje. Samo iz tega centra vidimo vse kakor je, celoten krog eksistence, brez napak in brez misli katere ostajajo na obodu, od tukaj vidimo pravo naravo vsega v kar pogledamo, razumemo vse kar se dogaja. To predstavlja izraz "transcendencija uma": opustitev oboda kateri se stalno vrti (um) in prehod v nepremični center (Sebstvo). Z oboda, iz uma in Ega, so naša spoznanja vedno samo delna, odvisna od dostopnih informacij - iz svojega središča, Sebstva ali duše, vedno vidimo celovito vse kakor je, brez nobenih informacij.

Kolikor je duša prisotna v človeku, kolikor smo v njej (v sebi) usrediščeni, toliko je um kot (namišljeno) ustvarjena entiteta odsoten. Kolikor je duša odsotna, kolikor smo izven svojega središča, toliko vlada iluzija uma, oziroma um z vsemi svojimi iluzijami. Natančneje, neorganske entitete katere podpirajo iluzijo uma.

Osnovni mehanizem s pomočjo katerega neorganske entitete vzdržujejo iluzijo uma, je iluzija da um obstaja sam po sebi, a skupaj z njim tudi Ego, ločena individua. Zato oni delajo vse da prepričajo človeka, da je um resničen sam po sebi in da ga je treba kontrolirati na vse načine.

Prvič na osnovi iluzije Ega prepričajo človeka, da vse on sam dela s svojo voljo. Ker to delovanje zaradi subjektivnosti in pomanjkanja zavesti ni tako zelo dobro, mu potem vsadijo občutek krivde in grešnosti za "storjena dejanja". To delajo preko judovsko-krščanskih religij. Tako občutek krivde še bolj utrjuje um v Egu, ločenosti in strahu. Ločenost in strah proizvajajo medsebojne konflikte ljudi in splošno vojno. In strah in trpljenje so frekvence energij s katerimi se hranijo neorganska bitja. Tako ona držijo ljudi v tem začaranem krogu. Njim je nujno potrebno da prepričajo človeka da je on tisti kateri vse dela s svojo svobodno voljo, da je zato tudi odgovoren za posledice in da je um resničen sam po sebi, da je um njegov, da on proizvaja vse misli. Zato razvijajo vse možne etične in religijske kontrole uma. Danes to širijo na New Age učenja različnih subtilnih kontrol uma in "čiščenja emocij." ***Vsako ukvarjanje z umom, zavestim in nezavestnim, je samo potrjevanje da um kot takšen obstaja in da obstaja Ego, tisti kateri ima um in se ukvarja z njim. Vsako potrjevanje in poudarjanje uma in Ega proizvaja nezavestno kot nasprotnost. To nezavestno nato tudi dejansko deluje na um in Ego še močnejše. Kolikšno resničnost dajemo svojemu Egu in umu, toliko postaja realno delovanje nezavestnega na um in Ego. To je začaran krog virtualne delitve realnosti ali matrice v kateri živimo. To je bistvo demonizma kateri je danes prefinjeno in znanstveno dodelan bolj kot kdajkoli prej.***

Um je nemogoče kontrolirati ker ne obstaja um sam po sebi, niti ni tistega, Ega, kateri ga bo nadziral. Z eno virtualno realnostjo ni možno nadzorovati druge virtualne realnosti, da bi se prišlo do prave resničnosti. Prizadevanje da se um kontrolira je zaprt krog samoohranjanja iluzije uma in Ega. Tako se um samo še bolj deli. Um in tisti kateri ima um, Ego, sami sebe ohranjajo v iluzornem obstoju. Vse vsebine uma in emocionalne travme katere Ego skladišči zaradi svojega obstanka, ne obstajajo objektivno same po sebi, niti jih je mogoče očistiti z neko obliko kontrole in dela. One nastajajo trenutno s samo težnjo, da se uporablja um, kot tak, s samo iluzijo Ega, ki nastaja s to težnjo. Vsebine uma in čustvene travme, so enako virtualne, kot tudi tisti, ki jih poseduje. ***Kolikor za sebe menimo, da smo izdvojena entiteta, toliko se nam tudi vsebina uma in emocije zdijo kot realna, izdvojene entitete. To je medsebojna refleksija. Vsi spomini in vso trpljenje katera nosimo s sabo skozi vsa življenja, je samo napačno usmerjanje zavesti na um, Ego in iluzijo časa katere oni ustvarjajo. Oni nastanejo trenutno kadar jih um projicira. Ne obstajajo, niti ostajajo kot objekti in jih je zato nemogoče odstraniti kot objekte. Zato trenutno tudi izginejo skupaj z umom ali v globokem spancu brez sanj ali v razsvetljenju, kadar ni uma, ampak je samo čisto obstajanje.***

Zavest katera nas reši iz tega začaranega kroga je zavest o sebi kot čistem prostoru, praznini, ki omogoča samo obstajanje, v njej izginejo vse iluzije uma in Ega.

Duša v človeku začne prevladovati um in telo takrat kadar spozna vso praznino uma in vse iluzije, katere on ustvarja - a um ustvarja tudi vse iluzije o osvoboditvi od uma, kot da je on stvaren sam po sebi; vse metode osvobajanja od Ega, kot da so one stvarne same po sebi; vse metode osvobajanja od emocionalnih travm in trpljenja, kot da so one stvarne same po sebi. ***Duša v človeku postaja močnejšega kot čist prostor, svobodna praznina, prisotnost Božanskega. Od tukaj se za njegovo prisotnost reče da je pričevanje.*** Ono je enostavno tukaj ves čas, zavestno ves čas. Od tukaj se reče, da je ono transcendentno, neodvisno od vsakega dogajanja in časa. Od tukaj ta čist prostor zavesti doživljamo kot svoje bistvo, svoje Sebstvo, svojo dušo. Ona to tudi je.

Potrebno je samo potrkati v to čisto zavest Sebstva in ostati v njej brez odlašanja in brez mentalnih aktivnosti, v popolnem mirovanju celega bitja, telesa in uma. S prenehanjem in trenutnim uvidom. To je bujenje. Ne obstaja nič drugega, kar je treba storiti pred tem, pred bujenjem. Dokler mislimo, da moramo najprej narediti nekaj drugega pred prebujenjem, celo da bi omogočili prebujenje, mi spimo, podaljšujemo spanje.

Z drugimi besedami, ***ni potrebno storiti ničesar, da bi obrnili krožno vračanje izražanja Božanskega z njegove skrajne točke odtujitve v izražanju sveta. Potrebno je samo prenehati***

z nadaljnjim izražanjem v imaginaciji, da bi se ono vrnilo k samemu sebi. Potrebno je v imaginaciji prenehati še naprej ustvarjati svet, ker ni ničesar več, da se ustvari, zavestni subjekt je konec ustvarjanja, vsega izražanja, v njemu vse dobi uvid in prehaja k svojemu smislu, zavesti o sebi. Poleg zavestnega subjekta lahko obstaja samo iluzija.

Kadar človek pride do zavesti o sebi, svojega Sebstva, ko izgine kot individua, je celota Božanskega Absoluta zaokrožena. Duša se je vrnila k svojemu izhodu.

NEKATERE LASTNOSTI IN PROBLEMI MLADIH DUŠ

Težko je opisati probleme s katerimi se soočajo mlade duše na tem svetu, ker je njim vsekakor najtežje, ampak po drugi strani, imajo one tudi največjo zaščito vodnikov.

Najprej moramo razumeti da se mlade duše ne rodijo samo v tako imenovanih primitivnih družbah, niti so to mentalno zaostali ljudje. Rekli smo že, da se duša ne inkarnira cela. Ljudi v primitivnih skupnostih največkrat animirajo samo z manjšim odstotkom zavesti duše, manjšim od tistega kar je potrebno za formiranje celovite osebnosti, samo toliko kot je potrebno, da jim da življenje. Zato oni tudi nimajo razvito *karmo* in dramo življenja, njihovo življenje je sestavljeno predvsem iz fizičnega preživljanja. Mlade duše s pravo inkarnacijo se rojevajo poleg razvitih, v pogojih kjer lahko formirajo osebnost in da grejo skozi vse karmične zaplete drame življenja. Pravzaprav, mlade duše se veliko bolj pogosto rojevajo poleg razvitih duš, da bi se lažje učile in bile poučevane.

Njihovi problemi se koncentrirajo na že omenjen problem obsedanja neorganskih entitet in na samo njihovo nezrelost, ki vključuje emocionalno in intelektualno nezrelost, nesposobnost da se stvari razume z uvidom, ampak samo z živo izkušnjo.

Samo telesa v katerih so mlade in nezrele duše, so lahko obsedena, ker je fizični um naravno razdeljen in neobjektiven in same duše so preveč neizkušene, da bi preprečile neorganskim entitetam, da bi se mešale in vplivale na psiho-energetska dogajanja telesa. Obsedenost njihovega telesa je odraz njihove nezmožnosti, da imajo svojo voljo in da imajo celovito osebnost. Kolikor človek ni svoj, toliko bo nekdo drug vladal z njim.

Mlade duše so tiste katere morajo vse doživeti da bi razumele, in največje dobro in največje zlo in trpljenje. One to tudi želijo, nihče jih ne more odvrniti od slabih izkušenj h katerim se premikajo, nasveti katere jim pogosto dajejo starejše duše nikoli ne pomagajo. Pogosto se takrat tudi upirajo, ker te nasvete dojemajo, kot vsiljevanje njihovi "volji" in ogrožanje njihove "svobode". Največji uspeh je, če ne ponavljajo napak preveč pogosto in če se iz izkušenj kaj naučijo, če jih slabe izkušnje ne potisnejo v še slabše izkušnje. Mlade duše želijo, da gredo skozi vse izkušnje, ker vedo da samo popolno spoznavanje drame življenja v vseh vidikih in v vseh vlogah, lahko prinese daljno zrelost in rast. V rasti in dozorevanju duš se šteje samo tisto kar so se one same naučile na podlagi odločitev katere so same prinesle.

Največja težava za mlade duše predstavlja nerazumevanje drugih za njihovo mlado naravo, emocionalno nezrelost, katera ni zlobna, ampak enostavno mlada in neizkušena. Na žalost, one zaradi tega nerazumevanja najbolj propadajo in trpijo. Še posebej s strani drugih nezrelih duš. One imajo potrebo, da vse doživijo s celim bitjem, tudi negativne izkušnje in zato v tem izgledajo neumne, čeprav to niso, ampak imajo samo potrebo, da spoznajo razne neumnosti, katere prav tako predstavljajo življenje in da na ta način dozorevajo.

Mlade duše vedno želijo dobro, ker so kot otroci, ampak zaradi neizkušnosti pogosto reagirajo napačno in vedno popolnoma iskreno. Na primer, kadar kritizirajo nekoga v svoji družini, uporabljajo vse besede, brez obzirnosti, prostodušno predpostavljajoče da jih bodo razumeli, da je njihova iskrenost očitna. To bi bilo očitno neki starejši duši, ampak če se spravijo na enako mlado dušo, so neizogibni nesporazumi in konflikti. Njihova prostodušna negativnost ima svojo kompenzacijo v isto taki prostodušni pozitivnosti, pripravljenosti da vse oprostijo in

dajo sebi in drugim drugo priložnost. Niso izključljive in maščevalne (če niso obsedene).

Nerazumevanje in konflikti med ljudmi se vedno pojavljajo samo med mladimi dušami, ki so enako nezrele. Če je ena duša starejša in bolj zrela, potem pride do sprave in razumevanja⁴⁹.

Samo demonizirana telesa mladih duš izzivajo konflikte in nasilje. To so največkrat tiste duše katere morajo še iti skozi negativne izkušnje in tiste katere jih morajo same doživeti in tista ki jih morajo pripraviti drugim. Mlade duše same po sebi niso nasilne, ampak so podvržene obsedenosti z negativnimi entitetami in napakami, pa so zato nasilne in one same so največje žrtve nasilja katerega delajo. Vsaka duša s časom in dozorevanjem pride do kesanje za vse negativno kar je naredila.

Sama nezrelost mlade duše kaže, da nimajo objektivni in natančni uvid v dejstva in argumente. To je glavni vzrok konflikta z drugimi. Vso njihovo dozorevanje se tudi sestoji v tem da se navadijo, da pravilno opazajo in zaključujejo, da ne mislijo da imajo pravilno razmišljanje samo zato, ker njim izgleda tako na podlagi njihovega dozodajšnjega znanja in izkušenj. To navajanje je potrebno narediti na indirektni način, nikoli z direktnim kazanjem na napake in da so nezreli. Mlade duše nikoli ne more sprejeti da so mlade in nezrele in vedno burno reagirajo na takšna prikazovanja. Zato je življenje in delo z nezrelimi dušami pogosto zelo težko in zahtevno, predvsem zato, ker so tudi življenjske tragedije del njihovih lekcij.

Eden od največjih problemov mladih duše je, ker ne spregledajo svoje nezrelosti in si zamišljajo, da so bolj zrele, kot so in postanejo domišljave. To je ta ponos katerega duhovna učenja navajajo kot največjo oviro za rast in dozorevanje. Domišljivost je naivno hrepenenje k pravilnosti in vzvišenosti, vendar brez njenega pravega doseganja. Samo se zamišlja, domišlja.

Ta in vsi drugi problemi mladih duš se odvijajo z zakonitostmi nivoja zavesti katerega imajo ljudje. Po tej zakonitosti tisti, ki je na nižjem nivoju zavesti, nikoli ne vidi tistega ki je na višjem nivoju, lahko vidi samo sebi podobnega in tistega, ki je na nivoju izpod njegovega. Za vsakega kateri je na višjem nivoju zavesti od njegove, on misli da je na nižjem nivoju od njega, za vsakega bolj budnega od sebe, misli da je on bolj uspavan od njega, za vsakega bolj normalnega od njega, da je "moten" na nek način. Vsekakor, tiste kateri so na nižjem nivoju zavesti od njegove, zelo rad podcenjuje. To je naiven način da sebi da važnost.

Vsekakor, njihova rast se sestoji tudi iz pozitivnih izkušenj. Mlade duše so pravi otroci tega sveta, to so tisti ljudje kateri se najbolj in najlepše radostijo življenja, pesmi in igre, ki najbolj polepšajo in razveseljujejo ta svet. Njihova identifikacija s telesom prinaša tudi največjo strast do življenja, čutnim uživanjem, lepote in ljubezni. Samo zahvaljujoč njim je ta svet lep in vesel.

Biti starš in vzgajati otroka, biti priča njegove rasti in učenja, skozi katerega se uči tudi sam starš, je eden od najbolj pomembnih praks s katerimi se mlade duše učijo in dozorevajo. Starševstvo je njihova najpomembnejša šola. Ampak, na žalost, zaradi njihove nezrelosti je to pogosto težka izkušnja in za njih in za njihove otroke. Zato se veliko starejših duš rodijo kot otroci mladim dušam. Takrat jim te starejše duše, kot njihovi otroci, pomagajo pri rasti in dozorevanju. Duše najboljše rastejo in dozorevajo v ljubezni in razumevanja.

Najpomembnejše pri mladih dušah je razumevanje, da imajo one potrebo da izkusijo vse stvari in vse možnosti, čeprav to izgleda neumno obnašanje, ne gre za neumnosti, ampak za način dozorevanja. Pri tem je potrebno vedeti, da se mlade duše veliko bolj ukvarjajo z zunanjim svetom in izkušnjami v svetu, kot pa s svojim bitjem, menjanjem in izboljševanjem sebe. One mnogo bolj reagirajo na zunanji svet kot kreativno delujejo na njegove izzive. Skušnjave in vsebine sveta so premočne in preveč hipnotična za njih. Identifikacija z vsebino sveta in uma je pri njih veliko večja od objektivnosti in neodvisnosti.

⁴⁹ Ali je zato rečeno, da pametnejši popusti?

Duša ne dozori z učenjem vsebin na pamet, ampak s samim načinom svojega obstajanja, gibanjem in delanjem skozi vsa stanja zavesti, ki potekajo skozi vse izkušnje in vsa nasprotja katere eksistenca vsebuje in omogoča.

Tako se duša uči o svobodi: če je vse mogoče, in najvišje dobro in največje zlo, potem je v bistvu že vse svobodno. Da to ni že v svojem bistvu, nikoli ne bi moglo postati. To bo nekega dne uporabila na sebi in se bo osvobodila od tega sveta. Razumela bo da je ona bistvo sveta. Če ji svet prikazuje da je on svoboda kateri vse omogoča, potem je ta svoboda njena osebna narava, da ni nobenega sveta zunaj. Če že obstaja, potem je on samo ogledalo za samo-spoznanje duše.

NEKATERE ZNAČILNOSTI IN PROBLEMI SREDNJE RAZVITIH DUŠ

Njihov poudarek je v razvoju in bolj kompleksni drami življenja. Medtem ko se mlade duše večinoma usposablja na grobih in enostavnih izkušnjah dobrega in zla, zadovoljstvih in trpljenju, srednje razvite prehajajo v vse bolj fine in bolj zapletene odnose in vsebine teh izkušenj, da bi jih osmislile na višjem nivoju in jim dale smisel. To so tiste duše katere postajajo na nek način kreativne. One se začnejo prvič obračati navznoter, k sebi, začnejo spoznavati da se vse dogaja zaradi njihovega dozorevanja, vse bolj preizkušajo svoje moči delovanja, a ne samo spontanega reagiranja kot mlade duše. Tako postopoma začnejo delati na sebi in se osvobajajo zunanjih vplivov.

To so tisti vredni in dobri ljudje kateri potrpežljivo gradijo življenje, profesionalni uspeh in družino, kateri ustvarjajo nove stvari, osmišljajo obstoječe in tako izboljšujejo življenje in znanje.

Pri njih je opazna vse večja odsotnost obsedenosti z neorganskimi entitetami, oni delujejo zdravo in trezno. Pogosto na njih vidimo tudi subtilno delovanje mentalnih programov kateri pogojujejo ljudi, v obliki religijskih učenj in spoštovanje avtoritet. To je pravzaprav koristno in nujno ker je ljudem v tej stopnji razvoja potrebna avtoriteta kot usmerjevalec in vodič, a religijski programi v sebi vsebujejo tudi mnoge koristne inštrukcije kot tudi inspiracije za višja znanja.

Bistvo razvitosti srednje razvitih duše je prav v tem, da so začele, da se osvobajajo od vpliva neorganskih entitet in da povečujejo prisotnost svoje zavesti v telesu.

One začnejo neko delo na sebi, to je tisto kar se splošno imenuje "duhovnost" ali ezoterično znanje. Pri večini od njih je to še vedno v naivni, eksoterični fazi, kjer se držijo nekaterih religijskih ali znanstvenih učenj. Večina srednje razvitih duš razvija znanost ali religijo, ali se ukvarjajo z izboljševanjem družbenih odnosov. Manjšina med njimi, katera je napredna, preide v višjo fazo kadar spozna ezoterične pomene različnih eksoteričnih zgodb in mitov, kadar te resnice začne uporabljati na sebi.

Bistvo njihovega dela na sebi sovpada z zmanjšanjem delitve njihove osebnosti na več Jaz-ov, na obsedenosti s tujimi vplivi, neorganskimi entitetami in na vse večji enosti njihove zavesti o sebi, na formiranju enega Jaz-a ali celovite osebnosti, na formiranju enega magnetnega centra, cilja in ideje o razvoju, kateri jih privlači in vodi k vse večjemu zavedanju. Nezreli in razdeljeni ljudje nimajo enega cilja, magnetnega centra, ampak so nestabilni in spremenljivi in zato ne ustvarjajo veliko, niti ne morejo sebe spremeniti in izboljšati.

Duša resnično začne rasti v telesu tedaj kadar ima človek en magnetni center ali cilj razvoja, a to je zavest o sebi kot izhodu vsega življenja.

NEKATERE ZNAČILNOSTI IN PROBLEMI VISOKO RAZVITIH DUŠ

Visoko razvite duše so tiste katere so pridobile nadzor nad telesom, katere z njim gospodarijo in ne morejo ponovno pasti pod vpliv neorganskih entitet, niti jih očarajo izkušnje fizičnega sveta.

To so modreci med ljudmi. Ampak to niso priznani modreci katerim se drugi klanjajo kot svetnikom in gurujem. Samo nekatere visoko razvite duše so prevzele takšne vloge kot resnični učitelji in mojstri, ker je v skladu s časom in okoliščinami bilo potrebno, da jih prevzamejo, da razširijo inspiracijo, zavest in razumevanje med ljudmi tudi na ta način, kot učitelji v svetu. Tedaj se njihovo dozorevanje v najstniških letih ne sestoji iz učenja, ampak iz prepoznavanja znanja katerega že nosijo v sebi. Oni se ne učijo iz knjig, ampak v knjigah samo prepoznajo svojo izkušnjo. Oni vidijo stvari takšne kakršne so, ni jim potrebna nobena razlaga, mogoče samo malo spominjanja in usklajevanja s časom in jezikom okolja v katerem živijo. Oni vedno vedo, kaj je kaj, razlikujejo vsako resnico od prevare. To je zaradi zrelosti duše v njih. Emocionalna zrelost v človeku odloča o tem ali bo in kako bo razumel vse informacije katere ima. Emocionalna zrelost je odvisna edino od zrelosti duše v njem. Duša vidi vse ker je eno z univerzalnim Poljem kateri vse združuje, zato ve vse.

Takšni ljudje so pogosto tudi jasnovidni ali vidijo več. Če neka neznana oseba prvič pride do njih, oni takoj vidijo kakšna je ta oseba, zato ker so "vključeni" na univerzalno Polje, katero vse kar je navidezno ločeno združi v eno.

Na tem planetu Zemlji se rodi manjši odstotek visoko razvitih duš. Te katere se rodijo to delajo iz potrebe da pomagajo in vzdržujejo ustrezen razvoj življenja in da se same naučijo strpnosti in razumevanja nezrelih duše, da bi postale še boljši učitelji. Duša se vrača k božanskemu samo v človeški obliki in šele po spoznanju vseh dram življenja. V vesolju obstajajo več takšnih planetov, gledališča za izkušanje življenjskih dram, a ta planet je gledališče za otroke, ker se na Zemlji večinoma rojevajo mlade duše. Zato je tukaj tako lahko opaziti kdo je marioneta na svetovni sceni, a kdo vlada in vleče vrvice iz sence, kdo so Iluminati, a kdo delavski razred. To se sploh ne skriva, kot v japonskem gledališču Burnak.

Velika večina visoko razvitih duš, mojstrov, prihaja kot neznani in skromni ljudje, v skromnih družinah in manjših krajih, kjer so ugodne razmere, predvsem zato da pomagajo neki veliki duši da se razvija naprej, ali da pomagajo nekemu Prinašalcu svetlobe⁵⁰ da pride na Zemljo. Oni se ne ukvarjajo s svetovnimi vprašanji, niti rešujejo svet. Oni se ukvarjajo samo z vprašanji velikih individua, drugih velikih duš in jim tiho in diskretno pomagajo da se razvijejo in da delujejo na svet. Če je potrebno da se rodi neka velika duša katera bo značajno vplivala na svet, potem se bo v njegovi bližini našla ena takšna visoko razvita duša, da ji bo pomagala, kot formalni ali neformalni učitelj, prijatelj ali družinski član.

Njihovo delovanje je diskretno prav iz razloga njihove zrelosti. Samo nezreli izstopajo s svojimi deli. Zreli vedo da niso oni ti kateri delajo, ampak da je Božansko izražanje edino katero dela v vsem.

Visoko razvite duše so zaključile svoj cikel inkarnacij in se ne rojevajo po nujnosti razvoja, ampak iz milosti da bi pospešili razvoj. Popolnoma so posvečeni razlogu svojega življenja, tako da jim niti ustvarjanje potomstva ni važno, če to ni povezano z razlogom njihovega delovanja. Zanje je značilna prirojena skromnost, odsotnost odvisnosti katere koli vrste, posebno čutne, popolna zavezanost k pravičnosti in dobroti. Njim je nemogoče tudi da si zamislijo kakšno koli zlo in krivico, ne samo da ga bi naredile. Vedno jim je iskreno žal tistih kateri delajo zlo, tudi če to zlo delajo njim osebno. Nikomur nič ne zamerijo osebno, ker vedno

⁵⁰ O tej temi obvezno prebrati knjigo Barbara Marciniak: "Prinašalci svetlobe" (Bringers of the Dawn). O njih bo govora v naslednjem poglavju.

vidijo pravi kontekst dogajanja, širšo celoto, vedo da Božanska celota vse dela, a ne neka individua, da ljudje delajo negativno in zlo izključno zato, ker so nezavestni in sebe in širše celote in ves njihov trud je da povečajo zavest v ljudeh. Oduščanje in ljubezen izvira samo iz zavesti o širši celoti. Koliko bolj je duša zrela v telesu, toliko več ima objektivne zavesti o sebi kot širši celoti in sočutju.

Njihov glas je posebej prijazen in dobrodušen, vedno govorijo natančno tisto kar je potrebno reči, njihovi nasveti so vedno modri, pravilni, daljnovidni in nevsiljivi. Vedno uporabljajo prostodušne govore in pregovore.

Vedno so pozitivno razpoloženi, polni oduščanja in inspiracije s katero zračijo na okolico.

Na tem svetu ni boljših oseb poleg katerih se lahko bolje nauči pomen brezpogojne Božanske ljubezni in občuti njeno živo prisotnost.

Nič na tem svetu jih ne more pretresti in odvrniti s prave poti in zavesti o sebi katero imajo vedno.

NEKATERA OPAŽANJA O MLADIH, SREDNJE IN VISOKO RAZVITIH DUŠAH

In mlade in srednje razvite in visoko razvite in napredne duše so v bistvu ene in iste, med dušami ni razlik. Vse duše so v bistvu ena emanacija božanske zavesti o sebi, samo se subjektivno doživljajo kot posamezne, zaradi relativnosti časa in prostora v katerem se božanska zavest izraža. Ampak v tem relativnem svetu obstajajo razlike, on je tudi zasnovan na razlikovanju, pa od tukaj tudi duše katere se izražajo na tej stopnji, v pogojenem in relativnem času in prostoru, izgledajo in delujejo različno, nekatere kot mlade in nezrele, a nekatere kot stare in zrele. To je zato, da bi se ozavestile vse možnosti obstajanja, zato jih je potrebno vse tudi doživeti na različne načine, a to je možno samo v takšnem relativnem svetu in izražanju razlik.

Zato govorimo o dušah različnih zrelosti. To je nujno zaradi potreb tega relativnega sveta, a ne zaradi samih duš.

Ta relativna svet v katerem živimo je realen v svoji stopnji in njeni zakoni se morajo spoštovati dokler smo v njej. Zato obstaja življenjska realnost, takšna kakršna obstaja in vse razlike med ljudmi in narodi.

Prav zaradi tega ker je ta relativna realnost, so tudi razlike med "starostjo" duš relativne. Tisto kar je iznad vsake relativnosti je zavest, zato smo tudi lahko zavestni relativnosti. Zavest je izven prostora in časa, ker jih vse osvetljuje, zato smo tudi lahko zavestni prostora in časa. Zato je prisotnost zavesti tisti dejavnik ki določa stanje ene duše v relativnem svetu, ali je ona "mlada" ali "stara", "zrela" ali "nezrela". Zato je tudi napredovanje duše relativno, njeno izražanje v obstajanju je odvisno od prisotnosti zavesti v njej, njene zavestnosti. Tako ena duša lahko samo za čas ene inkarnacije napreduje od mlade do zelo zrele in napredne. Ni nujno potrebno, da prehaja skozi več inkarnacij. Prav tako lahko tudi počasi napreduje preko več inkarnacij v istem stanju zrelosti. Vse je svobodno, da se razvija kakor se želi, vse je relativno in je odvisno od zavesti zaradi katere kristalizacije se duša tudi inkarnira na tej stopnji: **zaradi izpopolnjevanja, da zadrži prisotnost zavesti v vseh situacijah in izkušnjah na Zemlji. Bolj je duša sposobna ohraniti objektivno zavestnost v telesu, toliko bolj je zrela.**

Način učenja je različen pri različnih zrelosti duše.

Mlade duše morajo šele iti skozi vse izkušnje, katera bodo zagotovila zavest o izkušnjah. Zato je njim težko razmišljati abstraktno, da prepoznajo in predvidijo neko dejstvo in situacijo vnaprej. Vsak poskus da bi jih na to opozorili je največkrat brezuspešen. Zaradi nujnosti, da se

učijo na vseh izkušnjah, je pri mladih dušah enako prisotna tudi potreba po negativnih izkušnjah, tista katere same izkušajo in katere prirejajo drugim.

Srednje razvite duše so že dovolj izkusila grobe izkušnje, da lahko kritično razmišljajo in predvidevajo stvari, da na podlagi pridobljenih izkušenj znanje uporabijo v praksi za izboljšanje življenjskih pogojev in prihodnosti. To so ljudje kateri lahko razumejo prejete informacije katere dobijo, da se učijo na njih in pridobljene izkušnje uporabijo brez grobih izkušenj. To so izobraženi ljudje kateri širijo napredno kulturo življenja. Vendar, njihovo znanje je odvisno od informacij katere so prišle do njih in katere lahko razumejo. One niso šle popolnoma skozi vse grobe izkušnje, čeprav jih večinoma z lahkoto nadzorujejo. Potreba po negativnih izkušnjah je pri njih veliko manjša, vsekakor je manjša potrebna da jih organizirajo drugim, če jih že same ne trpijo zaradi nekaterih prejšnjih napak in del. Izboljšanje kulture življenja se večinoma sestoji s tem preseganjem in osmišljanjem izkušenj, v zmanjševanju delanja negativnih izkušenj drugim.

Visoko razvite duše so šle popolnoma skozi grobe izkušnje in one nimajo potrebe, da se učijo iz njih. Njihovo znanje ni odvisno od informacij katere pridejo do njih. One že znajo, a informacije jih samo spomnijo na dejstva katera znajo. Vse informacije katere pridejo do njih samo razbijajo kopreno pozabe katero ima vsaka duša s prihodom na ta svet. Celo v najbolj bednih razmerah one izgledajo kot elita med ljudmi in so vedno zelo skromne, četudi živijo v bogastvo. One nikoli ne organizirajo drugim negativne izkušnje, vedno so pozitivne in polne ljubezni, a če jih same trpijo, potem je to zaradi nekega primera in usposabljanja drugih, katerim pomagajo da se nekaj naučijo.

Duše različnih zrelosti se prav tako združujejo v posebne prostore in narode. Ti prostori so opredeljeni z geografijo, a duše različnih zrelosti tudi z genetiko teles katere naseljujejo.

V nekaterih narodih se inkarnirajo duše posebne zrelosti, zato vidimo da obstaja mentaliteta posameznih narodov, nekateri so napredni, a nekateri so zaostali v razvoju. Vendar, materialno bogastvo ne odraža tudi zrelost duš, ravno nasprotno, zrele duše niso odvisne od materialnega bogastva in ga ne želijo, pravzaprav so nezrele odvisne od njega in one ga iščejo, ker želijo z zunanjimi sredstvi nadomestiti svoje pomanjkljivosti in svojo nezmožnost, da kupijo tisto kar same nimajo in tisto kar niso, da zadovoljujejo svoje iluzije z materialnimi zadovoljstvi. Mlade in nezrele duše so bolj vezane za materialne iluzije in so jim zato tudi naklonjene. Zato mlade duše kažejo dva načina življenja: tiste najbolj nezrele živijo v primitivnih razmerah, ker so nesposobne za višji razvoj in delo, svoje cilje poskušajo doseči z nasilnimi sredstvi, ali jih ne morejo nikakor doseči, a tiste malo bolj napredne mlade duše živijo v ekstremnem luksuzu in bogastvu s katerim poskušajo zadovoljiti svoje iluzije. Z zunanjim bogastvom in ureditvijo življenja poskušajo nadomestiti tisto, kar same niso dosegle v sebi. Na primer, prizadevanje za mirom in tišino ne morejo doseči, ker je to odlika zelo zrelih duš, njihovo stanje notranje zrelosti kot neodvisnost od zunanjih vplivov. Zato mlade duše to potrebo poskušajo nadoknaditi z imitacijo, življenjem v bogatih vilah ograjenimi z visokimi zidovi ali življenjem na svojih otokih. Svoje odnose ne morejo ustvariti na osnovi resničnega razumevanja, zrelosti in ljubezni, pa zato svoje odnose zasnujejo na materialnih pogojih, na naslovih in društvenih statusih. Mlade in nezrele duše vedno z zunanjimi sredstvi in imitacijo nadoknadijo notranje vrednote katere nimajo.

Splošno pravilo je, da se mlade in nezrele duše inkarnirajo v podobnih sredinah katera jim bodo zagotovila bolj grobe izkušnje katera so jim potrebna. Seveda, grobe izkušnje lahko doživijo kjerkoli na svetu, v civilizirani sredinah, kot tudi v primitivnih, vendar je večina koncentrirana v tistih sredinah, kjer prevladujejo grobe izkušnje ali kjer se lahko pojavijo.

Tudi bolj napredne duše so se koncentrirale na določenih območjih, ker so se samo tako lahko razvijale civilizacije in kultura. Mestne civilizacije so glavno gonilo kulture, ker se v njih stekajo, prepletajo in koncentrirajo vse aktivnosti ljudi in tokovi zavesti. Ona mora biti koncentrirana na določenih ugodnih lokacijah in urejena. Do se napredne duše rojevajo

enakomerno povsod po svetu, se nikoli ne bi mogle organizirati v razvoj civilizacije.

V takšnih okoljih je bil tudi destruktiven vpliv neorganskih bitij veliko manjši, ljudje so živeli bolj mirno in lepše, otroci so bili srečni in brezskrbni, ljudje prijazni in gostoljubni, duševni. Takšne so bile nekoč sredine starih Slovanov. V novejših časih tudi nekatere slovanske države.

V prejšnjih časih je bila jasnejše izražena ta delitve na območja, kjer se razvijajo napredne duše, kjer cvetijo civilizacije, a kje nezrele, in na območje, kjer se rojevajo primitivne človeške oblike z minimalno prisotnostjo duše ali brez nje, kateri se ukvarjajo samo s preživetjem in živalsko borbo za obstanek.

Danes so ta območja pomešana, kar je po eni strani dobro, ker se povečujejo možnosti za učenje in rast mladih duše, po drugi strani ima to slabo stran, ker je tudi brezdušnim dana možnost, da se preselijo v civilizirane kraje in da tam nadaljujejo s svojim divjanjem.

Narodi z malo ali brez prisotnosti duše so znani kot osvajalci, oni običajno izvajajo genocid nad osvojenim narodom in uničijo vse kar ni njihovo in vsiljujejo svoje.

V prejšnjih časih so lahko bili zaustavljeni z vojnami, danes so dobili vize ali celo brez vizni način potovanja in migracije, kamor koli želijo.

To se dela namenoma s strani vladarjev nad ljudmi, Iluminatov, oni spodbujajo multikulturnost, da bi upočasnili srednji razred, inteligenco in višjo koncentracijo zavesti in kulture v civiliziranih območjih s pomočjo nasilja in kaosa, katere v njihove sredine prinašajo ljudje s primitivno mentaliteto. Multikulturnost res prispeva k obogatitvi kultur, ampak tudi k njihovem uničenju, ustvarjanju nedefiniranega kaosa kateri se lahko edino ureja samo z vse večjim nadzorom oblasti. To je tisto, kar odgovarja vladarjem: čim več oblasti in nadzora. Zato oni tudi kreirajo vse več nasilja, da bi imeli opravičilo za uvedbo vse več oblasti in nadzora.

Namesto uvajanja multikulturnosti, kot edinega načina obogatitve kultur, kar v praksi privede na njihovo degeneracijo, je potrebno čim bolj razvijati resnično napredne kulture in civilizacije, katere bodo resnično napredne in pravilne po tem, ker bodo spoštovale, razumele in izboljševale vse ostale kulture in človeške skupnosti. One naravno postajajo svetilniki vsem ljudem, kadar jih na pravi način razvijajo napredne duše katere jih naseljujejo.

Negativne neorganske entitete večinoma delajo na preprečevanju takšnega pravilnega razvoja kulture s strani naprednih duš, one širijo oblast nezrelih in obsedenih ljudi, njihovo oblast imenuje "demokracija", a njihovo perverzno razuzdanost "človeške pravice in svoboščine."

VSAKDANJE ŽIVLJENJE PRINAŠALCA SVETLOBE

Prinašalci Svetlobe so duše katere samo prinašajo svetlobo in znanje. One imajo eno prastaro organizacijo, eno prastaro družbo, starodavno duhovno povezanost na osnovi katere izvršujejo določena dela v določenem zvezdnem sistemu. Člani te elitne organizacije prihajajo na Zemljo v različnih časih, da bi opravili svoje delo. To se dogaja kadar je postavljen en cikel in kadar so dogodki primerni za njih, da dovolijo da se energija iz višjega vesolja in energija Zemlje stopijo znotraj njihovega lastnega bitja. Energija iz vesolja vedno prihajajo na Zemljo in energije iz Zemlji se vedno vzdigujejo proti vesolju. Človeštvo ustvarja most med nebese in Zemljo katerega nekateri imenujejo "mavrični most". Prinašalci Svetlobe dovoljujejo tem energijam da se stopijo z njimi tako da se svitanje oziroma svetloba v njih prebudi. Tako oni takrat prinesejo to svitanje civilizacijam. Oni skozi sebe prizemljejejo in transformirajo kozmično zavest na Zemljo in tako spodbujajo evolucijo zavesti. S samo svojo prisotnostjo na Zemlji, ne z nekim izjemnim delom. Zunanje delo, in fizično in mentalno, pripada nižje razvitim dušam.

Prinašalci Svetlobe so izvirne duše prvih ljudi katere so ostale v Božanski zavesti in se niso nikoli oddaljile od nje. Ostale so čiste in popolna emanacija Božanskega, eno z Božanskim. To je bilo potrebno, da bi kot takšne lahko prišle med duše katere se inkarnirajo, katere s tem transformirajo najnižjo, materialno naravo. Njim je potrebna pomoč teh izvornih duš, ker so tukaj kot v zaporu in v pozabi. Da bi se osvobodile potrebujejo pomoč nekoga od zunaj, kateri je že svoboden in buden, z drugimi besedami, nekdo ki že ima objektivno znanje o osvobajanju in sami svobodi. Da so vse duše v tem zaporu od matrice, se nikoli ne bi mogle osvoboditi, ker nimajo pomoči od zunaj. Prinašalci Svetlobe so, torej, tisti kateri prinašajo prepotrebno pomoč od zunaj. To vedno delajo: kadar se nek planetarni sistem z dušami preveč zapre, zaradi opozicijskih vplivov neorganskih entitet, ga oni razbijajo od znotraj.

Neorganske entitete negativne naravnosti imajo posebno skrb za njih. Naredijo vse, da bi lahko preprečili njihovo bujenje. Ker imajo tudi prinašalci Svetlobe svoj lasten proces bujenja v telesu, čeprav veliko lažji in hitrejši, podoben naprednim dušam, jim je dovolj samo da prepoznajo informacije, ne da se jih učijo kot nove. Ampak neorganske entitete jim ne morejo škodovati na noben način, razen da jih sabotirajo na različne načine z odvzemanjem energije z raznimi zvijačami, računajoč da bo potekel njihov čas delovanja.

Prinašalci Svetlobe so tiste velike duše, znane ali neznane katere so preusmerjale tokove civilizacij s svojim delovanjem in učenjem, oziroma bolj s svojo neopazno prisotnostjo. Tisti za katere vemo so bili ustanovitelji velikih religij in učenj katera so preusmerila človeško civilizacijo in razvoj zavesti na višje nivoje. Njihovo delovanje je vedno nevsiljivo in temelji na razvoju svobodne volje duše, ne na vsiljevanju "pravih resnic". Svobodna volja kot osnova zavesti duš, je edino kar je za njih "pravilno". Zato kadar rečemo, da so to bili ustanovitelji velikih učenj in religij, ne mislimo na tiste katere so se ustanovile in širile z nasiljem in diktaturo, kot na primer islam, na prevarah in lažeh, kot tudi Rimskokatoliška cerkev (katera je ustvarila islam, zaradi uničenja mističnih šol gnostikov in sufijev in svobodne volje naprednih duš). Tukaj predvsem mislimo na popolne sisteme samorazvoja, kot je Patanjđžalijev sistem joge, izvorni Taoizem Lao Cea, izvorni budizem Sidarte Gotama, zgodnje krščansko učenje, gnosticizem in sufizem kateri so se širili sami od sebe, samo na osnovi svoje resnicoljubnosti in razvoja človeške zavesti, nikoli z vsiljevanjem.

Prinašalci imajo različne vloge, ne prinašajo samo religijske učenja, ampak delujejo tudi na druge načine, nekateri prinašajo znanstvene in tehnične revolucije. Samo eden izmed njih, Nikola Tesla, je osvetlil cel svet, razbil stoletno temo in praktično dal ali pokazal na odkritja katera bodo izboljševala človeštvo še stoletja v prihodnosti.

Še močnejši so tisti nepoznani Prinašalci Svetlobe kateri pogosto živijo zelo skromno in neopazno na tem svetu, kot priče, vendar samo s svojo prisotnostjo omogočajo prisotnost Božanskega. Zelo težko jih je prepoznati ker se zelo dobro skrivajo z igranjem vloge navadnega človeka, kadar bi vam nekdo pokazal na nekoga od njih v vaši sredini, ne bi nikoli verjeli. Če trenutno ne delajo nič pomembnega in niso pod prevelikim napadom neorganskih entitet, jih lahko prepoznamo po objektivnem znanju katerega vedno širijo okoli sebe, povzetega kot bistvo iz različnih znanj in najstarejših in najnovejših, na manj ali bolj diskreten način in po odprtem, božanskem humorju kateri vedno izžareva iz njih. Za njih je duhovnost in duhovitost ista stvar.

PLANETI POGOJUJEJO ORGANSKI SVET

Ko govorimo o stopnjah izražanja Božanskega, smo rekli, da se one izražajo z geometrično progresijo k smeri večjega pogojevanja, vse do organskega življenja na Zemlji. One se vedno odvijajo z nekakšnim spiralnim kroženjem: od spiralnega kroženja galaksij, kroženje zvezd v galaksijah, kroženja planetov okoli zvezd, do kroženja satelitov okoli teh

planetov. Proces se konča v pojavi organskega sveta in zavestnega subjekta kateri je zavesten tega celotnega procesa, celega izražanja Božanskega. Šele v njemu se končuje izražanje in vračanje Božanskemu.

Celoten proces je mehaničen, ali tudi naključen, ker temelji na svobodi izražanja vsega kar se lahko izrazi. Če bi bilo vse mehanizirano, ne bi bila mogoča zavest v naravi. Če bi bilo vse slučajno, bi bilo vse kaotično in vesolje ne bi obstajalo, pa tudi zavest ne bi bila potrebna.

Organski svet in nastanek človeka, ki je lahko zavesten, je tisto mesto kjer se dogaja preobrat izražanja Božanskega, od mehanskega ustvarjanja do zavestnega osmišljanja in kreativnega spoznanja samega Sebe. To se dogaja na planetih z organskim življenjem kot je tudi Zemlja. Tukaj se je najprej oblikovalo človeško telo z vsemi potrebnimi čutilnimi in delovnimi organi. Ono je postalo primerno za prisotnost zavestne emanacije Božanskega, kot duše. Prisotnost duše se je v telesu postopoma vse bolj večala z bojem proti mehaničnosti narave in zunanjih pogojevanj, in organskih in neorganskih dejavnikov, zoper dotedanje inercije narave, da se spontano mehanično oblikuje in ko je dosegla zadostno moč prisotnosti, se proces obrača navzgor, vrača se k Božanskemu. Ker je vse hologram, to Božansko ni izven samega bitja, ampak v njem. Tako se tudi vrnitev Božanskega samemu sebi ne dogaja zunaj človeka, ampak v njem, kot njegovo samospoznanje. Človek je mikrokozmos, pa se zaradi tega vse višje dimenzije nahajajo v njem, ne pa izven njega.

Da bi se zgodil ta preobrat od nezavestne mehaničnosti naravnega oblikovanja k zavestnem samospoznanju, se mora najprej v celoti spoznati sama nezavestnost in mehaničnost, obstoječe stanje. Razumevanje obstoječega stanja je začetek zavestnosti. Človek postaja toliko zavesten, kolikor spoznava koliko je nezavesten, postaja toliko svoboden, kolikor spoznava koliko je nesvoboden.

No, potem pa lepo po vrsti: tukaj je vse mehanično in pogojeno.

Vse življenje na tem planetu je popolnoma pogojeno z zunanjimi planetnimi dejavniki, drugih planetov. Vesolje je pravzaprav energetski pojav, on se v fizični dimenziji, na materialni ravnini izraža kot električna energija. Celo vesolje je električna plazma, to so vse zvezde, a gravitacija ni nič drugega kot elektrostatični fenomen, ampak na različnih stopnjah. Na stopnji atoma je ona atomska energije, na stopnji molekul in celic je to življenjska energija, na stopnji planetov je to gravitacija. Vso vidno materialno vesolje nastaja iz nevidnih višjih dimenzij, a najvišja je eter ali *akaša*. Ona se iz Božanskega izraža kot čist prostor, ki vsebuje in omogoča vse, kar sploh lahko obstaja. V izraženem vesolju kot čist prostor obstajajo "Črne luknje", one omogočajo pojav vseh materialnih elementov. Zato imajo najmočnejšo gravitacijo, iz njih vse izvira in vse ponikne: istočasno, ker tukaj ni linearnega časa.

Vsi planeti so elektromagnetne celote, oni so gnani z magnetno indukcijo zunanjih vplivov, drugih planetov in zvezd, in same delujejo s svojo magnetno indukcijo na manjše celote in druge planete. Magnetna indukcija na primernih področjih poganja kompleksnost višjega reda od prostega gibanja planetov, poganja organsko življenje. To je življenje na Zemlji, v katerem mi živimo. Ono je popolnoma pogojeno z magnetno indukcijo gibanja bližnjih planetov, kot tudi gibanje same Zemlje okoli Sonca in drugih planetov. Magnetni induktor kateri je najbližje Zemlji je Mesec. On najmočnejše vpliva na organsko življenje. Medtem ko Zemlja kroži okoli sonca ona dobiva življenje od sonca, ampak zato ker Mesec kroži okoli Zemlje on privlači vso življenjsko energijo od Zemlje k sebi.

To vidimo v bioloških ciklikih in ritmičnih živih bitij, ne samo po plimi in oseki morja, ampak vse živo raste z rastjo mesečeve mene in se zmanjšuje z zmanjševanjem mesečeve svetlobe. Lasje in nohti nam hitreje rastejo z rastjo meseca in počasneje z njegovim upadanjem. Mesec ne vpliva samo na fizično telo in celice, ampak tudi na energetsko telo. On vpliva na spremembe razporeditve in na um (od tod izraz mesečnik).

Drugi planeti prav tako vplivajo na vse življenje, vsak na svoj način.

Ampak zgodba se tukaj šele začenja: niso to samo vplivi za fizične in biološke procese, ampak tudi na dogodke.

Namreč, kdo nas je nalagal in nagovoril, da postavimo mejo, diferenciacijo, med svojim telesom, njegovimi notranjimi spontanimi biološkimi procesi in da v njih jasno vidimo pogojenost in da nam je tista naravna - a da tisto kar naše telo dela zunaj razumemo kot "svojo svobodno voljo"?

Takšne meje ne obstajajo v vesolju.

Ne obstaja nič kar je samo zunaj, niti nič kar je samo v znotraj, vse kar je zunaj, to je tudi znotraj.

Naš um pogojen z Mesecem in egoistično subjektivnostjo je ta prevarant, ki nas prepričuje, da obstajajo meje, da je koža našega telesa meja, ki deli naravno nujnost od "naše svobodne volje", da tisto kar se dogaja v telesu, vsi metabolični procesi, so "naravni" in kot takšni spontani in da tisto, kar počnemo s tem istim telesom zunaj, je "naša svobodna volja" in "namera". Izven te iluzije uma, je resničnost, da v kolikor ne moremo vplivati na avtonomni živčni sistem, na delovanje svojega srca, toliko ne moremo tudi na svoje postopke v zunanjem svetu. To je enako pogojeno, vendar nam to izgleda različno, ker je Ego kateri o tem odloča, postavljen nekje vmes, on vse deli na svoje in tuje, pa tako tudi na zunanje in notranje, na tisto kar on dela in kar ne dela. Če bi on priznal da je to vse enako pogojeno, potem bi tudi on moral biti pogojen, ne bi imeli nobenega opravičila za svoje delovanje. Tako lahko ustvari privid da on o nečem odloča in na podlagi tega dejstva obstaja. Vse to je zaradi naravne percepcije, čutila so nam obrnjena izven telesa in zato delimo tisto kar je v telesu s tistim kar je izven. Običajna optična iluzija, vendar z daljnosežnimi posledicami.

K tej iluziji prispeva tudi to, da se pogojenost bioloških procesov v telesu in pogojenost zunanjih dogodkov odvija na različnih stopnjah. V telesu delujejo znani biokemični procesi, a izven telesa, na dogodke usode, vzročnost deluje na višjih stopnjah. Njih podrobno prikazuje znanost astrologije. Najbolj jasno se to vidi na delovanju kardinalnih točk v horoskopu, Ascendent, Sredina neba (MC), IC in Descendent. Če je nekdo rojen opoldne, bo Sonce v deveti ali deseti hiši, pri MC, takšna oseba bo imela močno željo in usodo, da se ukvarja s svojo kariero, potovanji, politiko in vprašanji družbe, javnim življenjem. Detajli kako bo to dosegel so prepuščeni svobodni volji osebe, ampak usoda življenjske naravnosti je določena. Če je nekdo rojen okoli polnoči, bo Sonce v četrti hiši in bo, nasprotno temu, vezan za dom in družino, tradicijo, sklon intimnemu življenju daleč od javnosti. Detajli kako bo to opravljal, so prepuščeni njegovemu karakterju in temperamentu, ki jih prav tako kažejo drugi dejavniki horoskopa, ampak glavno hrepenenje bo omenjena vezanost na dom in poreklo. Kdor je rojen ob sončnem zahodu, bo imel poudarjeno sedmo hišo in za njega bo izrednega pomena biti v zakonu in vprašanja javnosti, vpliv drugih in povezave z drugimi. Zopet detajli niso pomembni kako bo to dosegel in izvajal, vendar bo njegova usoda na splošno takšna. Če je vladar četrte hiše v dvanajsti, bo oseba izgubljala imetje in nepremičnine. Vseeno je kako bo to naredil, čeprav se lahko tudi to vidi s podrobno analizo horoskopa. Če so planeti v slabih aspektih v sedmi hiši, takšna oseba ne bo bila v zakonu ali bo imela slabe izkušnje v zakonu. To velja le za dobo dneva, ko je nekdo rojen. Prav tako tudi letna doba določa temperament in karakter vsakega posameznika. Vsakdo lahko opazi razliko v osebah rojenimi poleti ali pozimi, spomladi ali jeseni. Jesenska in zimska znamenja dajo ljudi, ki so globlja in bolj stabilne, bolj resne od spomladanskih in poletnih znamenj, ki dajo osebe katere mnogo bolj izražajo radost življenja in opravljajo zunanje dejavnosti. Narava se takrat izraža in vse cveti, medtem se v jeseni in pozimi narava povleče v sebe in zunaj je hladno. Takšni so tudi ljudje, ki so rojeni v tem času. Vedno spremenljivi in edinstveni položaji vseh planetov zagotavljajo edinstveno kompleksnost vsakemu človeku, tako da tudi poleg planetarne pogojenosti, doba dneva (ascendent) in letna doba (astrološki znak), se vsekakor lahko izraža in razvija na edinstven način. Toda zaradi te kompleksnosti ne smemo pozabiti tudi splošno pogojenost vsega tega.

Torej, zunanji vplivi se nanašajo na splošno usmerjenost. Oni so kot področje vpliva. To polje nas omejuje, kot ograja kletke. V tej kletki smo svobodni, da se vrtimo kakor želimo, vendar moramo biti v njej. Na primer, pogojeni smo s procesom hranjenja, ni važno kako bomo prišli do hrane, tu lahko in celo moramo uporabiti svojo svobodno voljo in kreativnost, vendar smo pogojeni s samo prehrano, kot poljem vpliva kateri nas omejuje.

Zunanje pogojenosti ne vidimo samo zato, ker delujejo različne stopnje iste pogojenosti. V telesu so to znani biološki procesi, a izven telesa planetarni vplivi. Oni so veliko večji in delujejo drugače. Lahko svobodno migamo v njih, kakor želimo, ampak ne moremo izven področja njihovega vpliva in toka njihovega delovanja.

Um bi moral imeti svojo voljo in namero, ko že obstaja kot takšen, ker je odraz zavesti, ampak ali se kdo spominja kdaj se je zgodil ta ključni prehod od spontanega nezavestnega izživljanja vseh naravnih aktivnosti, do zavestne odločitve in volje?

Ni se zgodilo nikoli odkar smo rojeni. Samo si ga zamišljamo, kot tudi vse ostalo. Vedno smo najprej nekaj storiti in smo potem šele naknadno to dejanje razglasili kot svojo svobodno in zavestno voljo.

Vsak gib katerega smo naredili s svojim telesom kadarkoli v življenju, smo napravili pod zunanjimi vplivi Meseca, sonca in ostalih planetov. Predvsem Meseca. Ostali planeti vplivajo na ostale aspekte dogajanja, na karakter in temperament⁵¹. Mi smo del te naprave. In to je tako naravno. Kot so celice v našem telesu spontano povezane v eno delavno celoto in ne delajo same za sebe, ampak za celoto, tako je tudi naše telo del celotnega vesolja kateremu pripada. Če bi se gibanje planetov in Zemlje ustavilo, bi prenehala indukcija življenjske energije in naše telo se bi ustavilo, srce se bi ustavilo, padli bi in razpadli v prah. V vsakem primeru ne bi mogli živeti tako kot do sedaj, brez umetne pomoči kot v vesoljskih poletih, kjer se lahko še naprej živi, ker je celotno vesolje napolnjeno z magnetno indukcijo nebesnih teles, ampak ne kot na Zemlji.

Mi šele moramo priti ven iz te naprave, da pridobimo svojo zavest in svojo voljo, da naredimo zavestno diferenciacijo katera nas bo resnično osvobodila, ne samo v domišljiji kot do zdaj. Temu je namenjeno delo na sebi.

Vendar, dejstvo da berete vse to o tem, prikazuje da ni čisto vse popolnoma pogojeno in mehanično, da pokrov na loncu ni popolnoma zaprt. Obstaja impulz zavesti od zgoraj, njega prinašajo duše kot najbolj fine emanacije Božanskega. On se v človeku izraža kot um, kot običajna zavestnost v budnosti, vendar je v mladem človeku uspavan, deluje samo toliko, da ve kaj naj dela in da se lahko uči. Ta princip kateri je potencialno prisoten v vsakem človeškem bitju, se mora krepiti vse bolj in bolj, da se vse bolj omogoča prisotnost zavesti v telesu in celotnem človeškem življenju, tako da lahko obstane v vseh okoliščinah in pogojih. Urjenje zavesti, da ostane prisotna v vseh stanjih uma in telesa je praksa meditacije.

Že sama prisotnost duše v telesu je tako močno, da nezavestnem umu daje iluzorni vtis, da on dela s svojo svobodno voljo, da je sam po sebi zavesten čeprav ni, da se telo giblje in dela samo in neodvisno od okolice.

To je nujna prevara same prisotnosti duše. Kot se zaradi bližine magneta gibljejo kovinski ostružki, kot prosojen kristal postavljena na barvno podlogo izgleda obarvan, tako zaradi same prisotnosti duše, katera daje zavest, izgleda da je sam um zavesten in da on zavestno in samostojno upravlja s telesom.

Okrepitev prisotnosti zavesti v telesu se imenuje delo na sebi ali meditacija. S tem delom na sebi se krepi uvid o razliki same zavesti od uma in telesa. On vedno predstavlja borbo proti

⁵¹ Znanost astrologije eksaktno govori o teh vplivih. Več o njej lahko preberete v knjigi "Meta-fizika astrologije". www.ivantic.net

inerciji in naravni mehničnosti, proti gravitaciji zunanjih vplivov, proti identifikaciji z umom in telesom. S samim delom na sebi se ustvarja prava zavestna diferenciacija katera nas osvobaja. Vse do takrat je obstajalo samo umna diferenciacija katera je enaka sanjam, saj imamo isti um tudi ko sanjamo. To lahko opazite: mislite cel dan, imate notranji dialog, ampak mislite tudi v sanjah, sanje so samo tridimenzionalno razmišljanje, en kompleks o katerem čez dan samo razmišljamo, v sanjah postane 3D drama, iste misli se nadaljujejo tudi ko se zjutraj zbudiš. Z istim umom sanjamo in budni in v sanjah.

Resnično razlikovanje ali diferenciacija od vsake pogojenosti nastaja šele z razločevanjem samega sebe, svoje duše, od uma in telesa. Samo takšno razlikovanje daje objektivno zavest ali budnost.

DUŠA IN KARMA

Če je ves organski svet v katerem živimo pogojen, če je samo majhen del uma dovolj zavesten da se je sposoben učiti in nekaj spremeniti z delom na sebi in krepitev prisotnosti zavesti, kako potem razložiti vse spremembe katere človek povzroča okoli sebe in v naravi? Kako človek dela v svetu, kako nekaj dela in ustvarja rezultate in posledice dela katera povratno delujejo na njega?

Duša je vedno neodvisna od telesa, ona je vedno samo priča.

Narava je univerzalno polje vseh možnosti. Vse možnosti že obstajajo v implicitnem ali skriti ureditvi narave, v kvantnem polju vseh možnosti. Od tukaj se nič novega ne pojavlja v vesolju. Vse že obstaja, samo se postopno in individualno izraža vsakemu subjektu in to stopnjevanje daje iluzijo prostora in časa.

To isto govori tudi sodobna fizika, katera pravi da je v osnovi vsega izraženega vesolja kvantna fluktuacija, valovanje, energetski potencial kateri oscilira in samo od njegove oscilacije je odvisno kateri atom se bo izrazil. Vsak atom je samo specifična kvantna oscilacija, katera naprej daje strukture atomov in molekul, oziroma fizične pojave. Tako je univerzalno polje vseh možnosti samo kvantna fluktuacija, polje čiste energije iz katere se s specifičnimi vibracijami izražajo vse vidne pojave kot čvrsti objekti in dogodki.

Prisotnost duše daje zavest umu v telesu.

Zavest je Božanskega izvora in je zato največji privlačitelj pojavnosti. Pojavnost obstaja zaradi odraza zavesti, kot smo videli na začetku.

Zavest v telesu je individualizirana, omejena je na horizont dosega svojih čutil in na osebna izkušnje. Ona ne dela niti ustvarja nič novega, ampak samo iz celote vseh možnosti izziva v pojavnost tisto, kar je v njenem horizontu izkušnje. Kadar individualna zavest dozori za neko izkušnjo, se ta iz univerzalnega polja pojavi v horizontu njene izkušnje. Um je aktivator pojavnosti, skozi um se potencialno aktualizira v aktualno, neizraženo v izraženo. Zato se reče, da je um predhodnica vseh pojavov, da je um tvorec itd. Um ne ustvarja, ker ni ustvarjanja, samo izražanje, ampak to izražanje izgleda kot ustvarjanje, kot da si je um zamislil in naredil nekaj novega. To izgleda kot novo samo za subjekt, kateremu se to pojavlja.

Zavest duše v telesu je vzrok pojave samega telesa in vseh okoliščin v katerih to telo obstaja, se giblje in navidezno dela.

Eksperimentalna fizika je to dokazala. Subatomske delčke se v eksperimentu obnašajo tudi kot val energije in kot delčki, ker so oni v osnovi kvantna fluktuacija. Kako se bodo obnašali je odvisno od prisotnosti opazovalca v eksperimentu. Kadar je človek, opazovalec, prisoten, potem se oni obnašajo kot delčki, kot materialna pojava, a kadar opazovalca ni, potem kot val energije, kot čisti potencial. Novejši znanstveni preizkusi so pokazali, da se tako ne obnašajo samo subatomske delčke, ampak tudi velike molekule (fuleren, C60). One obstajajo samo kadar

se opazujejo. Drugače so polje čiste energije.

Ista stvar je že davno izrečena v učenju *sankhye*, da narava ve da je opazovana od ljudi in da samo pred njimi igra materialno obliko v obliki delčkov. O tej pojavi se govori v klasičnih besedilih *sankhye* (*Sânkhya karika* 59 in *Sânkhya sutra* III.69), kjer se reče, da narava kot plesalka prikazuje svoj ples pred opazovalcem in se prikrije kadar je spoznana.

Isto stvar govori tudi gnostično učenje ko trdi da Bog preko človeka nadaljuje delo ustvarjanja sveta, da zato pošilja svoje duše v materijo, da bi jo tako oplemenitil in rešil vsa bitja. Od tukaj tudi mit o Jezusu kot sinu Božjem, oziroma Bogu kateri se uteleša v človeškem telesu da reši svet, da skozi Jezusa Bog postaja človek, a skozi Kristusa človek postaja Bog.

To je pot duš katero tukaj tudi opisujemo.

Zavest duš skozi človekov um aktualizira vso pojavno materijo v aktualno obstajanje.

To aktualiziranje katero opravlja individualna zavest preko uma izgleda kot delo katerega opravlja človek. Indirektno, preko telesa, prisotnost duše deluje tudi na vso naravo, da se ona transformira iz prostega obstajanja v dogajanje višjega reda, v kulturo, znanost, tehniko in civilizacijo. To vidimo kot da je človek zgradil. To se dogaja avtomatsko, človek je samo sredstvo.

Človekova iluzija je sestavljena iz tega da si zamišlja, da on nekaj dela. To zamišljanje je tisto kar se imenuje Ego-um. Vse dela Božanska Celota. Edino kar človek res lahko dela, je delo na sebi v cilju bujenja prvotne neodvisnosti duše kot posebljenje Božanske Celote. Nič drugega človek ne more in tudi ni treba da dela na tem svetu. Zato tudi obstaja na tem svetu. Vse ostalo kar dela, vsa kultura in znanost, je indirektna posledica in služi temu delu za dušo.

Po besedah Bhagavan Sri Ramane Maharšija, človekova prava mera in veličina se začne tam, kjer on kot idividua preneha obstajati. Z drugimi besedami, kadar na tem svetu začne obstajati kot živa duša.

Vse avtentične duhovne tradicije učijo, da ima človek dva rojstva, eno naravno, telesno in drugo duhovno ali duševno, Božansko. V njegovo razumevanje se spomnimo opisov iz knjige *Sankhya*:

V vseh starih kulturah se opaža nezadovoljstvo s človekom, kakršen je naravno dan in najgloblje hrepenenje za "drugim rojstvom", v zavestnem in duhovnem načinu obstajanja. Vsi miti, obredi in legende od začetka zgodovine kažejo hrepenenje, da se človeško telo osvobodi nezavestne naravne stihije in preobrazi v posebljenje Duha, oziroma svobodo bivanja, ustvarjanja, odgovornosti in kulture. Nekdo postaja "pravi človek" v tisti meri v kateri preneha biti "naraven človek". Ta preobrazba ni posledica naravnega procesa, kot je to slučaj pri vseh drugih psihofizičnih aktivnostih, ampak izključno kulturno in duhovno dejanje prevzemanja popolne odgovornosti za večni smisel bivanja, to je podvig svojstven samo redkim, duhovno zrelim ljudem - to je dejanje svobodne volje celovite osebnosti. To je popolnoma nov dogodek v vesolju. To je edino novo kar se res pojavlja v vesolju. Poleg celotne naravne povezanosti vsega, je edino nova zavestna osebnost in njena svobodna volja. Ta preobrazba nastaja z izkušnjo transcendence naravnega pogojevanja. To je nekaj kar se šele mora zgoditi in se dogaja edino v človeški osebnosti, kadar postane zavestna in celovita. Brez takšnega "drugega rojstva" v svobodni volji in zavesti se je mislilo, upravičeno, da človek sploh ne obstaja tudi kot "pravi človek", saj se rojstvo njegovega fizičnega telesa v ničemer ne razlikuje od drugih reprodukcijskih procesov v naravi – za katere je značilna minljivosti, propadanje, umiranje vsega, kar se rodi (Janez 3:3-7).

Iz takega temeljnega razlikovanja, oziroma izkušnje transcendence, so zrasle vse velike religije in etike. Zaradi nujnosti drugega rojstva obstaja religioznost in duhovnost, ta nujnost je rodila vso človeško kulturo, katere osnovni smisel je preseganje nezavestne naravne pogojenosti in časa. Torej, preseganje smrti. Celo življenje religioznega človeka je proces

rojevanja v Duhu. Takšno razlikovanje je vedno kazalo, da je človek avtentičen samo v duhovni svobodi katera presega minljivost bitja in časa, samo tako on v resnici obstaja. Edino kadar je nezavesten takšne svoje duhovne avtentičnosti človek trpi smrt, minljivost in trpljenje. S samospoznanjem se to presežene. Odlika vsake religioznosti je hrepenenje po večnosti in to dokazuje da zdajšnje stanje naravnega rojstva ni avtentično in je od tukaj boleče in nevzdržno. Nevzdržno je zato, ker človek s fizičnim rojstvom še ni začel obstajati v svojem avtentičnem stanju; to je še vedno spontan tok naravnega dogajanja, kateri vključuje vse fizično gibanje, emocionalne in mentalne aktivnosti. Človek se šele mora roditi. S fizičnim nastankom je on samo dobil pravo priložnost, da to stori zavestno. S fizičnim rojstvom je on ustvarjeno bitje. Vsa bitja v naravi tako nastajajo in v tem je njihov obstanek. Rojevajo se od drugega in drugim so pogojena. *Človek se od vseh bitij razlikuje po tem, da šele mora nastati iz sebe samega, iz svoje svobodne volje in zavesti o Duhu v sebi. Drugo, pravo rojstvo je njegovo ustvarjalno dejanje, katero je možno samo tedaj, kadar sebe prepozna kot posebljenje Stvarnika, tj. Duha kateri vse omogoča.*

Temeljni pomen "drugega rojstva" je najbolje izražen z gnostično vizijo ptice, katera se prebija iz jajca, ki predstavlja veselje. Da bi se človek resnično rodil in postal, mora prebiti lupino naravno danega sveta, kot ptica prebije jajce, poleti s svojo voljo in šele takrat zares začne obstajati. Človekovo naravno, biološko rojstvo je podobno nastanku jajca, on je "rojen", vendar to ni zaključno dejanje, njegova biološka rojstvo je samo priložnost za drugo, pravo duhovno rojstvo, kot ptica, simbol duha, šele mora priti iz jajca z lastnim naporom⁵².

Druga ustrezna primerjava je lahko s semenom in drevesom. Človek je z biološkim rojstvom kot seme, katero v sebi vsebuje drevo. Ono se mora razpasti, da bi iz njega vzklilo drevo katero rodi veliko sadja. Če se ne spremeni, bo zgnilo samo. Če želi sebe ohraniti, se bo izgubilo. Če se preda, bo dobilo pravo življenje. Tako je naravno nastal človek, zaprt v svoji subjektivnosti, mora izginiti v transformaciji duhovne rasti, da bi iz njega zrastle njegov pravi potencial, da bi se iz njega izrazilo tisto, kar objektivno je. V temu je vsa ideja vstajanja.

Da je proces nastajanja zaključen, da mi v resnici obstajamo z naravnim nastankom, potem nikoli ne bi mogli postati zavestni sebe niti bi obstajanje postalo osebna izkušnja skozi prebujenje. Nič novega se ne bi zgodilo. Tedaj osebnost ne bi bila možna. Vse to bi bil še vedno proces naravne determinacije in se ne bi razlikovali od živali.

Mi smo zavestni sebe v tej sedanjosti, skromni zavestnosti, samo zato ker še nismo začeli obstajati, a predvideni smo za obstajanje. Zavest nam je dana da bi začeli obstajati.

Tisto bistveno človeško nastane šele s transcenco naravnega pogojevanja.

Če je to delo, če vse narava dela, kaj je potem karma in usoda?

Transformacija celotno narave se dogaja na dva načina.

Prvi: kot univerzalni pojav zaradi same prisotnosti zavesti v obliki individualnih duš.

Drugi: prisotnost zavesti skozi duše je omejeno s telesom, umom in njegovo subjektivnostjo.

Subjektivnost je potrebna, da bi se eksistenca čim bolj detajlno doživela in ona ustvarja vso raznovrstnost izkušenj, ki jih vidimo kot individualne usode. Zaradi svobode izražanja vsega kar se lahko izrazi in delovanje je svobodno, da se dogodi na vse možne načine. Ker je vse povezano z univerzalnim Poljem, so tudi vsa delovanja povezana.

⁵² V gnostični viziji katero jo je nam oživil Herman Hese v "Demijanu": Ptica se prebija iz jajca. Jajce je svet. Kdor želi biti rojen, mora uničiti en svet. Ptica leti k bogu. Bog se imenuje Abraksas. (Abraksas je božanstvo katero združuje, oziroma presega vse nasprotnosti, aluzija na transcenco uma.)

Dejansko, v eksperimentalni fiziki je odkrito tudi naslednje: ko se en delček razdeli na dva dela in se nato ta dva dela oddaljita več kilometrov drug od drugega, kadar se na en del deluje na nek način, na primer sprememba njegove frekvence, tisti drugi del, čeprav oddaljen, reagira istočasno, kot tudi del na katerem je bil izvršeno delovanje, kot da so še naprej spojena v en delček. To prikazuje da navidezna ločenost sploh ne odvaja materijo, ker so vse vidne oblike v bistvu eno in isto energijsko polje. Vse je eno. To isto je odkrito tudi z DNK. Če se vzorec DNK enega človeka vzame in oddalji nekaj kilometrov, nato pa se deluje na DNK v človeku, potem bo tisti del, ki je oddaljen reagiral istočasno, kot da je še vedno prisoten v človeku, kot da se je tudi na njega delovalo, čeprav se ni. Pravzaprav bo reagiral malo prej, kot da občuti malo prej.

Na ta način ni samo vsa materija povezana v eno, ampak tudi vsa delovanja v materiji. Univerzalno Polje ne povezuje samo vso energijo, ampak tudi vsa delovanja. Gibanje in delovanje proizvajajo posledice katere so neločljive od subjekta ki jih proizvaja, izživa v obstajanju na kakršen koli način. Te posledice se imenujejo karman, kar pomeni dejanje, delo in tudi posledica delovanja. Skupen pomen karmana kot delovanje in posledica delovanja kaže na polje, ki povezuje vse, in tistega kateri dela in njegove posledice.

Subjektivnost je temelj karme in ona nam kaže na še en njen aspekt. Vse izkušnje katera duša doživljava v telesu, je ona sama privlekla, da jih bi doživela, vendar duša ni sama na tem svetu, tu so še druge duše s svojim potrebami za izkušnjami. Trg je poln in dela 24 ur na dan. Pri tem ni nobenih pravil, vse je dovoljeno. Zato obstaja karma, ki smo jo sami ustvarili in katero nam je nekdo drug pripravil. Obstajajo izkušnje, ki jih sami privabljamo in izkušnje katere drugim prirejamo, ker so jih oni pritegnili. Kot tudi izkušnje, ki jih nismo zahtevali niti mi niti drugi. Na nas ne deluje samo naša karma, temveč tudi tuja. Pri tem je na delu zakon gravitacije ali zakon močnejšega kot vpliv planetov v svobodnem vesolju, močnejša gravitacija bo premagala šibkejšo. Če živimo z nekom, pri katerem je negativna karma močnejša od naša pozitivne, ne bomo dobro preživeli življenja z njim. Morali bomo trpeti tujo karmo. To je pogosto večji problem od reševanja lastne karme.

V zvezi z razumevanjem, da obstaja tudi vpliv tuje karme, je treba razumeti tudi, da je tuja karma del naše karme. Obstajajo duše ki so se inkarnirale samo zato da nam pomagajo, da se naučimo lekcije, katere se sami nismo sposobni naučiti. One lahko igrajo pozitivno vlogo, učitelja, ki nas poučuje na lep način, ampak tudi negativno, odvisno od lekcije in naše sposobnosti za učenje. Včasih se moramo naučiti na težji način, s pomočjo negativnih izkušenj. Takšno vrsto učenja nam omogočajo, poleg neorganskih entitet, tudi druge duše, ki nam povzročijo navidezno trpljenje, zaradi katerih se počutimo težko v svojem življenju, to so najbolj pogosto tiste osebe, ki jih najbolj sovražimo in ne prenašamo, vendar igrajo pomembno vlogo v našem življenju in se jim ne moremo izogniti. Odbojnost do njih izhaja iz dejstva, da ti ljudje povzročajo in zadevajo v nas najbolj boleča mesta in vsebine, ki jih ne želimo videti niti spremeniti. To so pogosto velike duše ki nam pomagajo na najbolj pomemben način, ampak v tem svetu nosijo namenoma težko in nevhvaležno usodo, da bi nam omogočile najbolj važna spoznanja, katera sami nikoli ne bi želel odkriti. Za razliko od ljudi, ki so demonizirani z negativnimi entitetami, nam te duše ne bodo nikoli naredile veliko zlo. Sčasoma lahko vidimo, da so nas one dejansko obvarovale, da sami ne gremo v zlo, da so nas učile na indirektnan način, vendar je to zaradi naše nezrelosti izgledalo, kot njihovo negativno delovanje na nas.

Prav tako smo rekli, da je vse hologram, da vsak delček odraža celoto. Da vse višje in bolj subtilne dimenzije, katere so nad to vidno resničnostjo, niso zunaj, ampak znotraj človeka, da one sestavljajo človeka, vendar so za njegov um one nezavestne. To je področje individualnega in kolektivnega nezavestnega.

Praktično to v zvezi pomena karme pomeni, da se vsa subtilna dogajanja zunaj odražajo znotraj človeka, kot vsebina njegovega nezavestnega, kot plitvi ali globoki vtisi, *vasane* in *samskare*. Opuščanje vtisov je bistvenega pomena zaradi pomnjenja. Da njih ni se ne bi mogli

nič zapomniti, vendar pa je tukaj težava, ker se ne moremo tako enostavno znebiti zapomnjenega. Oziroma, poskušamo, da se jih znebimo na napačen način. Spomin obstaja zaradi iskanja smisla, a ne da ostanemo ujeti v njemu s stalnim doživljanjem vtisov.

Vtisi so odgovorni za mehansko ponavljanje vsebine katere smo nekoč doživeli. Če nas je nekoč neki zunanji vpliv navedel, da spontano naredimo nekaj negativnega, in v kolikor še naprej ostanemo enako nezavestni in pasivni, bomo sami ponavljali ta negativna dela, katere smo se naučili, tudi ko ni zunanjega vpliva. To je razlog, zakaj ljudje delajo toliko zla in negativnih del, katere ni mogoče razložiti samo z obsedenostjo. Tudi če so bili prvič obsedeni, oni negativna dela ponavljajo, ker so prepričani, da so ga tudi prvič sami naredili, niso zavestni zunanjih vplivov in svoje mehaničnosti.

Kadar je naše življenje in delo mehanično, potem se ta mehaničnost razteza tudi na um, da bo tudi on formativen, da mehansko razmišlja, da bo suženj vtisov, ker jih ponavlja in se identificira z njimi. ***Ti vtisi v nas delujejo povratno kot informativna polja za oblikovanje zunanjih dogodkov.*** Tako smo ujeti v verigo karme, akcije in reakcije naših del in ne delovanja.

Kadar razbijamo mehaničnost z uvajanjem vse večje zavesti in s prenehanjem identifikacije, takrat vtisi služijo tistemu čemur tudi morajo služiti, kot sredstvo pomnjenja, da bi se spoznal smisel bivanja v telesu in našla svoboda, ne pa za povečanje vezanja. S pomočjo iste funkcije smo lahko zaslužnjeni ali da se osvobodimo.

S tem spoznanjem se začne delo na sebi.

Delo na sebi se začne kadar se zavemo, da se tisto kar imenujemo karma vpliva samo na zunanje izkušnje in doživljanje telesa, da je duša samo priča v telesu in vrhunski privlačitelj vseh izkušenj, vseh zunanjih dogajanj telesa. Vsa njena karma je pravzaprav tisto, kar sama privlači v izkušnjo zaradi ozaveščanja izkušnje obstajanja. Takrat karma preneha obstajati in izgine. Nimamo več ničesar da bi pritegnili v izkušnjo, kadar pridemo do subjekta vseh izkušenj, tistega kateri vse privlači, tistega ki doživlja karmo. Karma obstaja samo zunaj, dokler je um vezan za objekte.

Tisti trenutek ko se začne duša dvigovati, da se vrača k sebi, Božanskemu, da presega naravna pogojevanja, tisti trenutek se tudi narava prične transformirati k Božanskemu. Takrat se dogaja preobrat k zavesti. Vse do takrat je obstajala samo zunanja vzročna pogojenost neorganskega in organskega sveta. Ta je obstajala tudi vse dokler se je duša spuščala v organski svet, zbirala vse izkušnje in se vezala za njih. Samo takrat, kadar duša po dovolj izkušnjah začne osvobajati iluzorne identifikacije z objektivnim svetom in se začne vračati k sebi, da se budi, se začne kreativna transformacija narave k Duhu, začne se prava kultura in civilizacija, vladavine duše in srca.

Vse do tedaj vladajo negativne entitete neorganskega sveta in njihovih hibridi med ljudmi, na destruktiven način. Oni razširjajo spekter izkušenj duš tudi na negativna, katera duše same nikoli ne bi mogle da izzovejo, ampak tudi na tista katera nikoli ne bi želela izvati, katera jim niso niti potrebna. To je univerzum v katerem se dogaja vse, kar se lahko zgodi.

Ta svet postaja človeški raj šele takrat kadar duša preseže identifikacijo s telesom in umom in odkrije svojo pravo naravo. Samo tako ljudje postanejo duševni in dobri, takšni kot so. Vse zlo obstaja ker ljudje ne živijo v skladu s svojo Božansko naravo. Odgovor je bil vedno tako enostaven.

DUŠA IN ZNANOST

Vse, kar človek počne v vsakem trenutku, je neke vrste transformacija narave. Če začnemo od misli, ki so najbolj fine vibracije narave, one resonirajo v človeških možganih in umu, človek jih doživlja kot svoje lastne misli in jih ponavlja na nov način kot svoje lastne.

Osmišljava tisto kar je bilo, preveri tisto kar je in planira kako bi lahko bilo. Tako osmišljava naravo in dogodke in ustvarja nove kombinacije, tisto kar v naravi ne bi nastalo, če tega človek ni bi napravil s svojimi rokami. Vse, kar pogleda človek osmišljava, zunanjo pojavnost preoblikuje v informacijo, v idejo. In obratno, informacijo pretvarja v zunanjo pojavnost, materializira ideje. Tako človek preoblikuje zunanje in notranje. **Človek skozi sebe dokončuje proces Božanske izražanja in s samim tem dokončevanjem izraža Božansko na najbolj fin način, kot ljubezen katera vse razume in daje.**

Vse, kar vidimo okoli sebe je napravil človek s svojimi rokami. To je postalo tisto kar lahko imenujemo druga narava, umetna stvaritev. Ta odtujena, umetna narava, tehnika in civilizacija, že dolgo ogroža pravo naravo.

Za razumevanje procesa delovanja duš na svet in okolje je zelo pomembno da se prebere klasično filozofsko delo Hegla *Fenomenologija duha*. Heglova *fenomenologija duha* (G.W.F Hegel: *Phänomenologie des Geistes*) se lahko razume kot pot naravne zavesti, katera teče k resničnemu znanju ali kot pot duše, ki potuje skozi svoja številna utelešenja, kot tudi skozi tiste postaje, katere ji je postavila njena narava, da bi se presvetlila s preoblikovanjem v absolutni duh, s tem da s popolno izkušnjo same sebe dospe do razumevanje tistega kar je ona že sama po sebi. Prodreti do "resničnega znanja", do absoluta, je mogoče, po Heglovem razumevanju, samo z vidika celote, saj, kot on pravi, *resnično je celota, a celota je samo bistvo katero se izpopolnjuje s svojim razvojem*. V tem gibanju zavesti duše se izraža vsa zgodovina in objektivni svet kot refleksija tega gibanja. Heglova *Fenomenologija duha* ni samo znanost o zavesti ali duši, ampak tudi znanost o povezanosti zavesti in fizične resničnosti. Za Hegla človek ni telo, ampak samo tisto kar dela, človek obstaja kot človek samo v kolikor samega sebe ustvarja kot dušo, a vse kar mu je prirojeno ostaja naravi (*prakti*), kot različno od duše. Tako se v formi "znanje katero se pojavlja" zavest prikazuje v samem začetku kot individualni vzpon, ki se začne s fenomenom zavesti na stopnji čutne gotovosti, dopolnjene z opazovanjem, percepcijo, kaj je stvar in kaj je prevara, in pride do razuma, to je do zavesti katera razlikuje, ločuje pojave in nadčutni svet, tako da se stvari pojavljajo podvojeno: z obliko in vsebino, notranjo in zunanjo stranjo, z močjo in njeno odsotnostjo. Pri vsakem od teh treh članov se zavest zapleta v nasprotnosti in prav te jo spodbujajo na nadaljnje gibanje. Zavest duše se, na koncu, obrača k sebi, najde predmet v sebi sami, a ne izven sebe in postane samozavest, torej človek. S takšno rastjo v človeku, se preobraža tudi njegova okolica, z vzponom do uma, nato do duha, do znanosti, religije in do absolutnega znanja. Torej, enost človeka in stvari, zavesti in predmetov, subjekta in objekta, tj. popolnost sveta, ni dano sama od sebe, ampak se mora ustvariti z delovanjem. Ta popolnost se v celoti realizira z enostjo zavesti duše o sebi sami na tem svetu, v katerem se je znašla izven sebe, v pozabi. Samorazvoj zavesti duše, od njenega neposrednega, čutnega stanja, ki ni nič drugega kot naravna neposrednost, do samozavesti, ki je isto kot tudi človek, do absolutnega znanja – se prikazuje v celoti, ne zgolj kot zgodovina pojavnosti duše in zavesti, ampak tudi kot resnična zgodovina človeštva.

Zakaj je sploh potrebno, da se narava transformira skozi človeka in njegovo delo, pod prisotnostjo zavesti duše⁵³?

Prav zato, da bi se vzdignila iznad sebe, da bi lahko bila osmišljena in tudi zauzdana, da bi se človek lahko osvobodil. V brezosebni enosti ni zavesti o sebi, niti o smislu. To obstaja samo v objektivnem predstavljanju. Temu služi znanost. Znanost je praktičen način, da se narava ozavesti od zunaj. Vse dokler smo zavestni na osnovi potenciala zavesti, katerega omogoča narava sama, v enosti z njo, iz perspektive telesa in čutil, uma in ega, ne moremo biti

⁵³ Dober odgovor tudi na to vprašanje je dal Hegel u *Fenomenologiji duha* z zgodbo o gospodarju in slugi. Zavest (najprej kot sluga) skozi delo pride do same sebe, z delom se tudi izraža in odtuja, da bi se s posredno potjo ponovno našla v sami sebi, postala gospodar.

objektivno zavestni. Objektivna zavest je mogoča samo s transcenco telesa in uma, preseganjem pogojev, katere nam sama narava daje. To je tako, ker objektivna zavest tudi prispe v naravo, telo, zunaj, ni nastala iz nje same. Vsa znanost je torej proces presejanja narave, odkrivanja, da zavest ne nastaja iz narave, ampak da zavest omogoča naravo, da je celotna narava samo iluzorna igra zavesti, pa je od tukaj bujenje edino, kar je potrebno človeku, a ne večna identifikacija z naravo, telesom in umom, niti večna sprememba narave.

Poleg tega ker znanost vse naravne procese dela objektivne in jasne, prav tako povečuje možnost delovanja v naravi, tako da se nam skozi znanost hitreje razkriva, da je narava destruktivna kolikor tudi konstruktivna, da ni narava v osnovi zavesti, ampak je zavest v osnovi narave – kot to prikazujejo najnovejša odkritja kvantne fizike in DNK.

Vprašanje je samo, ali bomo to razumeli, preden pretiramo s spoznavanjem destruktivne strani narave.

Pravzaprav, narava je nevtralna, destruktivna je toliko kolikor se napačno živi, a konstruktivna toliko kolikor se spoštuje in podpira. Njena destruktivnost je odraz našega nerazumevanja narave, a edino pravilno razumevanje narave je mogoče z njeno transcenco v zavesti, v budnosti.

Celotna narava išče svoj izhod v prebujenem človeku. Zato človek tava, trpi in je destruktiven, vse dokler svoj izhod išče v naravi.

Znanost bo dosegla svoj kreativni vrhunec kadar se to razume, tedaj bo znanost postala pozitivna in konstruktivna. Ostaja destruktivna vse dokler ne prepozna primarni značaj in vlogo zavestnega subjekta, ključno vlogo zavesti in človeka.

Znanost se je približala duši tudi v subatomskih in kozmoloških raziskavah. Subatomske raziskava so privedle do vprašanja o vplivu subjekta v fizikalnih pojavih, kadar je opaženo, da val postane delček samo v prisotnosti zavestnega subjekta. Podobno je odkrito tudi v kozmologiji, da univerzum takšen kakršen je, obstaja zaradi zavestnega subjekta.

Svet ne obstaja brez subjekta, ki ga doživljava. To ne pomeni, da je svet iluzija, temveč nam kaže na smisel in eksistencialni pomen katerega ima subjekt za svet. Namreč, *svet obstaja, da bi formiral zavestnega subjekta*. Subjekt v absolutnem smislu je Božanski Absolut. V področju relativnega dogajanja narave je on individualna duša, katera kot opazovalec skozi človekove odprte oči svetu daje pričevanje o obstajanju. V kolikor so one bolj budne in bolj odprte, toliko bolj je duša zavestno prisotna. Celotna narava obstaja zaradi opazovalca. Opazovalec obstaja zaradi cele narave. Zato ni bistvenih razlik med makro in mikrokosmičnem izražanjem. To je eden in isti dogodek. Zaradi njihove enosti, so subjekt in svet v katerem on biva interaktivni.

Zavestni subjekt vedno stoji na križišču v mikro in makro kozmos.

Danes je odkrita v številnih rezultatih iz področja kozmologije, astrofizike in kvantne teorije, celotna serija neverjetnih koincidenzij med številnimi vrednostmi nekateri fundamentalnih konstant narave ("naravne konstante"), kot je na primer, razmerje med maso protona in mase elektrona. Opaženo je da je sama možnost obstajanja življenja odvisna od teh podobnosti. Tako je ugotovljeno, da nekatere bistvene osnovne lastnosti univerzuma morajo biti natančno takšne kot so, da bi se začela evolucija življenja na osnovi ogljika (po mnenju mnogih edina osnova za spontani nastanek življenja) in v končni obliki človeka, kot zavestnega opazovalca. Očitno je uvedba tega dejstva pripeljala do nastanka kozmološke teorije Močnejšega antropičnega načela (Strong Anthropic Principle ali SAP), po katerem so vidne značilnosti vesolja, takšne kot so v vsem, niso produkt slučajnosti ali naravne selekcije izmed več možnostmi, ampak so posledica zelo specifičnega namena: ustvarjanje pogojev za nastanek zavestnega subjekta. To načelo pravi: "Makrokozmos mora imeti takšne lastnosti, da omogoča razvoj življenja v neki fazi njegovega obstajanja". Iz tega se dalje izvaja, da je makrokozmos ustvarjen z namenom nastanka in obstanka opazovalca, in ti opazovalci so potrebni za obstoj

makrokozmosa.

Močnejše antropično načelo kaže, da narava obstaja prav takšna kot je, a da drugačna ne more obstajati, zato da bi ustvarila zavestnega subjekta, da narave niti ne more biti brez zavestnega subjekta. *On je primaren. On projicira celotno naravo.* Dušo lahko razumemo kot absolutni ali transcendentalni subjekt.

Smisel subjekta in njegov temeljni pomen za obstajanje objektov, nam lahko postane jasnejši, če se zavedamo da svetloba ene zvezde, na primer, ne bi bila nikoli opažena, da ni padla na mrežnico opazovalčevega očesa, subjekta. Širila bi se v nedogled v praznino in ne bi bilo nobenega smisla njenega obstajanja. A brez smisla nič v naravi ne more obstajati. Zato, brez subjekta ki je zavesten njihovega obstajanja, zvezde dobesedno ne bi niti obstajale. Kadar subjekt opazi njeno svetlobo in jo postane zavesten, je širjenje njene svetlobe doseglo svoj namen, dobilo je adekvaten odraz v očesu opazovalca in aktualizacijo smisla svojega obstajanja v njegovi zavesti. Vsi objekti iščejo in najdejo smisel obstajanja v zavestnem subjektu. Zato je starodavni znanosti *sankhyi*, rečeno da narava, *prakrti*, služi Duhu *puruši*.

Zato ker svet obstaja samo kot dejanje opažanja zavestnega subjekta, svet izgine za ta subjekt kadar on ni več zavesten, za čas globokega spanja brez sanj.

Seveda svet obstaja tudi za čas našega spanja, Mesec bo obstajal tudi, če ne gledamo v njega, ampak to je zato, ker v univerzumu vedno obstajajo zavestni subjekti, ker univerzum ne bi niti obstajal brez zavestnih subjektov.

Pred ljudmi, so zavestni subjekti bile zvezde. One so na kozmičnem planu vplivale da se ustvari materija v obliki planetov. Planeti so zatem kot zavestni subjekti vplivali, da se materija še bolj fino oblikuje v življenjsko energijo, v ves živi svet na njih, odvisno od svojega položaja in odnosa z drugimi planeti. Povezanost tega mikro in makro kozmičnega vpliva prikazuje znanost astrologije. Na koncu so ljudje kot individualne duše najbolj fini privlačitelji, kateri izzivajo vse dogodke, katere vidimo kot svet človeških izkušenj, tehniko, civilizacijo in kulturo.

Pred zvezdami, je bil sam Božanski Absolut zavesten subjekt. On je to tudi zdaj, samo je prevzel najbolj fino individualno posebljenje kot človeška duša, *Sebstvo*, izkušnjo "Jaz sem". Zato se energija samo v prisotnosti uma, pod njegovim vplivom, obnaša kot materija in posebna oblika. In pod tem vplivno obstaja vse, kar vidimo. Zato um lahko deluje na materijo. Zato deluje Zakon privlačnosti. Zato vsi razsvetljeni govorijo, da je vesolje v nas in da nismo različni od Boga. Razsvetljen človek je sam Boga, kot osebnost.

Na kratko rečeno, naraven človek, takšen kot je rojen, sploh ne dela ničesar, vse narava dela skozi njegovo telo in um. Dozdajšnji znanstveni razvoj je samo povečal možnosti njegovega nezavestnega delovanja, katero je s samim tem in destruktivno in konstruktivno. Edino naravna dialektika nasprotnosti ohranja ravnovesje med konstruktivnimi in destruktivnimi učinki znanstvenega delovanja nezavestnega človeka. Našo hojo po robu samouničenja edino mati narava nekako drži v ravnovesju, tako da se življenje še vedno nadaljuje.

Znanost bo postala toliko konstruktivna in pozitivna, kolikor bo človek zavesten sebe kot duše, kadar znanstveniki končno rešijo problem subjekta v sebi in ne zunaj v teorijah. Kadar končno spoznajo, da so oni ti subjekti o katerih razmišljajo in kateri odločilno vplivajo na fizično resničnost. Tedaj ne bomo več v absurdni situaciji, da vodilni fiziki, ki modrujejo o vlogi subjekta v fizični realnosti, delajo atomske bombe ali da nam govorijo, kako smo "dokazali", da nismo zreli za normalno življenje na tem planetu in da je zato nujno, da se preselimo na nek drug planet (verjetno dokler tudi njega ne uničimo) - namesto da življenje tukaj naredimo boljše; ali da moramo s pomočjo vojn, cepiv in strupov v živilih (GMO) zmanjšati človeško populacijo na pol milijarde - da bi bili lažje nasilno kontrolirani s strani brezsrčnih vladarjev, ki dejansko ustvarjajo vso destruktivnost na tem svetu, med ostalim tudi s pomočjo takih "znanstvenikov".

Temu samospoznanju je namenjena najstarejša znanost na tem svetu, znanost joge in meditacije, katera je prikazana v delu »Izreke o jogi" od Patanjđžalija. Meditacija je edina znanost prihodnosti. Ona je znanost o duši s praktično uporabo. Vse kar se je lahko storilo od zunaj, je narejeno. Narava je zaključila svojo evolucijo s formiranjem človeškega telesa in zagotavljanjem zavestnega subjekta in človekovo poznavanje zunanjega sveta se približuje koncu, z razumevanjem DNK in kvantnega polja. Edina nadaljnja evolucija je lahko samo notranja evolucija, človekovo samospoznanje. Samo z njenim pravilnim razvojem bo zunanji svet skozi znanost postal raj na zemlji.

DUŠA IN RELIGIJA

Prava religija je sistem znanja kateri bi moral sistematično voditi človeško dušo k pravilnemu življenju in delu dokler je v telesu in k samospoznanju.

Na žalost, to že dolgo časa ni tako. Takšna prava religija, ki je bila tudi šola objektivnega znanja, je obstajala samo na začetku človeške civilizacije na tem planetu, za čas, pred poznano zgodovino, ko je obstajala ena človeška rasa od Irske do Tibeta, od Sibirije do Egipta. Ona je razbita na mnogo narodov in jezikov, njeni najčistejši ostanki v novejši zgodovini, so poznani kot Stari Slovani. Od njih danes izvirajo vsi pripadniki bele rase.

V tej izvorni civilizaciji so bila ohranjena vsa starodavna znanja o človeški duši, o Božanskem in pravi naravi človeškega življenja, kot odraz božanskega. V novejši zgodovini, pred približno 10.000 leti, so bila ta znanja shranjena v starih šolah znanja, ki so kasneje poznane kot gnostične šole na Bližnjem Vzhodu, sufijske šole na Srednjem Vzhodu, in kot šole joge v Dolini Inda, na Tibetu in v severni Indiji. Kasneje, s časom degradacije, so te šole postale samostani zaprtega tipa. En del objektivnega znanja iz teh samostanskih šol je uspel najti in ga prenesti modernemu človeku G. I. Gurdžijev⁵⁴.

Ta izvorni človeški rod in njeno starodavno znanje so postopoma razbiti pod vplivom samega časa in zaradi prostorske ločenosti in oddaljenosti, ker niso uporabljali tehnologije. Prav tako tudi pod vplivom nečloveških hibridov, kateri so najprej zasedli in uničili izvorni Sumer starodavne človeške civilizacije in ustvaril Babilon in se od tam razširili na preostali svet kot elita vladarjev in svečenikov kateri so še tudi danes na oblasti. Ti hibridi so se posebno potrudili, da zakrijejo sled izvornih človeški civilizaciji in starodavnem znanju. Vsa poznana zgodovina je pravzaprav sestavljena iz sistematičnega uničevanja starodavne, prave zgodovine človeške vrste na tem svetu. Vse poznana zgodovina je zgodovina vojn in osvajanj - ki so bila nepoznana ljudem s človeško dušo v starih časih. Starodavno znanje ljudi so hibridni vladarji prevzeli in ga izkoristili, da z njim vladajo nad ljudmi, da ljudi držijo v neznanju. Vsa poznana zgodovina kulture in znanja je pravzaprav sistematično izmaličenje pravega znanja in kulture. Bistvo tega znanja o človeški duši in Božanskem je spremenjeno v danes obstoječe religije. Tisto kar je bilo včasih šola objektivnega znanja in praktične uporabe tega znanja v življenju človeka, ki je temeljila izključno na razvoju zavesti, je pred dva tisoč let spremenjeno v množično kontrolo uma preko religijskih čaščenj abstraktnega božanstva in pokornosti teokratskim avtoritetam.

Bistvo znanja o duši in Božanskem je popolnoma izkrivljeno. Starodavno znanje o Božanskem je govorilo, kot o edini in največji resničnosti, o kateri zato ni bilo nobene potrebe, da se razpravlja in dokazuje, še manj, da se kliče in moli. Ni se delala nobena razlika izmed same eksistence in Božanskim, izmed človeške duše in Božanskega. Sledi katere kažejo na to

⁵⁴ Zato je vsakemu potrebno, da se seznanijo z delom Gurdžijeva in njegovimi učenci: P.D.Ouspensky ("Četvrti put"), Rebecca Nottingham ("Prakse Četvrtog puta - Samopromatranje" "Četvrti put i ezoterijsko kršćanstvo"), Maurice Nicoll ("Psihološki komentari na učenje Gurdžijeva i Uspenskog").

enost, se nahajajo tudi danes v Vedah in Upanišadah. Zelo spretno se to enost odstranili iz osrednjega središča za učenje, da človek šele mora postati eno z božanskim, da je izgnan iz raja, da ni v enosti z Bogom in da se mora vrniti v raj, vendar nikoli konkretno, vedno na poti v raj, vedno čakajoč na Boga, upati na njega in mu težiti. Na kratko, znanje in izkušnje o prvotni enosti je razbito v mentalno projekcijo prostora in časa. Bog je postal daljni idol, kateremu je potrebno težiti in avtoriteta katerega se je potrebno bati, a človek je izgnan iz raja in je večni grešnik.

Vse to je opisano v bibličnem mitu o kači (personifikacija reptilijancev) katera nagovarja človeka, da se spusti v mentalno projekcijo, v razlikovanje, da bi šele na ta način postal eno z Bogom. V sami zgodbi je laž očitna, saj je človek že bil eno z Bogom, ker je bil v rajju in bil ustvarjen po božji podobi. Niti ni moral, da to postane. Tako je nastala sodobna zgodovina laži in prevar. Ampak tudi velik proces človeškega bujenja.

Danes je vpliv biblijske kače, reptilijanskih hibridov, institucionaliziran kot Vatikan, ki v prevodu pomeni "božanska kača". Resnica se ne skriva, samo so ljudje hipnotizirani, da je ne vidijo, da stalno grizejo neko vabo, jabolka različnih vrst znanja in strasti življenja.

Na Vzhodu se znanje o enosti človeške duše, *atmana* in Božanskega, *brahmana*, za kratko obnovilo v delih Adi Šankare, ampak se je namerno speljalo v neskončno filozofiranje *advaita vedante*. Zelo hitro je pretvorjena v špekulativno filozofijo in abstrakcije, in potopljena v močvirje vse možnih demonističnih verskih kultov in sekt, ki vladajo Indiji.

To je ostalo odlično ohranjeno v budizmu, ampak ne kot znanje, katero je vedno mogoče spreminjati, pač pa kot prakso katera sama po sebi vodi do pravega uvida in spoznanja. Zato je učenje budizma bilo in preganjano in lažno razlagano, kot danes s strani jezuitov, ki ga "prevajajo" na svetovne jezike s finim izkrivljanjem osnovnega pomena, tako da izgleda, kot da je budizem "religija brez duše", "učenje o niču." Budizem je samo praksa človeškega bujenja, nič drugega. On nima učenja, to ni religija. Če se praksa bujenja spremeni v religijo, potem se spanje nadaljuje. To je tisto, kar so sile, ki človeka držijo v spanju, delale z budizmom. Ampak bujenje duš ni mogoče zaustaviti. Tako je prvi prišel Nagardžuna, da očisti vso religioznost s prakse samega bujenja in vrne budizem na tisto, kar je izvorno, a zatem zen budizem in prakso *vipassana* meditacije v državah jugovzhodne Azije in v svetu, kot vračanje k prvotni praksi prebujanja.

Zato imamo danes naslednjo situacijo: na eni strani so vse judovsko-krščanske religije, v katere spada tudi islam, ki so ustvarjene za množično kontrolo uma, katere samo uporabljajo privid religioznosti, religijski besednjak, ker se um mora z nečim pritegniti in zavajati. Ta prevara je olajšana s tem, da je človek v bistvu religiozno bitje, zaradi svoje duše, ki je božanskega porekla. V svojem nezavestnem stanju človek svojo religioznost projicira ven, ker se vse nezavestno projicira ven, pa je tako vedno oboževal Božansko v vsem, dvignil bi kamen in njega častil kot boga. Nečloveške sile, ki vladajo ljudem na tem svetu, prav to izkoriščajo na vse načine: napeljujejo na projekcijo uma, na simulacijo in simulakrome resničnosti in religioznosti.

Vse to je v bistvu demonizem, ki se predstavlja kot institucionalna religija.

Z druge strani pa imamo ostanke starodavnega znanja o resničnem odnosu človeka, njegove duše in Božanskega, učenje o prebujanju.

Najstarejši ostanki starodavnega učenja so ostali v džainski religiji. To je pot asketskega očiščenja, ki se koncentrira na popolno nenasilje in predanost Absolutu. Danes je to starodavno znanje tudi v džainizmu izgubljeno z banalno imitacijo.

Najčistejša teoretična postavka poti prečiščenja in starodavnega znanja je ohranjena v učenju *sankhye*.

Njena praktična uporaba je ohranjena v delu "Izreke o jogi" od Patanjdzalija.

Na popolnoma osmišljen in praktično dodelano isto pot prečiščenja je pokazal Buddha.

Budizem je najčistejše učenje in najbolj direktna praksa prebujenja.

Bistvena razlika med demonističnimi religijami katere zavajajo dušo in potjo za prečiščevanje prebujanje duše je v sledečem.

Demonistična religija vedno predstavlja Božansko zunaj, kot Boga s specifičnim imenom in celo tudi z obliko ali brez oblike, ampak z dobro oblikovano knjigo, katero je narekoval, kot nebeška avtoriteta, nedosegljiva smrtniku, tako da človeku preostane samo da vzpostavi nek odnos s to avtoriteto, podložen odnos pokornega vernika in da večno upa na zunanjo milost in nečemu boljšemu.

Učenje o prebujenju samo omogoča človeku, da se prebudi za tisto kar je kot duša, za edino, Božansko resničnost in zato ne ustvarja nobene mentalne projekcije o resničnosti, o Božanskem, pravzaprav jih vse uničuje in jih postopoma zmanjšuje, v samem človeku, skozi disciplino ozaveščanja. Če je božanski Absolut edina resničnost, potem o tem ni kaj razmišljati, vsako razmišljanje je samo odmik od te resničnosti, v zamišljen čas in prostor, vsako predstavljanje resničnosti uničuje samo resničnost, ker je resničnost vedno tukaj in zdaj. Zato je tudi edina resničnost.

Učenje o prebujenju je mentalna higiena. To v popolnosti temelji na disciplini bitja, na čiščenju uma od vseh prevar, tako da se lahko resničnost sama pojavi skozi um, takšna kot je, a ne kakršno se zamišlja.

Druga bistvena razlika med demonističnimi religijami katere zavajajo dušo in potjo prečiščujočega prebujenja duše, je sestavljen iz afirmacije in negacije same duše v človeku in njene prave narave.

Demonistične religije učijo, da je človek grešnik in da ne more sam vedeti, kaj je pravilno in dobro, kaj je Božansko in kaj ni. Za to mu je potrebna verska avtoriteta, ki ga bo o tem poučila in človek mora osvojiti to etiko in ideologije, da bi bil kolikor - toliko bližje Bogu. Ta poučevanje se odvija samo na površinskem delu zavestnega uma, velik del nezavestnega uma se ne menja in tako se doseže samo potiskanje, zavestno se človek trudi da imitira versko etiko, a v nezavestnem potiska vse nasprotnosti te etike. Od tukaj je licemerja osnovna odlika vernikov demonističnih religij, a verske vojne in nestrpnost do tistih s katerimi se etika ne ujema v nekaterih detajlih, so zunanji odraz te delitve v samih ljudeh.

Doktrina prebujenja uči, da samo iz svojega Sebstva (Srca ali Duše) človek lahko ve, kaj je prav in kaj ni. Nikakor drugače. Znanje o pravilnosti je odvisno od odnosa človeka do samega sebe, proti Sebstvu, od čistosti in objektivnosti njegove zavesti. Samo od tukaj lahko človek ve bistvo vseh etik in pravilnega življenja, direktno iz svoje duše. In to bistvo tedaj vedno izraža kot čisto Dobro in Ljubezen. Zrelost duše, oziroma zavest o Sebstvu, edina odloča o tem, ali bomo in kaj bomo videli in pravilno razumeli. Brez te zrelosti lahko gledamo v največjo modrost in ne bomo videli, niti razumeli ničesar. Ali pa nam bo izgledala kot norost.

Da bi se ta neposrednost in edina pravilna veza z Dušo porušil in človeka naredilo sužnja zla in vseh perverzij (od seksa do etičnih in metafizičnih), so ustvarjene religije s svojimi etikami, ki se vsiljujejo od zunaj, kot avtoriteta. Sama ideja, da lahko človek sam in po svoji duši ve, kaj je prav, je obsojena kot krivoverstvo z dogmo o prvinski človeški grešnosti, vsiljevanju krivde skozi prepričanje, da je vse zlo na tem svetu storil človek sam, zato ker je zloben in grešen.

Vsako vsiljevanje kakršnih koli božanskih "resnic" in "zakonov", kot končnih in danih od zunaj, ima za edini namen zatiranje in zavajanje človeške duše - čeprav se navidezno predstavlja kot koristno poučevanje. Natančneje, Božansko se projicira v obliki individualnih duš, da bi se spoznalo tudi s te strani, kot individualno bitje, po svoji svobodni volji, da se individua s svojo individualno, svobodno voljo uskladi z Božanskim, ki je edina resničnost. Z vsiljevanjem avtoritete, kateremu se mora biti poslušen in etike katero se mora posnemati, se sabotira prav ta svobodna volja individue, da se sama svojevolsko in po svoji vesti in zavesti

uskladi z Božanskim načelom.

V tem sabotiranju vodi judovsko-krščanstvo, v njem se vse človeško in duševno potiska v imenu vsiljenega "zakona" in "Boga" – namesto da se duševno in človeško spodbuja, razvija in vzdiga vse do Božanskega.

Namesto da je Božansko skrivnost ki privlači in v kateri duša raste do svoje neizrekljive Božanske veličine, je v demonističnih religijah Bog popolnoma odkrit in dan cel in v popolnosti zunaj in na gotovo, on je celo v eni knjigi narekoval vse, kar mora človek znati in vsak kdor to postavi pod vprašanje, je obsojen in celo ubit, tako kot v islamu⁵⁵.

Prava religioznost nima nobenih svojih fetišev, niti zakonov, ona ni zapisana nikjer, ker je živa tukaj in zdaj, ona je stalna rast v Božanskem. Prava religija izraža Božansko skozi človeka, pomaga človeku da iz svoje duše, vedno na individualen in izviren način izraža vse Božanske blagoslove.

Lažna religija vedno od zunaj vsiljuje Boga človeku, kot brezpogovorno avtoriteto, z univerzalnim obrazcem in zakoni kateri veljajo za vse in preprečujejo človeka, da izraža vsako značilnost svoje božanske duše na individualen način, da mu je svoboda njenega izražanja edina avtoriteta. To preprečevanje je pravi cilj lažne religije. Vsaka lažna religija je programiranje uma in zaslužnjevanje ljudi s strani neke avtoritete. Lažna religija je vsaka tista katera je institucionalna in vsiljuje vse od zunaj, že stoletja je vedno enaka in vsi ljudje morajo služiti njej, namesto da ona služi ljudem.

Edina prava religioznost je rast duše k Božanskemu, od pogojenosti k svobodi, od nezavestnosti k zavesti.

Zato vse tisto, kar se predstavlja kot religija, a je sestavljena iz danih odgovorov na vsa vprašanja, od jedilnika, oblačenja in vsakdanjega obnašanja, do najbolj abstraktnih metafizičnih vprašanj o Bogu in svetu in vsa religijska praksa katera se sestoji v tem, da se vsi ti odgovori naučijo na pamet in imitirajo, da se z magijskimi obredi pred oltarjem kliče božansko – se ne more niti imenovati religija. To je čisto programiranje uma. Vse kar se uči na pamet in imitira je programiranje uma. To je vsiljen mehanizem za ohranjanje nezavestnosti ljudi.

Tukaj je odprto vprašanje, koliko je takšna avtoriteta potrebna nezavestnim ljudem, da bi bili kolikor toliko kultivirani. Ali je bolje postaviti vprašanje, ali nekdo sistematično drži človeka v nezavestnem in motenem stanju s takšnimi religijami. Zato imamo situacijo, da toliko kolikor so ljudje nezavestni, toliko jim je potrebna takšna religija in avtoriteta, ki jih bo kultivirala. Ona je odraz človeške nezavestnosti. Ampak za vsem tem stoji očitno prizadevanje, da se ta nezavestnost ohrani čim bolj s pomočjo takih religij, ki ne dopušča človekovega bujenja in svoboden zavestni razvoj. Od tukaj imamo dva tisoč let nespremenjenega stanje duhovne teme in samo nekaj desetletij dvajsetega stoletja, ko je človek vstal k zvezdam, združil in osmisлил vsa znanja iz vseh duhovnih tradicij. Ta neenakomernost razvoja kaže, da je človek sposoben, da se veliko hitreje razvija in da nekdo to preprečuje in kontrolira.

Prava religioznost je vedno osebna in se širi sama, iz notranjosti, z dobroto same duše in nevsiljivostjo, nikoli ni enaka za vse, ampak ima vedno drugačen obraz, obraz vsakega človeka. Popolno se realizira samo v prebujenem človeku, ker njegovemu prebujenju tudi služi.

Vsako vsiljevanje etike od zunaj, v dogmatični obliki katero se uči na pamet in imitira, deli um na umeten in licemeren kateri se kaže na zunaj in naraven kateri se zatira. Ta šizoidna

⁵⁵ Tukaj je potrebno razlikovati Pravoslavno od katoliškega in ostalega krščanskega učenja. Edino je Pravoslavno zadržala nekaj od pravega odnosa do duše, o Bogu kot neizrekljivem in neizrečenem bistvu, o dobroti in ljubezni katera se vsem enako deli kot pot k Bogu, ampak samo v nekaterih starih teoloških razpravah. Danes ni nič od tega niti v Pravoslavlju, ker se ono ni nikoli v bistvu odvojilo od katoliške dogme, ki je zasnovana popolnoma na prevari.

delitev uma in zatiranje ustvarjajo licemerje, ki je značilnost vsakega povprečnega vernika. Zato je pri njih tako tanka linija, ki loči versko gorečnost od genocidnih pobojev in včasih ta linija tudi ne obstaja. Zato vse religije in etike niso naredile nič boljšega človeka. Ravno nasprotno. One so ustvarjene zato, da preprečijo človeku, da izrazi in prepozna svojo prirojeno dobroto s pomočjo kontra efekta same zgodbe o zunanjemu Bogu in vsiljevanju diktature "božjih zakonov". Zato ni presenetljivo, da so vsi psihopati, množični morilci in teroristi sklicujejo na Boga in citate iz Biblije in Korana kot na svojo inspiracijo, medtem ko istočasno predsednik države katera začenja vse vojne polaga prisego na isti Bibliji.

Osnovni mehanizem s katerim se ohranja avtoriteta umetnega, zunanjega "božjega zakona" je identifikacija s telesom in umom. Kolikor smo identificirani s telesom, toliko smo odtujeni od Božanske resničnosti in odtujeni od samega sebe. To je absurdno ampak točno: kolikor smo identificirani s telesom in umom, toliko smo razdeljeni v umu in odtujeni od sebe. Kolikor smo zavestni sebe kot duše neodvisne od telesa in uma, toliko bolj smo celoviti, in sam um nam je celovit in imamo zdravo telo. Zaradi te identifikacije nam resničnost vedno izgleda absurdno.

Identifikacija se vzdržuje z iluzijo, da mi vse delamo, pa tudi zlo. Človekova duša nikoli ne dela nobeno zlo. Ona dejansko nikoli tudi nič ne dela, ona je samo priča in kot takšna privlači vse dogodke kateri se dogajajo. Zato kadar smo bolj zavestni sebe kot duše, takrat smo vedno pozitivni in spontano privlačimo/delamo dobro in pravilno. Kadar smo nezavestni, smo vedno indetificirani z nečim in takrat je od vsebine te identifikacije odvisno, kaj bomo storili, in to največkrat ni dobro. Samo kadar je duša slaba kot priča zaradi naše identifikacije z nečim drugim in je telo v katerem prebiva obsedeno z negativnim silami, takrat to telo dela zlo. Duša je za ta čas odrinjena na stran, um je ni zavesten in resnično, po zlobnem dejanju se človek vedno počuti, kot da ga je nekdo drug naredil, da je bil obseden, ali da ne ve, kaj se mu je zgodilo, da se ne spomni samega dejanja: da ga je naredil v svoji šibkost ali da je bil spodrsrljaj. Celo kadar se nekdo vzdigne v budnosti in samospoznanju, ga negativne sile še močnejše napadajo, da čim prej pozabiti to stanje. Negativne sile nas napeljujejo, da se identificiramo s telesom in tako prevzamemo krivdo na sebe, kot da smo mi naredili tisto, kar je telo storilo. Tako one edino lahko delujejo skozi nas in da nas zaslužnijo - skozi identifikacijo. Prevezemanje in občutenje krivde je osnova judovsko-krščanskega nauka.

Seveda moramo biti odgovorni s svojim telesom in da z njim delamo pravilno, vendar pa to nikoli ne moremo biti če delamo identifikacijo s telesom, ampak samo s spoznanjem svoje prave narave katera daleč presega eno individualno telo. S prenehanje identifikacije s telesom, spoznanjem prave narave telesa in z objektivnim odnosom do njega. To izgleda paradoksalno, ampak je to zato, ker duša omogoča telo in ne obratno. Torej, kolikor se identificiramo s telesom, toliko smo nezavestni Božanskega Duha, kar dejansko mi smo in toliko smo manipulirani s tujimi, negativnimi silami, neorganskimi entitetami. ***Njim je absolutno potrebno, da se mi počutimo odgovorni za tisto, kar so oni storili nam in skozi nas. Sicer jim enostavno ne bo uspelo. Nujno potrebno jim je da ostanemo v neznanju o vplivih iz drugih dimenzij. Ker če ne vemo za njih – bomo za vse okrivili same sebe skozi identifikacijo s telesom. To tako funkcionira.***

In v tem je še ena prevara demonističnih religij: one vse višje dimenzije, katere so s čutili skrite človeškemu umu dokler je v telesu, prikazujejo in projicirajo izven človeka, v prostor, v neka imaginarna nebesa, in v čas, v mitske tradicije kadar so nekdej nebesa bila dostopna nekaterim izbranim prerokom. In to se mistificira z rituali in verskimi prazniki. Na vse načine se skriva, da so vse višje dimenzije v človeku, da je človek pravzaprav sestavljen od vseh njih, kot mikrokozmos.

Te sile nam prepovejo tudi da pomislimo na svojo identifikacijo z Božanskim, učijo nas, da je "grešno", da je to pravzaprav "tisto, kar želi Satan" – da mislimo, da smo mi Bog.

In to temelji na identifikaciji s telesom. Naravno da Božansko ni samo to telo-in-um

(Ego), da je neskončno večje od njega, in na to večje se tudi misli, kadar se reče da smo mi to Božansko. Naša duša je veliko večja od tega telesa, niti se rojeva, niti umira z njim. Mi smo veliko večji od tega telesa. Samo sanjamo, da smo v njemu. Kadar vsi mistiki in svetniki pravijo, da so eno z Bogom, razumejo da niso identificirani s telesom in telesnim umom. razumejo da nimajo Ega. Vsaka krivda in grešnost je padec v identifikacijo s telesom in nezavestnost svoje prave, Božanske narave.

Prava narava človeške duše se direktno negira s tezami, da so sami ljudje zli, katere zagovarjajo prav demonizirani ljudje, same neorganske entitete, katere skozi njih delujejo na izobraževanje in znanje. Oni s tem vsiljujejo ljudem občutek krivde in manjše vrednosti. Tako držijo ljudi v neznanju in paralizirane, nesposobne da se uprejo obsedenosti in programiranju uma. Da so ljudje zavestni veličine svoje duše, bi se takoj osvobodili vsake obsedenosti. Ampak njim se, najprej skozi judovsko-krščanske religije, vsiljuje prepričanje, da ne smejo, da se poistovetijo z Božanskim na noben način, da so lahko samo v nekem odnosu z Bogom s posredništvom cerkve, ne tudi eno z njim, da je heretično in grešno pomisliti na to – potem, da so sami krivi za vse zlo katero obstaja. Če se že govori o hudiču, je on tam nekje daleč stran, kot božji sovražnik, v domišljiji in strahovih, da jih okrepi. Čeprav so dejanja in posledice katere bi se lahko pripisale edino hudiču povsod prisotne in vidne okoli nas, je hudič še naprej uradno umeščen samo v verski imaginaciji in teologiji. Kadar ga nekdo vidi, se ga razglaša za norega. Tako se zaslužnjuje ljudi, to je pravi pomen ločevanje uma.

Ločevanje uma se spodbuja z verskim učenjem, ki vsebujejo odprta kontradikcije. Krščanstvo temelji na učenju, da je Bog postal človek, da bi rešil človeka, kar bi logično pomenilo, da s tem istočasno človek postaja Bog v dejanju odrešenja. Ampak ta ideja o bogospoznanju in božanski naravi ljudi, se z vsemi sredstvi zanika in prepoveduje ljudem. Tudi muslimani so prav tako brutalno ubili enega od največji sufijski mistikov, Mansur el-Haladždža, ker je v zanosu božanskega bogospoznanja dejal: »Jaz sem Bog." Točno je da obstaja nevarnost, da se razdeljeni um ali Ego zamišlja in sebi da božanske lastnosti, vendar so ti primeri tako očitno psihotični, da ne more biti razlog za prepoved najvišje resnice enosti z Božanskim. Biti eno z Bogom pomeni biti brez Ega. Če Ego sebe razglasi za Boga, potem je nor. Razlika med tema dvema stanjema je tako velika in očitna, da se ne more enačiti. Ampak prav to enačijo tisti kateri vse lažirajo.

Prava religija mora samo učiti človeka tako, da zavestno prepozna svojo enost z Božanskim, ker je vedno doslej bil v nezavestni enosti z njim. Na ta način, ki ga do zdaj učijo, religije samo krepijo psihotično identifikacijo z umom in Egom, zavestno ločenost od Božanskega.

TRI VRSTE DELA: FIZIČNO, INTELEKTUALNO IN NAMERAVANJE

V skladu z izražanjem duše v relativnem svetu, kjer se ona, čeprav je eno z Božanskim, prikazuje v različnih modalitetah in stanjih zavesti, kot mlada, zrela in popolnoma zrela, obstajajo tudi različne oblike delovanja duše v skladu z njihovim izražanjem.

Najnižja oblika izražanja je tista pri mladih dušah, katera je najbolj groba in najbolj identificirana s telesom in umom. Delo in delovanje takšnih ljudi je predvsem osredotočeno na fizično delo in grobe izkušnje, pozitivna in negativna. To so tisti pridni ljudje kateri pridobivajo rudo iz globin zemlje, da bi se zgradilo in oblikovalo vse ostalo kar vidimo kot dosežke civilizacije, kateri pridno sejejo in žanjejo sadove zemlje, da bi hrano imeli vsi ostali ljudje, kateri s svojimi rokami gradijo vse objekte v katerih živimo. Čeprav bi v tej imaginarni hierarhiji bili oni na najnižjem mestu, oni dejansko na svojih ramenih nosijo vse ostale, kateri bi dejansko bili nesposobni preživeti tudi nekaj dni brez elektrike, pripravljene hrane, tehnologije in daljinskega ogrevanja.

Mlade duše se šele usposabljaajo za življenje v fizičnem svetu in zato so njihove izkušnje groba in enostavna: dobro in zlo, veselje in trpljenje, imeti in ne imeti. Oni se na svoji koži učijo eksistence in kako jo ohraniti s svojimi rokami.

Njihova mehaničnost in nagnjenost k zunanjim vplivom je največja. Njihov um je popolnoma obrnjen ven in vse notranje vsebine, vrednote in aktivnosti doživljajo kot misteriozne ali "božanske" aktivnosti in se na njih odzovejo na magijski način, z rituali in verovanji, medtem pa so navzven grobi materialisti, verujejo samo v tisto kar zaznavajo s čutili in kar lahko storijo s svojim telesom.

Zatem sledijo razvite duše katere delajo na višjem nivoju, njihova preokupacija niso preproste eksistencialna stanja, ampak njihova dramatisacija zaradi osmišljanja. To so ljudje, ki ustvarjajo višje vrednosti z umom, oni ustvarjajo vse dosežke civilizacije in kulture, osmišljajo in doživljajo vse možnosti eksistence s koriščenjem že ustvarjenega in zgrajenega. Oni zakone eksistence osmišljajo iz preteklosti in poskušajo, da jih uveljavijo in izboljšajo v sedanjosti tako, da zmanjšujejo odvisnost od teh zakonov. Vsa kultura se trudi zmanjšati odvisnost od zakonov eksistence in zunanjih vplivov. Srednje razvite duše se ukvarjajo z urejanjem zunanjega življenja, da bi se zmanjšale sile pogojevanja.

Njihov um je še vedno obrnjen ven in samo občasno postaja zavesten notranjih vrednot, ampak abstraktno. Zato se še vedno v prvi vrsti ukvarjajo z zunanjim svetom in urejanjem okolja in življenjskih pogojev, a notranje vsebine obdelujejo na filozofski in teoretični način, v zadnjem času pa tudi psihološki. Na ta način delno uspevajo preseči zunanje vplive in da obvladujejo sebe, vsaj v kontroliranih pogojih, da izgradijo nekakšno kulturo vedenja in delno svobodo delovanja.

Napredne duše so najmanj zastopane in njihov vpliv in delo se ne nanaša na ta svet in obdelovanje pogojev eksistence. Njihovo delo je izključno povezano z vzdrževanjem objektivnega znanje o duši in Božanskem v pogojih fizičnega življenja. Njihov um je popolnoma zavesten sebe in oni ne iščejo odgovore zunaj, niti se ne ukvarjajo z urejanjem zunanjih pogojev, ampak izključno z urejanjem samega uma in povezovanjem uma z dušo. To delajo na različne načine, včasih kot učitelji in svetniki, ki vplivajo na množice, včasih kot neznani ljudje, ki individualno pomagajo neki napredni duši, da se razvije. Oni se popolnoma zavestni, da so vse višje dimenzije v človeku in da je Božansko edina resničnost, pa tudi človekova, prepoznajo vse zunanje iluzije, zato se vse njihovo delo usmerja na mentalno higieno, na prečiščevanje najbolj finih mentalnih pogojevanj, da bi lahko Božanska resničnost sama zasijala skozi človeško celovito osebnost.

Pravzaprav vse duše opravljajo to isto delo: čiščenje prostora za prisotnost Božanskega, njegovega prizemljenja in ustvarjanja v realnosti tukaj in zdaj, skozi človeško življenje - vendar na različnih nivojih. Mlade duše delajo to na grobem nivoju, ukvarjajo se s samo eksistenco, srednje razvite preizkušajo vse možnosti eksistence na višjem nivoju, delno zunaj in delno znotraj človeka, povezujejo zunanost s človeško notranostjo in tako dajejo smisel vsem vzrokom, a najbolj napredne duše to isto čiščenje opravljajo na najbolj fin način, na samem izvoru vseh prevar, v samem umu, čiščenje uma od vseh vsebin.

Kakor vse v relativne svetu vsebuje nasprotnosti, tako je tudi ona tukaj na delu. Čeprav so najbolj napredne duše iznad identifikacije s telesom in umom, so one najbolj realne, emocionalno najbolj zrele in eksistencialno najbolj zavestne od vseh. Čeprav se mlade duše največ ukvarjajo z eksistenco, so one najmanj zavestne prave narave eksistence. To je dokaz, da samo prisotnost zavesti vzdiga in osvobaja človeka.

Mlade duše se soočajo z vsemi oblikami vplivanja in pogojevanja in do rezultata svojega dela poskušajo priti s sledenjem zakonu vzročnosti, vezani samo za čutila in materijo, subjektiven način razmišljanja, dosežejo lahko samo toliko, kolikor lahko naredijo s svojim telesom. Ker je njihov um popolnoma obrnjen navzven, oni ovire do svojega cilja vidijo samo zunaj in delajo na odstranjevanju zunanjih ovir. Na ta način one opravijo največ fizičnega dela

na tem svetu.

Srednje razvite duše delajo na razumevanju zunanjih vplivov in njihovega preseganja. One do svojih ciljev in rezultatov pridejo z umom in znanjem, razumevanjem vzrokov in predvidevanjem posledic, izboljševanjem sebe, z načrtovanjem in zaposlovanjem drugih da opravijo groba dela, da bi se dosegel cilj. Prav tako sledijo vzročnost, a to pomeni, da si morajo najprej zagotoviti potrebne pogoje da bi se dosegel cilj in njihovi rezultati so delni, lahko dosežejo samo toliko, kolikor dobro vse načrtujejo in odpravijo motenje. Ker je njihov um obrnjen navzven in delno k samemu sebi, oni še vedno mislijo da so glavne ovire zunaj, vendar vedo, da morajo tudi sebe prilagoditi cilju in uspevajo toliko kolikor sebe spremenijo in izboljšajo. Na ta način one opravljajo največ intelektualnega dela na tem svetu, zbirajo največ znanja in informacij, in o svetu in o človeški naravi in razvoju.

Napredne duše niso indetificirane s telesom in umom, one ne delujejo s slednjem vzročnosti niti materialnih pogojev, one svoje rezultate in cilje dosežejo z nameravanjem in privlačenjem. One delajo z zavestjo katera je izven uma, a to pomeni izven časa, ki obstaja samo v umu. Intuitivno vedo, da je resničnost celovita tudi izven časa in da se vse podobne vibracije privlačijo, da je vse v univerzumu povezano. Zato one zavestno nameravajo svoj cilj in ga s samo namero privlačijo v obstajanje, ne glede na trenutne okoliščine. Oni nikoli najprej ne odstranijo trenutne okoliščine, niti se borijo proti njim, ne ustvarjajo najprej vzroke, da bi prišli do posledice, ampak samo nameravajo cilj, posledico, kakor da je ona že ustvarjena tukaj in zdaj, ker vedo, da bo samo privlačneje cilja zagotovilo vse potrebne vzroke in okoliščine, da se on realizira.

Najbolj napredne duše samo s svojo zavestjo popolnoma aktualizirajo dejstvo, da vse obstaja zaradi zavestnega subjekta, da celotna narava dela zanj. Zato one nič ne prosijo in ne delujejo zunaj, ampak samo privlačijo vse, kar potrebujejo s svojo namero, da bo to privlačeno. Zato ker nimajo želja za ničemer od zunaj, k njim prihaja spontano vse kar je potrebno. Obstajanje kakršne koli želje po nečem izraža odnos, da tega ni in ta odnos onemogoča, da se to ima. Zakon privlačnosti vedno deluje neposredno, kot ogledalo in na podlagi najglobljega prepričanja (da nekaj nimamo), ne na podlagi površnega uma kateri se menja vsak trenutek (kateri želi nekaj imeti). Tako z željo po nečemu privlačimo situacijo, da nimamo še naprej in da še naprej želimo imeti. Če v ogledalu univerzalnega Polja obstaja naš lik, ki nima in želi imeti, potem se bo to isto stanje odražalo še naprej. Ogledalo eksistence vse odraža, ne dodaja ničesar novega, niti karkoli odvzema, samo je stvar v tem, kakšno sliko o sebi bomo projicirali v njega. Takšno bomo tudi dobili.

Napredne duše vedo, da je vse v njih, da so vse višje dimenzije v človeku in ne izven njega, da se vse dogaja zaradi zavestnega subjekta. Zato istočasno s privlačenjem one v sebi omogočajo sprejemanje tistega kar nameravajo, na ta način, da odstranijo vse ovire v sebi, ne zunaj. One vedo, da je duša vrhunski privlačitelj vsega dogajanja in da obstaja v telesu, da bi doživela določene izkušnje. Vedo, da je vse kar se dogaja zunaj, okoli njih, odraz potrebe njihove duše, da to doživijo, da bo temu priča, da so one same to privlekle v izražanje. Zato, če vidijo nekoga bolnega v svoji bližini ali da se nekdo obnaša na določen način, tako da negativno vpliva na njihovo življenje, one vedo da je to sceno (bolezen, obnašanje), pritegnila njihova duša zaradi svoje potrebe za to izkušnjo in da mu bo opazovalec. Z ozaveščanjem tega procesa, z razumevanjem zakaj se ta scena (bolezen, prijatelj, določeno vedenje) dogaja pred njim, t.j. njima, in z zahvaljevanjem na realizirani pojavi, jo pripeljejo do konca, do izpolnjenja. Prijatelj ozdravlja, a negativno vedenje se spreminja. Razen če ta bolezen in to vedenje niso bile njihove potrebe po teh izkušnjah - vedno je treba razlikovati, če je to le mogoče, ali je neka pojava potreba same duše da jo sama doživi ali da jo priredi drugim da jo doživijo, ker duše niso tukaj samo zaradi sebe, ampak vzajemno, tudi zaradi drugih, da eni drugim omogočijo izkušnje. To sta tudi dve vrste delovanja duš, za sebe in za druge duše.

Kadar zavestni subjekt spozna neko pojavo, je ona prišla do svojega izhoda, ni več

potrebe da se manifestira. Z zavestnim zahvaljevanjem in ugotavljanjem, da je določena pojava nastala zaradi njihovega privlačanja v izkušnjo (brez obzira na razlog, lahko je zaradi nekega karmičnega razloga ali pa samo zaradi učenja), oni v sebi uničujejo potrebo, da se ta pojava še naprej manifestira. Z zahvaljevanjem v ljubezni do te pojave ker se je manifestirala v njihovi izkušnji, jo oni vračajo univerzalnemu Polju kateremu vse pripada. Občutek hvaležnosti in ljubezni je emocionalna povezava s Poljem. To se ne more drugače doživeti, kot skozi ljubezen in hvaležnost ki vse omogočata⁵⁶.

To je najvišji način delovanja duš na Zemlji.

Vedno kadar je um odprt za prisotnost zavesti duše, so delovanje in delo pravilni, podprti z naravo katera v celoti služi Božanskemu in njegovi duši.

Vedno kadar je um zaprt za vplive duše, kadar misli da sam poseduje zavest in moč delovanja in kadar sam poskuša delati, tedaj je delovanje vedno bolj ali manj napačno, v nasprotju z naravo.

Zato je eden od največjih Prinašalcev svetlobe dejal: Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo " (Mt. 6.33).

Zato ker celotna narava že vse dela v korist Božanskega in duše, človeku ni potrebno nič delati samemu po svoji pameti in nameri. Ne more tudi če hoče. On bo največ in najbolje naredil samo takrat kadar se obrne k sebi, svoji duši. Potem se bo vse premikalo k njemu in njegovim najboljšim interesom. Obracanje k sebi, svojemu bistvu, je bistvo vsega pravilnega delovanja človeka na tem svetu, vsa kultura in pravilen razvoj okolja. Človek vedno pravilno deluje samo z nedelovanjem. Ko se obrne k sebi, svoji duši, ima človek podporo celotne narave. Kadar je obrnjen navzven k iluziji, da je ločen od Božanske Celote, takrat gre proti naravi in zato občuti trpljenje kot odpor. Trpljenje je vedno pokazatelj, da se gre proti resničnosti.

Celoten proces delovanja duš se prav tako izraža na različne načine, kot merilo v katerem je duša prisotna v telesu in merilo zavesti o svojih višjih dimenzijah. Mlade duše so tiste, ki imajo najnižji odstotek prisotnosti duše v telesu, od tukaj tudi najmanjša prisotnost objektivne zavesti o višjih dimenzijah, a največje vplive telesa in okolja, srednje razvite povečujejo svojo prisotnost s povečanjem zavesti in zmanjševanjem vplivov telesa in okolja, a najnaprednejše so realizirale popolno prisotnost svoje duše v telesu.

Zavest o višjih dimenzijah v najbolj zrelih dušah je v celoti realizirana in učinkovita: v elementu Zraka njihova misel postaja Beseda ali Logos, v elementu Ognja z voljo in namero realizirajo misli, v elementu Vode z emocijo oblikujejo in privlačijo ideje, in vedo kako jih konkretno uresničiti v elementu Zemlje. Nezrele duše nimajo zavesti o višjih dimenzijah in zato deluje samo po zakonitostih nižjih dimenzij, občutenja (Voda) in fizičnega dela (Zemlja). Bolj ko je zrela duša v telesu, toliko bolj koristi zakonitosti vseh višjih dimenzij, volje in intelekta (Ogenj in Zrak). Najbolj zrele uporabljajo samo prisotnost zavesti kot namero, in prostor (Eter) jo omogoča. Njihova zavest je kot prostor, pokriva in razume vse ostale dimenzije in delovanja, prav tako kot tudi prostor pokriva in omogoča vse kar obstaja. Tako je njihova zavest ista, kot tudi tisto kar vse omogoča.

Ni treba na osnovi tega dobiti vtis, da najbolj napredne duše dosežejo vse karkoli želijo, kot čarovniki. Nasprotno, one so najbolj skromni in najbolj dragoceni ljudje, oni obožujejo fizično delo, proizvodnjo stvari, urejanje okolja, poučevanje drugih da delujejo v korist vseh. Njihovo delo ni suženjsko in izčrpavajoče kot pri najbolj nezrelih ljudeh, ampak vedno prostovoljno in ustvarjalno, tudi kadar je najbolj skromno. Oni vedno tudi delujejo neutrudno in pri njih ne obstaja lenoba ali sebični interesi. Ne delajo toliko zaradi cilja, kolikor zaradi

⁵⁶ Ta najvišji princip delovanja duš na zemlji se imenuje Ho'o pono'ono, havajska metoda ozdravitve telesa in življenja. O tem pogledite v knjigi "Nulte granice" od Joe Vitale-a in Ihaleakala Hew Len-a.

samega dela kot sredstva za vzdrževanje življenja. V svojem delovanju so podobni sami naravi, katera vse dela. Pravzaprav so zavestni njenega delovanja in svoje vloge kot opazovalca in vrhunskega privlačitelja delovanja narave in zato zavestno sodeluje v temu. Čeprav vedo, da so razlog in namen oblikovanja celotne narave, oni skoraj nikoli ne privlačijo rezultatov in ciljev zaradi olajševanja delovanja. To se v njegovi prisotnosti dogaja spontano samo kadar je potrebno; naenkrat je cilj dosežen na čudežen način.

Najbolj zrele duše popolnoma uskladijo svojo namero z namenom Božanskega Absoluta, ki v resnici edini vse dela. V temu je zrelost zrelih duš, v spoznanju da je Božansko vse v vsem, in v zavestnem sodelovanju v njemu. To usklajevanje se dogaja avtomatsko kadar se spozna namera Božanskega. In takrat, v resnici, sploh ni mogoče imeti neke druge namere, neko svojo voljo. Odnos "Zgodi se tvoja volja" je uvid, da ne obstaja neka druga niti boljša volja razen Božanske, ki vse omogoča. Vsaka druga volja je samo iluzija in sanje, napaka opažanja in delovanja. Od teh napak se tudi sestoji človeško življenje, vse dokler ne dozori do spoznanja Božanskega Absoluta v sebi.

Kadar najbolj napredne duše v celoti uresničijo svojo prisotnost v telesu, to so tisti redki primeri, kadar njihovo telo zasveti z neustvarjeno svetlobo⁵⁷. Njihovo delo je samo v tem: da bo svetloba svetu in ljudem.

DELO NA SEBI

V kolikor smo imeli iluzijo da mi nekaj delamo, medtem ko je vse delala naravna pogojenost, imamo prav tako isto iluzijo da se osvobajamo z nekim novim delovanjem. Osvobajanje se začne samo z nedelovanjem. Z mirovanjem in otrpnjenjem.

Vsa dogajanja pripadajo naravi ali *prakrti*.

Duša je edina priča dogajanja, zavest katera daje smisel dogajanju.

Zato se njena diferenciacija doseže edino s prenehanjem identifikacije z dogajanjem,

⁵⁷ V duhovni literaturi je zabeleženo več takšnih primerov, kadar se svetniki pretvorijo u svetlobo. Navedli bomo dva, eden iz daljne in eden iz bližnje preteklosti. Najbolj znan primer iz daljne preteklosti je vsekakor Jezusovo pretvarjanje v svetlobo na gori Tavor, a novejši primer je pretvarjanje Bhagavan Šri Ramane Maharšija v svetlobo za čas meditacije, katero je zabeležil baron dr. von Valtheim-Ostrau, katerega zapise je prenesel Lama Anagarika Govinda u knjizi "Tibetanska mistika" (Grafos, Beograd, 1986. biblioteka Horizonti, str. 187): "Zanimiv opis tega fenomena vsebujejo zapisi po datumih barona dr. von Valtheim-Ostrau, ki je to opazoval v prisotnosti sodobnega svetnika, zadnjega Ramana Maharšija od Tiruvannamalai. Jaz sem prevedel naslednje poglavje iz drugega zvezka njegovih "Azijskih dnevnika" pod naslovom Der Atem Indiens (Classen Verlag, Hamburg 1955): "Medtem, ko so bile moje oči potopljene v zlate globine Maharishijevih oči, se je nekaj dogodilo, kar se upam opisati samo z največjo samokontrolo in skromnostjo, z najkrajšimi in najenostavnejšimi besedami, po resnici. Temna barva njegovega telesa se je počasi preoblikovala v belo. To belo telo je postajalo vse bolj in bolj svetlo, kot da je v njemu prižgana svetloba in dokler ga pokušam razumeti zavestno in z jasno mislijo, takoj pomislim na sugestijo, hipnozo itd. Zato sam naredil določene "kontrole" kot je gledanje na uro, delanje zapiskov in branje, v cilju tega sem si najprej nadel očala itd. Tedaj sam gledal Maharishi-ja, ki ni odvrnil svojega pogleda z mene in z istimi očmi, katere so trenutek prej bile sposobne da berejo zapiske v mojem dnevniku, sem videl sam kako sedi na tigrovi koži kakor svetli objekt. Ni lahko objasniti to stanje, zato ker je tako enostavno, tako naravno, tako neproblematično. Kakor bi želel v popolni jasnosti, da se ga spomnim v času svoje smrti!" (str. 2461)

To tudi je svetloba naše duše, katero vidimo v času smrti našega fizičnega telesa. Razsvetljen je tisti, ki to zavestno realizira za čas življenja. O transformaciji fizičnega telesa v neustvarjeno svetlobo, s številnimi komparativnimi primeri iz zgodovine v okviru šamanskih, religijskih in mističnih tradicij pogledati Mirčea Eljaddea: Mefistofeles i Androgin (Alef, bibl. čas. Gradac, Čačak. 1996).

prenehanjem sanjanja da je duša tista katera deluje in nosi posledice delovanja, da se zavest, katera je v svojem bistvu transcendentalna, menja in trpi spremembe uma in telesa, da se ne razlikuje od vsebine katero osvetljuje. To je definicija stanja sanjanja.

Sama prisotnost duše v naravnem dogajanju premika vse aktivnosti in celotno eksistenco: sama bližina zavestnega opazovalca premika celotno naravo na oblikovanje in delovanje. Samo delovanje narave, čeprav ni od nje in zaradi njenega namena, očara zavestnega opazovalca, da pozabi sebe kot neodvisnega in ločenega in da misli da on dela, ker se poistoveti z mislimi, najbolj finimi vibracijami narave.

Človeška eksistenca, kot mesto prisotnosti opazovalca in zavesti, predstavlja pozabo in dvojno konfuzijo: po eni strani, zaradi same bližine opazovalca in zavesti narava izgleda kot da ona dela sama po sebi, po drugi strani pa zavesten opazovalec pozablja sebe zaradi bližine narave, identificiran z njo misli da je on ta kateri dela.

Zato da bi se opazovalec osvobodil pozabe in prišel k sebi, ni potrebno nič več delati, potrebno je samo da se ozavesti celotno dogajanje narave v telesu v katerem prebiva da bi videl da je ona tista katera vse dela, da ona diha, ona poganja delovanje srca, da so njene tudi najbolj fine frekvence, misli, da se z disciplino omeji in umiri od vsake identifikacije s čimerkoli zunanjim, s čimerkoli drugim, da bo samo on sam, da bi lahko razločil sebe samega.

Zato takšno nedelovanje in otrpnjenje ne pomeni nobeno odpovedovanje od aktivnosti, nasprotno, one so realizacija smisla celotnega obstajanja narave in vseh aktivnosti, doseganje njenega cilja. Od tukaj Božanska popolnost in ekstatična blaženost pri takem nedelovanju in otrpnjenju v katerem se prebuja človeška duša.

Takšno nedelovanje v vsakdanji akciji se v taoizma imenuje *wu wei*, praksa sistematičnega umirjanja se imenuje v budistični meditaciji *rūpa-dhyānam*, a uporaba uvida na osnovi realiziranega umirjenja in transcendence uma se imenuje *vipassana*. **To je vse delo na sebi katero je potrebno človeku na tem svetu. Vse ostalo je podaljševanje suženjstva v sanjah.**

Drugi in tretji izrek Patandžalijeve "Izreke o jogi" govori da je bistvo joge v umirjenju aktivnosti uma, tedaj opazovalec prebiva v svojem bistvu, v sebi⁵⁸. Drugi izrek pojasnjuje prvega: um ne moremo nikoli umiriti z njegovo kontrolo, ker je del naravne aktivnosti in sploh ni naš. Um se umirja s prepoznavanjem sebe kot priče kateri je ločena in neodvisen od vsega dogajanja. Tedaj se um sam umirja ker ne delujejo na pričo, na nas. Prenehamo privlačiti frekvence narave, misli, da se rojevajo v nas išoč osmišljaje smisla. Smisel je dosežen in osvetljen. To tudi pojasnjuje zakaj misli lahko izginejo tudi v nezavestnem stanju in v mentalni otopelosti pri maloumnih ljudeh ali pod vplivom drog. Oni občasno lahko da nimajo misli, ker se pri njih ne dogaja ozaveščanje smisla vsega. Misli izginejo samo iz dveh razlogov: kadar dosežejo namen v osmišljanju in razumevanja (*praḍna*) ali kadar nimajo kaj iskati v subjektu kateri nima objektivne prisotnosti zavesti katera bi smiselno povezala miselne informacije.

Samo v zavestno ustvarjeni popolni umiritvi (*samadhi*) duša biva v sebi, v svoji pravi naravi, prvič odkar je v fizičnem telesu. Umiritev se mora izvesti na vseh dimenzijah bitja, od najbolj finih do najbolj grobih aktivnosti: od uma in predstav, zamišljanja in razmišljanja, čutenja in emocij, do telesa in vsakega giba telesa.

To so štirje temelji pozornosti Budinega govora *Maha satipatthana sutta*. Tu je prikazana osnovna praksa človeškega prebujenja na tem svetu. Ta govor skupaj z Patandžalijevimi "Izrekama o jogi" predstavlja bistvo človeške duhovne poti in prakso prebujenja duš in realizacijo Božanskega na tem svetu in na vseh svetovih. Ta praksa je edino pravilna prav zato, ker se ne sklicuje na Božansko in ga ne poziva s stališča uma, ampak mu samo omogoča da ono

⁵⁸Patandžali: *Joga Sutre* I, 2: Joga je prenehanje aktivnosti uma. I, 3: Tedaj je opazovalec utrjen v sebi. I, 4: V vseh drugih stanjih obstaja identifikacija z modifikacijo uma.

samo je, kakršno že je, z odstranitvijo uma, odpiranjem prostora in ustvarjanjem čistine v človeškem bitju, z zavestnim dopuščanjem da je tisto kar je bilo doslej nezavestno, otrpnjenjem vsega kar ovira zavest Absoluta, da je tukaj in zdaj, z umirjenjem in odstranitvijo vseh iluzij da ni tukaj in zdaj.

Delo na sebi ima za edini cilj bujenje ali samospoznanje duše.

Bistvo dela na sebi je v prenehanje identifikacije duše z vsem tistim kar ona ni, a ona ni nič drugega razen Božanska zavest o sebi.

Božanska resničnost je vedno ena, vendar ima dva aspekta: ali je ona sama kot Absolut, ali je kot individualna duša. Vse vmes je iluzija. V tej iluziji se nahaja celotno vesolje in vsa naša življenja.

Proces ozaveščanja ali bujenja iz te iluzije ni subjektiven, ker je narava obstajanja duše v telesu odraz obstajanja celotnega univerzuma. Cel univerzum obstaja zaradi pozabe duše v telesu in celotno vesolje izgine z bujenjem duše v Božanskem Absolutu. Izgine ker tedaj samo Božansko obstaja kot duša.

Duša je že v Božanskem Absolutu tukaj in zdaj, ker ne more biti nič izven Božanskega Absoluta. Vse kar izgleda kot izven ali nekaj drugega je spanje.

Bujenje je izginotje tega spanja.

To pomeni da je bujenje izginotje iluzije obstajanja samega človeka.

To pomeni da je resničnost tukaj in zdaj takšna da vse ostalo izgine.

V tukaj in zdaj ni sveta. Je samo Božansko. Svet obstaja samo v iluziji časa in prostora.

ČLOVEŠKO PRIČEVANJE BOŽANSKE PRISOTNOSTI

Delo na sebi se sploh ne razlikuje od samega življenja.

Celotna človeška kultura in življenje vsakega človeka so samo priprava za zaključno delo na sebi, zbiranje vseh izkušenj za zavest o sebi. Zavest o sebi je cilj in namen človeškega obstajanja, vsakega življenja in vsake življenjske izkušnje.

Delo na sebi je samo zaključevanje tega procesa v njegovi uresničitvi in smislu.

Za razliko od ostalega življenjskega procesa kateri se je odvijal v veliki meri nezavestno in pogojeno, ter samo deloma zavestno, je delo na sebi popolnoma zavesten proces, toliko zavesten da se ne ukvarja z ničemer drugim kot krepitevijo same zavesti kot takšne. On ne spreminja ničesar v življenju, on postaja samo povsem zavestno življenje, samo ozavešča življenje v vseh detajlih in aspektih. Če bi nekaj spremenil v življenju, potem bi to bilo neko umetno delo na sebi, bilo bi delo na nečem drugem, a ne na sebi. Življenje in delo na sebi so eno, razlika je samo v zavestnosti in nezavestnosti.

Enost dela na sebi in življenja samega, same eksistence, počiva na enosti Božanskega Absoluta. Samo on obstaja. Ne ničesar drugega. Božanski Absolut je v središču vsakega oblikovanja, v osnovi vsakega obstajanja, v srcu vsakega bitja. Zato rečemo da je Božanski Absolut priča vsega.

Če je človek mikrokozmos, ustvarjen po božji podobi, potem je Božanski Absolut priča v človeku bolj in bolj jasno kot v čimerkoli drugemu.

Pričujoča prisotnost Božjanskega Absoluta v človeku je v človekova duša.

Zavest v človeku prihaja iz duše. Duša je istočasno tudi naše Sebstvo, naše bistvo. Od tukaj je tudi zavest naše bistvo, z ozaveščanjem postajamo tisto kar smo in ozaveščanje je edino "osvobajanje duše."

Če Močnejše antropično načelo (SAP) trdi da vesolje takšno kakršno je obstaja z namenom ustvarjanja zavestnega subjekta; če eksperimenti prikazujejo da zavestni subjekt s samim svojim obstajanjem vpliva na pojavo in oblikovanje materije; če gnosticizem in ezoterično krščanstvo in vsa mistika trdijo da Božansko skozi človeka nadaljuje svoje ustvarjanje; če *sankhya* uči da vsa narava obstaja v korist osvobajanja človeškega duha - potem namen človeka ni v ničemer zunaj, niti v ničemer drugem, ampak da je tisti kateri je, da je zavest o sebi. Vse zunanje delo je bil samo priprava za notranje delo na sebi. Vse notranje delo na sebi je samo priprava za pričevanje. Pričevanje je ne-delo, samo obstajanje kot zavestnost-prisotnost-blaženost (*sat-čit-ananda*). pričevanje je torej prenehanje in odrekanje vsakega nezavestnega dejanja izražanja in iskanja smisla zunaj⁵⁹.

Zato so za delo na sebi, kot pričevanje katero osvobaja prisotnost Božanskega, sposobne samo najbolj zrele duše katere izžarevajo božansko ljubezen in razumevanjem vsega, katere so prešle vse drame življenjskih izkušenj. Za njih je predstava zaključena, spanje je prepoznano kot spanje, lekcije in vsebine drame življenja so razumljene. One se prepoznajo po svoji neodvisnosti in nevezanosti za življenje. Za pričevanje Božanskega so sposobne samo duše katerim je trenutna inkarnacija zadnja. Če imajo še vedno nekaj karmičnih vezanosti in potreb po izkušnjah, jim bo pričevanje kot dejanje predanosti Božanskemu težko izvedljivo. Nezrele duše ne morejo niti razumeti narave pričevanja, še manj pa ga uporabiti v praksi. One še vedno tečejo za horizontom svojih želja in iluzij, ampak horizont ne obstaja, kolikor se mu približujemo toliko se tudi oddaljuje. Šele kadar želje prenehajo, kadar človek pogleda v njih in spozna da je vsaka želja enostavno jalova, da je odraz nezavestnosti, tedaj postane nemočen in brez upanja. Ampak prav v tem trenutku se začne dogajati preobrat, začne se dogajati preobrat kateri se nikoli v vseh prejšnjih življenjih duše še ni zgodil, ker je enostavno šla v drugo smer, k horizontu iluzij. V tem izginotju vsakega upanja je edino upanje, v tej brezželjnosti je edina možnost za človekovo izpolnjenje, v tej ogromni nemoči, nenadoma mu samo Božansko in celotno obstajanje prične pomagati. Ono čaka. Kadar vidi da človek dela svojevotjno, se ono ne meša. Ono čaka, lahko čaka v neskončnost, ker za njega ni hitenja. Ono je večnost. Tisti trenutku kadar človek ni svojevotljen, tisti trenutek kadar pade, tisti trenutku kadar izgine, kadar se popolnoma preda, kot smrtnik neizogibni smrti, celotno obstajanje hiti k njemu, vstopa v njega. In prvič se začne dogajati človeško bujenje.

Zaradi brezčasnega bistva duše, in mlade in srednje zrele duše v telesu lahko začnejo delati na sebi da dosežejo pričevanje. Zavest sama skrajšuje čas dozorevanja. Dovolj je s pravilno prakso omogočiti prisotnost zavesti in ona bo sama pospešila čas potreben za dozorevanje duše. Tako je vsakemu človeku dostopna praksa pričevanja, razlike obstajajo samo v tem, da je nezrelim dušam v telesu potrebno več discipline in predanosti učitelju, a učitelju več potrpežljivosti do njih, medtem je najbolj zrelim dušam dovolj samo da se informirajo o vsem tem in same lahko vse to uresničijo.

⁵⁹ Bistvo pričevanja in meditativne prakse o kateri tukaj govorimo so podrobneje predstavljene v moji knjigi "Sankhya", v zadnjem poglavju "Kaivalya". Prav tako se o njej lahko poučimo iz budistične literature katera opisuje meditacijo, *vipassana* i *satipatthāna*. Ona je kompletno izražena v Buddhinem Velikom govoru o temeljima sabranosti (*Mahasatipatthāna sutta*). O *zazen* praksi meditacije *šikan taza*, kot najbolj direktni praksi opazovanja, pogledati v delih Jasutani Rošija (Yasutani Roshi). Njegova predavanja o *zazen* meditaciji se nahajajo v knjigi "Tri stuba zena" Filipa Kaploa (Philip Kapleau: *The Three Pillars of Zen*, Anchor Books, New York, 1980). Vse potrebne knjige in prevodi se nahajajo na linku <http://yu-budizam.com/> in www.ivantic.net.

Že prej smo rekli da se celoten proces izražanje sveta dogaja kot padec ali pozaba zavesti iz Božanskega Absoluta, da je manifestiran svet manifestacija nezavestnosti. Nezavestno se vedno avtomatsko manifestira zunaj kot fizični svet⁶⁰.

Kadar je človek nezavesten sebe kot duše, Sebstva ali Božanskega Absoluta, takrat ima izkušnjo življenja v svetu, v telesu. Ta izkušnja je zato vedno povezana s trpljenjem. Trpljenje je vedno iluzija ločenosti od Božanskega Absoluta, od svojega bistva. Trpljenje in destruktivnost življenja se vedno povečuje kadar se zatočišče išče zunaj sebe, v spremembi stanja okolja in življenjskih pogojev. Prav to boleče iskanje je glavna značilnost vseh nezrelih duš, celotne človeške zgodovine in oblikovanje sveta v katerem človek živi in vso dozorevanje duš se je usmerjalo na spoznanje, da je rešitev in zavetje v njih, a ne v spremembi zunanjih stanj, da iskanje prave opore v njih, v duši, edino lahko zagotovi pravo spremembo zunanjih okoliščin.

Pridobivanje zunanjih izkušenj je spremljala zavest, da rešitev človeške eksistence ni v zunanjem prilagajanju, ampak ti poskusi so izpopolnili zunanje življenje, človeku so prinesli vso kulturo in znanost. Vrhunec kulture in znanosti bo v spoznanju da je ves zunanji svet samo odraz človeške notranje narave, da njegov DNA trenutno komunicira z grozdi galaksij, da je vse vsebovano v vsemu drugemu po modelu holograma, da je vsa zunanost človekova notranjost.

To spoznanje je začetek dela na sebi ali meditacija.

Zato se človek v meditaciji umirja od vseh zunanjih aktivnosti in obrača k sebi: zaradi znanstvenega spoznanja da so vse celice zavestne, da je vse življenje odraz zavesti, a da je on zavesten subjekt v katerem se zavest samega obstajanja najbolj jasno ogleda. Zato nima več kaj iskati zunaj. Samo se lahko obrne k sebi, da bi v popolnosti bil tisto kar bi moral biti, tisto kar v resnici je. Da dokonča smisel izražanja vsega.

Ker nič ne obstaja izven Božanskega Absoluta, vsako zavestno bitje katero postane popolnoma zavestno sebe postane sam Božanski Absolut.

Morda bo nekdo pomislil da je to lahko reči ali je nekaj drugega to realizirati.

Odgovor je zopet isti: nič drugega ni v Božanskem Absolutu.

Doseči Božansko je najlažja stvar na svetu, saj smo že ono samo. Nič drugega tudi ne moremo biti. Vse trpljenje in neskladnost naših življenj nastaja zaradi slepih poskusov, da želimo biti tisto kar nismo. Iz istega razloga nastajajo tudi vse težave, da bomo tisto kar smo.

Ampak, naravno, mi smo zdaj nezavestni svojega božanskega bistva. V tem je edina razlika med nami in Božanskim. Vedno je razlika samo v umu, v zavestnosti in nezavestnosti. Nikoli v obstajanju katero je vedno celovito ker je Božansko. Um nam edini daje privid, da smo ločeni od Božanskega, da smo nekaj drugega od tistega kar smo.

Naše čisto obstajanje počiva v Božanskem. V njemu smo nezavesti za čas globokega spanja ali zavestni za čas meditacije. Takrat smo brez uma v obeh primerih, v globokem spancu nezavestni tega, a za čas meditacije zavestni. Zato meditacija pomeni ostati sproščen kot v globokem spancu, vendar buden. Zavest je prisotna, vendar misli izginejo. To je najbolj naravna in najlažja stvar, ker se nanaša na čisto obstajanje kakršno je, ampak mi smo naučeni na nenaravno in lažno obstajanje. Iluzije povzročajo vse težave v zvezi s resničnostjo.

⁶⁰Ta resnica se namerno skriva pred ljudmi v njihovem izobraževanju da bi se držali v nezavestnem stanju. Ljudje se učijo da je nezavestno nekaj imaginarnega in nepoznanega, s čemer se lahko ukvarjajo samo psihoterapevti, da je to svet sanj, a da je ta fizični svet resničen in da so edino v njem v zavestnem stanju. Resnica je obrnjena: tisto kar je za nas nezavestno je dejansko Apsolutna resničnost, a tukaj v fizični realnosti živimo kot v spanju in mislimo da smo budni.

Razlika med zavestno in nezavestno prisotnostjo v resničnosti počiva samo na usmerjanju pozornosti, v kulturi pozornosti, ali je usmerjena navzven v identifikacijo z objekti katere je sama projicirala ali je zavestna sebe same kot zavesti.

Bistvo bujenja duše je v razlikovanju same zavesti od vsebine zavesti.

Bistvo nezavesti je v spontanem reagiranju na objekte in vsebine.

Bistvo meditacije je ista kot bistvo realizacije duše. V meditaciji se ponavlja v malem tisto kar duša doživlja skozi vse inkarnacije, skozi smrt in rojstvo: pridobi se zavest o svoji neodvisnosti od telesa in duha, od projekcije zunanjega sveta in nezavednih reakcij na izkušnje, katera smo sami načrtovali. V meditaciji umremo za vse iluzije telesa in uma in vstajamo kot duša na najvišjem nebu. Samo je to prava meditacija, katera vodi skozi smrt in vstajenje. Vse ostalo je izpopolnitev iluzije.

Začetek bujenja je v prenehanju spontanega in programiranega reagiranja zavesti na vsebine in v objektivnem razumevanju da vse sama ustvarja, privlači in oblikuje. To je proces prečiščenja kateri se zaradi izkušnje utelesitve **doživlja kot ločitev od telesa, od občutkov, od misli in uma – zaradi dotedanje identifikacije** katera je imela obliko telesa, občutkov in uma. Zato ker samo celota obstaja kot hologram, ni ničesar kar bi se lahko ločilo iz nečesa. Občutek ločevanja zato obstaja samo zaradi identifikacije, prenehanje identifikacije se doživlja kot ločevanje. S prenehanjem reagiranja zavesti na svoje vsebine preneha tudi nadaljnja identifikacija in veriga celotnega omejenega in bolečega potepanja po svetu. Ostaja sama zavest kot takšna, kot Božanska Prisotnost.

Če se spomnimo dokaza iz eksperimentalne fizike, da je človek kot zavestni subjekt temeljni vzrok da se čista energija oblikuje v vidno materijo, da se vsa vidna narava oblikuje zaradi njega kot zavestnega subjekta, potem bo nam še bolj jasen proces tega odvajajočega prečiščenja v meditaciji.

Kadar spozna ta dejstva, človeku ne preostane absolutno nič drugega kot da razume, da se vsa narava ne oblikuje zaradi njega samega, ampak zaradi Božanskega Absoluta kateri je v njem. Da je tudi on sam oblikovan zaradi Božanskega Absoluta v njem. Ne preostane mu ničesar drugega kot da se umiri s celim bitjem, od telesa do najvišjega uma, da bi omogočil čistost njegove prisotnosti skozi sebe.

Starodavni nauk o Božanskem v človeku, *sankhya* in *yoga*, je čistočo te ločene prisotnosti Božanskega v človeku imenovala *kaivalya*.

Beseda *kaivalya* označuje stanje tistega kar je prosto in ni pomešano z ničemer, avtentično, čisto, pa od tukaj vsebuje idejo dovršenosti in popolnosti. Zato se uporablja da označi dovršenost prečiščenja človeške duše z njeno ločitvijo od vsega kar ji ni avtentično. V tem smislu ta beseda pomeni ločenost in odcepljenost človeškega bivanja, duše, od prehodnega bivanja v času, človekovo vstajenje iz smrtnega v nesmrtno in nerojeno, iz neobstajanja v obstajanje.

V ločujočem prečiščevanju duše se dogaja popolno *ločevanje*, kakor takrat, ko se ločujemo iz spanja. Bujenje je konkretni izhajanje iz spanja. Tako se tudi iz stanja zavesti katera predstavlja spanje in neavtentično obstajanje, dobredno odhaja ven, ločuje. Zato se tudi v Patanjđžalijevi *Joga sutrama* in v *sankhyi* za dogodek končnega prebujenja uporablja izraz *kaivalya* katera pomeni ločevanje, a ne neki drugi. S tem se poudarja direktna izkušnja prebujenja, ker prebujenje ni nič drugega kot ločevanje iz spanja, odvajanje od identifikacije.

Izkušnja ločevanja obstaja samo kot kontrast dozrajšnjemu stanju identifikacije. V celoti katera je Božanski Absolut nič ne more biti ločeno od ničesar. To spozna prebujeni šele po prenehanju nezavedne identifikacije in zavestnega ločevanja. Da ni bil nezavesten mu ne bi bilo potrebno bujenje, da ni bil identificiran, mu ne bi bilo potrebno ločevanje od identifikacije. Šele po potem, po zavestnem ločevanju in prebujenju, začne človek resnično sodelovati v življenju in obstajanju, da je tisto kar je vedno, da ga prepozna in ljubi kakršno je, ker dotlej je njega

Ego-um dejansko ločeval od Božanske celote. Tako je ločevanje *kaivalye* paradoksen proces spajanja s celoto.

Izkušnja ločevanja obstaja tudi zato ker je duša v človeku transcendentalna priča, nikoli ni bila v enosti niti s telesom, niti z umom, nikoli ni bila popolnoma eno niti z eno izkušnjo katero je človek kdaj koli doživel. Vedno je bila samo nema, transcendentalna priča dogajanja.

Sama prisotnost tega pričevalca je privlačilo in kreiralo vso dogajanje. Na lokalnem nivoju je privlačilo in kreiralo dogajanje njegove usode, a na globalnem nivoju dogajanja samega vesolja.

Zato je bujenje človeka samo proces prepoznavanja tega ločenega pričevalca.

On je že ločen, ni ga treba ločevati. Problem je bil v tem ker smo ga nezavestno spajali z vsem in vsakim.

V vseh pravih opisih človeške najvišje realizacije, se samospoznanje opisuje kot prečiščujoče ločevanje od vsega, kar mu ni avtentično. To govori izraz *kaivalya*, najčistejše od vsega ostalega.

Glede na najbolj natančen opis direktne realizacije, po Buddhinih besedah, se to ločevanje konkretno doživlja kot uvid: "To nisem jaz" in "To ni moje", naproti vsem dejavnikom bitja: nasproti telesu, občutkom, stanju uma in vsake misli. Ker to ni več naše svojstvo, in da se ves naš uvid usmerja na prepoznavanje tega dejstva, se on praktično realizira samo z mirovanjem. ***Kaivalya se realizira samo z mirovanjem. V mentalnem mirovanju se samo od sebe ločuje in razobliči vse, kar ni naša avtentičnost, vse kar zamegljuje našo dušo.*** Ampak zaradi vpliva iluzije je za takšno mirovanje potrebna vrhunska disciplina, za katero je potrebno vrhunsko razumevanje.

Ni prečiščenja in osvobojenja brez razumevanja efektivnega vezanja v vseh dimenzijah bitja. Kakor je voz zavezan tako se mora tudi razvezati. To je edina pot, ker smo že rekli da zavest sama, pod vplivom mentalnih vzorcev, projicira svoje vsebine s katerimi se identificira kot v sanjah. Zato edino ona sama lahko tudi preneha delovati kadar spozna kaj počne.

Budnost je prisotnost zavesti v samem bitju. Kakor bitje je že energija zavestna sebe, človekova budnost ni nič drugega kot sproščeno dopuščanje, da ona to tudi je skozi njegovo živo izkušnjo, dopuščanje da je univerzum zavesten sebe skozi človeka.

Bistvo duhovne osvoboditve ali prebujenja je v pravem, avtentičnem odnosu človeške duše proti obstajanju dokler je v človeškem telesu. Kadar se med njima vzpostavi pravi odnos, se dogaja prepoznavanje prvobitne neodvisnosti duše od zunanjega obstajanja. Človek s svojo budnostjo popravlja ta odnos in ga postavlja v pravo stanje. Zunanje obstajanje ni problem, ampak ne prepoznavanje njegove resničnosti s strani neprebujenega človeka, da ono obstaja samo kot ogledalo za samospoznanje duše, a preko nje tudi samega Božanskega Absoluta.

Neodvisnost svoje duše človeku nikakor ni potrebno da doseže in ustvarja, ker ona že obstaja večno, ampak samo da jo prepozna popolnoma zavestno z opazovanjem samega obstajanja v katerem se ogleduje. Kadar vsakršno obstajanje in celo življenje prepozna kot svoj odraz, takrat bo edino prepoznal sebe. Celogledalo narave odraža samo njega, njegovo dušo v vsem, od najmanjših delcev, preko vseh živih bitij do prostora v katerem obstajajo vse

galaksije. Vse to so različne stopnje, dimenzije in oblikovanja njegove duše⁶¹.

Edini način, da človek najde avtentično neodvisnost duše, katera v bistvu že obstaja, je da v popolnosti okrepi potencial budnosti in zavesti katera je prirojena vsakemu zdravemu človeku; torej, da ozavesti tisto kar že je. Budnost se ne okrepi z nobeno koncentracijo, z njo se samo do ekstrema okrepi že obstoječa vezanost in neuravnoteženost. Budnost se okrepi edino s stabilno prisotnostjo v vseh pojavih in dimenzijah bivanja. Takšna stabilna pozornost mora biti osvobodjena vsake mentalne sodbe in osebne ocene, sicer ne bo prisotna v vseh dimenzijah obstajanja. Samo njena prisotnost je neodvisnost (*kaivalya*). ***Vsakdo kdor je kdajkoli bil buden, ve da je takrat bil tudi neodvisen v takšni meri, da edino lahko reče, kako je sama neodvisnost prazprav budnost.***

Videli smo že kako so izražene vse dimenzije narave. Njihove vibracije ustvarjajo različne gostote dogajanja in hitrosti časa katere oblikujejo celotno vesolje. One so mikrokozmično vsebovane v človeškem bitju tako da sestavljajo njegovo fizično telo (zemlja), občutke (voda), splošno stanje uma (ogenj) in vsako misel (zrak). ***Od vseh dimenzij vesolja je narejen, torej, tudi človek, pa mora on zato svojo budnost usklajevati v skladu z njimi in nikakor drugače. Torej, svojo budnost mora krepiti na štirikraten način: proti (1) telesu, (2) občutkom, (3) splošnemu stanju uma in (4) vsem mislim.*** To so štiri osnove na katerih se mora pozornost vztrajno zbirati in utrditi v razumevanje vsake posebej. Vsaka od teh dimenzij bitje z zavestnim spoznavanjem raztaplja iluzijo substancialnosti in se usmerja na njen izhod - akašo, čist prostor v katerem je vse mogoče. Kadar se to naredi z vsemi skupaj, nastaja trajna budnost kot čista zavest. To je duša kot posebljenje Božanskega.

Človeško življenje je v tolikšni meri nezavestno in neuravnoteženo da on tudi ne uvidi kaj ga opredeljuje in sestavlja, skoraj nikoli ne razlikuje naravo svojega mentalnega stava od občutkov in fizičnega stanja in gibanja, a kadar to tudi dela, potem samo začasno in brez stalnega spoznanja. Medsebojna odvisnost teh dejavnikov pogojuje zavest, da se šteje identična z njimi in vsebinami njihove izkušnje v svetu. Njihovo razumevanje z medsebojnim razlikovanjem samo po sebi uravnotežuje neizenačene tokove življenjske energije (prâna) v vsaki dimenziji dogajanja in s tem osvobaja prisotnost prvotne nepogojenosti duše. Za to ni potrebno nič več, kot objektivno razumevanje. To ima dve fazi. Prva je ***medsebojno razlikovanje*** štirih dimenzij bivanja katere so doslej delovale soodvisno in zato pogojujoče na dušo in ***temeljno spoznavanje vsake od njih posebej***. Druga je spontana uporaba spoznanja (*vipassana*) teh štirih dejavnikov brez posebne vadbe, tako kakor se v življenju dogajajo vsi skupaj.

Vse štiri dimenzije krepitve uvida predstavljajo progresivno čiščenje zavesti od raznih fiktivnih vsebin in prevar in njeno usposabljanje, da se zedini z dušo, kakršna ona v resnici je. Stalna prisotnost pozornosti tukaj in zdaj (*satipatthâna*) ni nič drugega kot intenzivno zgoščevanje, skrajševanje bolečega tavanja v območjih neavtentičnega obstajanja in pospešitev procesa kateri je imanenten naravi kot tudi vsakemu bitju: da pride do svobode v kateri je lahko avtentičen. S stabilno zbranostjo se modro realizira tisto edino kar se mora realizirati v življenju: povečava se prisotnost zavesti o Božanskem katero vse omogoča (v nepogojenosti

⁶¹ *Iša-upanišad* (5-8): "In giblje se in ne giblje se; daleč je, a tudi blizu; to je v notranjosti vsega, a tudi zunanost je vsemu. Tisti kateri vsa bitja prav zdaj vidi v sebi in v vseh bitjih sebe, zaradi tega ne obžaluj. Ker če je v vseh bitjih spoznal sebe, kakšne blodnje in bolečine da se boji, ko je videl enost. On je v vse prodril, sijoč, brez telesa, neranljiv, brez mišic, čist i nedotaknjen z zlobo. Videc modri, vsemogočen, on obstaja po sebi, kot stvari katere naravno tečejo skozi neskončen čas."

Daršana-upanišad: "Kadar vsa bitja vidimo samo v lastnem Sebstvu (duši), in v vseh bitjih Sebstvo (dušo), tedaj *brahman* (Božansko) dosežemo." (X, 10).

obstajanja) v človeškem bitju, in s tem se briše trpljenje. Sama zavestnost predstavlja pospeševanje dogajanja in jo pripelje do končnega izhoda v budnosti. Ozaveščanje, kot zgoščevanje časovnih izkušenj, se praktično koncentrira na doseganje neodvisne prisotnosti v sredini psihofizičnih procesov lastnega bitja in z razumevajočem pragmatičnem odnosu do njega. Da delamo s svojim umom kot to počnemo tudi z zunanjimi stvarmi, ker je zavest neodvisna od vseh časovnih dogodkov v bitju in od uma. Samo takšna objektivnost v sebi, ozaveščanje duše, omogoča pravo spoznavanje obstajanja v vseh njegovih dimenzijah in rezultat tega ne bo več nek zaključek, odnos ali mit o duši in Božanskem, kakor je to vedno bilo z drugačnim spoznavanjem obstajanja od tukaj opisanega, ampak enostavna budnost duše za njeno avtentičnost v Božanskem Absolutu.

Ne govori se, torej, o objektivnem spoznavanju duše katero deli in odtuja človeka od sveta, ampak o zrelosti njegove duše s katero on svet pripelje do avtentičnega izhoda. Tako kot starš doživlja dozorevanje svojega otroka, tako tudi človek v tej praksi raziskuje svoje psihofizično bitje kakršno je in ga s tem transformira do duhovne zrelosti. S sami tem transformira tudi zunanji svet k večji popolnosti.

Tukaj opisano ozaveščanje ni nič drugega kot obvladanje stihije naravnega dogajanja v telesu, občutkih in umu z direktnim soočenjem z njimi samimi kakršni so – in ne z njihovimi vsebinami, kot vedno do sedaj. Zato je to soočenje zelo nepriljavno, nezanimivo in odbojno nezrelim ljudem, ker ne prinaša nobene nove vsebine, zaključke, prepričanja in upanja katera bi bila privlačnejša od prejšnjih. Ta praksa jih vse ruši, da bi se omogočila prvinska svoboda katero je človeška duša imela pred rojstvom telesa, pa tudi nastankom samega sveta. Zavest te prvinske svobode duše je toliko bolj prisotna, kolikor je večja nepogojenost od mehanizmov pridobljenih navad v vedenju, govoru in mišljenju. Ta naravni mehanizem je v dozrajšem življenju vedno imel nadmoč in je zlorabljal zavestnost za pasivno osvetljevanje svojega delovanja. Tukaj se zahteva preobrat takšne situacije: da se z nepogojeno zavestjo človek v vsakem trenutku izdvaja in čisti (*kaivalya*) od vsega kar trenutno pogojuje avtentičnost in svobodo njegove duše, od vsega kar ni on sam v absolutnem smislu, kar ga ločuje od prisotnosti v transcendentalnem Božanskem Absolutu in ga veže v posamezne vsebine.

Pot prečiščenja ima samo dva principa: 1) Vztrajno opazovanje vseh dogajanj v telesu, občutkih, umu in vsebine uma – a posebej občutke kateri spremljajo ostale tri dogajanja. 2) Nereagirane na ta dogajanja z vezanjem, odporom ali pozabljanjem in zadrževanje ravnodušnega ugotavljanja vsega kakršno je.

Oba se omejita samo na ugotavljanje, na stalno nevtralnno ugotavljanje absolutno vsega v nas.

Vsa bitja reagirajo na dogodke in se tako vpletajo v njih in živijo v suženjstvu. Pot svobode je da se najprej vidijo dogodki takšni kot so in kadar se to pravilno naredi, tedaj se človek osvobodi spontanega reagiranja na vse vtise (*samskare*) katere one povzročajo, ker vidi, da to ni on, niti je to njegovo. To so vse lastnosti izražene narave, a ne njegove duše. ***Vse kar človek objektivno ozavesti, vidi da to ni njegovo.*** On je od vedno prvinsko svoboden, njegovo bistvo je že čista zavest in da bi bil to kar je, je potrebno samo ozavestiti dogajanje in da preneha, zaradi identifikacij z njim, slepo reagirati na njegova pogojevanja. Ker nezavestna reakcija na obstoječe dogajanje, izziva nove in tako se ustvarja veriga pogojenosti⁶². ***Šele kadar se***

⁶² V tem je vsebovana cela veriga človeškega suženjstva v katerem ga držijo sile, katera ga pogojujejo. One ga programirajo, da vedno reagira, vedno pojačujejo njegove reakcije in mu dajo lažne rešitve za probleme ki tako nastajajo. Držijo ga v začaranem krogu. Edini izhod iz začaranega kroga, je njegovo prenehanje, otrpnenje. Nikakršna modifikacija znotraj kroženja.

osvoboditi slepih reakcij, človeški um začne odražati dušo, da zavestno in spontano dela v skladu z Božanskim katero vse vsebuje v sebi.

Tukaj so podana splošna načela prebujenega človeške, a ne dosežek bilo kakšnega ideala iz področja religije in verovanja.

Bistvo meditacije in duhovne kulture na splošno, je v tem da se zavest, katera sicer spreminja svoja stanja, naredi stalno prisotno s tokom vseh procesov v telesu, občutkov in uma in to 24 ur na dan. Torej, tudi za čas spanja - to so potem lucidne sanje. Ta proces zahteva na začetku izjemen napor usmerjenja pozornosti (*đnana*) in popolno predanost. To je istočasno tudi proces združevanja v eno Jaz. To se doseže z meditacijo katera se izvaja v sedečem položaju določen čas. *Kadar tako pridobljena izkušnja čiste zavesti v meditaciji postane dovolj jasna, se mora vzpostaviti kontinuiteto prisotnosti takšne čiste zavesti brez večjih oscilacij s tokom ostalega dogajanja v vsakdanjem življenju.* Samo dogajanje se tedaj kaže kot energetski fenomen kateri je zavesten sebe. Samo bivanje se kaže kot zavestno samo po sebi, brez kakršnega koli človeškega napora in on je zdaj stalno buden. *Človek, torej, postaja buden šele s predajo celoti katera je zavestna sebe. Ta predaja je možna šele z uvidom da je on sam ta celota katera je zavestna sebe.* Vsak napor tedaj preneha, ker je trajna budnost dejanje predaje (*bhakti*) in sproščenosti. Kot obstajanje vedno obstaja, tako je tudi buden človek vedno zavesten, ker je njegova zavest isto kot je obstajanje. *On je vedno buden ker ni identificiran z bitjem*, katero ima različna stanja in se je že predal tistemu kar bitje omogoča, a najprej omogoča zavest o njegovem obstajanju. ***Prenehanje identifikacije z bitjem je možno edino po izkušnji transcendence uma v meditaciji. Nikakor drugače.*** Budnost nastaja sama od sebe kadar izgine napor za ohranjanje prisotnosti zavesti v prehodnem in spremenljivem dogajanju, ker se zaveda da je zavest že prisotna kot izhod ali osnova samega obstajanja, večnega bivanja iz katerega vse izvira, da se vse tudi dogaja zaradi zavesti o sebi. Če se vse dogaja zaradi zavesti priče, našega Sebstva, potem nas vse tudi spominja na Sebstvo, vsako dogajanje nam kot ogledalo kaže zavest o sebi. Zato ni potreben napor za ohranjanje zavesti o sebi, potrebna je samo pozornost in razumevanje da se vse dogaja zaradi zavesti in da smo mi ta zavest. Budnost je kadar zavest ne identificiramo s svojim umom, ampak s samim obstajanjem. Ampak, da svobodne budnosti se prihaja samo po vrhunskem prizadevanju za ohranjanje prisotnosti zavesti - oziroma svoje osebne prisotnosti v dogajanju. Um bo storil vse da zavest modificira v neke sanje, o nekem drugačnem obstajanju. Zavest je skozi običajno obstajanje nerazsvetljenega človeka brezosebno prisotna in modificirana z umnimi vzorci in vsebinami. Namen meditativnega napora je v tem, da se tej brezosebni zavesti obstajanja da posebljenje našega bitja, da se očisti od vseh imaginarnih vsebin, da zavest postane osebna izkušnja tukaj in zdaj.

Največji paradoks je v tem, da se napor ozaveščanja bitja odvija skozi izkušnjo "to nisem jaz" in "to ni moja lastnina", ki se nanaša na telo, občutke, splošno stanje uma in vsako misel. Razlog za ta paradoks je v temu ker je bistvo zavesti v preseganju (transcendiranju) tistega kar se ozavešča. Dejanje ozaveščanja je vedno dejanje preseganja tistega česar smo zavestni. Dejstvo da smo nečesa objektivno zavestni pomeni da smo iznad tega, isto kakor moramo biti tudi izven tistega kar želimo videti v celoti. Da se bi videli celi v ogledalu moramo biti izdvojeni od njega. V identifikaciji ni objektivne zavestnosti. Zato za tisto za kar smo postali zavestni, lahko edino rečemo da ni naše. Svoboda od poistovetenja z vsakim dogajanjem je čista budnost. Torej, *zavestnost se povečuje z osvobajanjem poistovetenosti.* Ozaveščajoči telo, občutke in um, mi jih presegamo in postajamo tisto neskončno in nepogojeno kar jih omogoča. Edini način da se to doseže je, da jih pogledamo takšne kakršni zares so. Kadar to naredimo, postajamo večji, širši in močnejši od njih. Kadar bitje ozavestimo kakršno je in ga tako presežemo, šele tedaj ga lahko sprejmemo. Dotlej je nas ono držalo in smo zato smo bili z njim zaslužnjeni, a zdaj smo svobodni ker smo isto kar je tudi duša katera omogoča bitje.

Ta paradoks bo postal manjši če upoštevamo, da je meditacija sestavljena iz dveh faz. Prva je prihajanje do opazovalca, duše, do nas samih, s pridobivanjem popolne zavesti o dogajanju v telesu, občutkih in umu. Kadar je to doseženo, postane jasno tisto kar omogoča dušo opazovalca, nas same, a to je priča celotne narave, Božanski Absolut.

Ampak neodvisnost od objektov, vsebin zavesti in zunanjih vplivov je samo ena stran medalje. To je predvsem razvoj in doseganje svoje avtentičnosti, transcendentalnega Sebstva. Druga stran tega istega je še boljše in bolj zavestno udeleževanje v dogajanju, pravočasno in kreativno delovanje. To dvojje gre vzporedno, avtomatsko. Eno brez drugega ni mogoče. Neodvisnost Sebstva dosežemo samo zato, da bi objektivno razumeli celo dogajanje, to ni mogoče v bilo kakšni identifikaciji. Če se samo postane neodvisen, potem se gre v ločenost in to ne bi bilo v redu, prav tako kot ne bi bila identifikacija z dogajanjem. ***Potrdilo prave avtentičnosti Sebstva je ustrezno reagiranje in sodelovanje v dogajanju, enako kot tudi njegova neodvisnost od dogajanja.*** To ravnotežje se doseže z objektivnim odnosom in do fizičnega in do metafizičnega dogajanja. Če smo, na primer, ravnodušni do fizične, a vezani za metafizične vsebine, potem ustvarjamo neravnovesje. Postajamo odtujeni, abstraktni filozofi ali religiozni dogmatiki. Prava avtentičnost je popolna neodvisnost: in od vezanosti in odpora proti bilo čemu. Biti svoboden pomeni biti svoboden *od* vsega, ampak biti svoboden tudi *za* udeleževanje v vsemu. Istočasno. Če nismo svobodni za sprejemanje, doživljanje vsakega, tudi najbolj subtilnega dogajanja, potem nismo resnično svobodni. Zato se v Buddhinih govorih stalno ponavlja da meditant presega tudi vezanost in odpor do objektov in vsebin zavesti, da je ravnodušen do vsega, ampak buden in dojemljiv za vse. Konec koncev, meditacija se tudi vadi da bi se doseglo boljše in bolj objektivno spoznanje dogajanja, a ne da bi se pobegnilo iz njega.

Moč razlikovanja se razvija in krepi z meditacijo katera ni nič drugega kot napor in urjenje, da se vse aktivnosti bitja opazijo na vse globljem in bolj finem nivoju, preden se manifestirajo v grobem načinu, a to je tisti katerega zaznavamo s čutili in umom. Kadar se doseže najgloblje in najbolj fino mogoče opažanje bitja, a to je samo nastajanje misli kot najbolj fino gibanje bitja, tedaj opazovalec biva v sebi, človek doseže samozavest ali budnost. Tako prečiščena zavest sama, avtomatično prinaša odrešilno razlikovanje duše.

Kontemplativna praksa, katere osnovni principi so tukaj podani, predstavlja človekov prvi pravi obrat k duhovni svobodi in prebujenju, k odrešujoči diferenciaciji duše in obstajanja, s čimer se obe realizirajo v smislu. Absolutno vse kar je človek delal pred to prakso, se je nanašalo na izkušnjo bivanja v naravi in karmičnega dozorevanja v njej. S to prakso on prvič v svoji celotni karmični evoluciji resnično obrača pozornost k sebi ali svoji avtentičnosti, k svoji duši. Negovanje takšne pozornosti, obrnjene k sebi, pod katero dozoreva on sam kot neodvisna duša, je tisto kar ga dela svobodnega, vedno budnega in resnično neskončnega. Nič drugega.

Po Buddhinih besedah "v tem omejenem telesu, ne večjem od ročice, je vsebovan svet, pojava sveta, izhod sveta in pot ki vodi k izhodu sveta" (*Anguttara-nikayo*, 4,45). V človeku kateri meditira se dokončuje izhod univerzuma.

Dejanje prebujenja je dogodek v katerem človek celoten zunanji svet, celo naravo in vso vesolje, prepozna kot svojo notranjost, kot svoje bitje, bolj točno, vse zunaj vidi kot sredstvo za kristaliziranje zavesti o sebi skozi objektivizacijo. To se dogaja zato, ker sta makrokozmos in mikrokosmos praktično eno in isto, ampak v drugih stopnjah. Ves kozmični prostor kateri vsebuje vse galaksije je pravzaprav isti prostor kateri vsebuje elementarne delce in atome. To je eden in isti prostor. On se prelamlja v privid različnih stopenj kot neskončno veliko in neskončno majhno samo v organskem svetu, v empiričnih izkušnjah in umu.

Zato organski svet, v katerem se formira zavestni subjekt, stoji točno med mikro in makro kozmosom. Prepletanje mikro in makro kozmosa ustvarja organski svet in zavestnega subjekta. To prepletanje prav tako ustvarja polarnost katera obstaja v vsem: v energiji, elektromagnetizmu, umu, dogodkih ... povsod deluje *jin* in *jang*.

To je prav tako isti prostor kateri vsebuje misli, kateri se odpre kadar misli mirujejo v meditativnem mirovanju. On se v nas doživlja kot blažena prisotnost v Sebstvu, v našem bistvu, duši - **ker je to vse en in isti prostor: makrokozmos, mikrokozmos in naša bistva, Sebstva ali duše**. Vsi ti trije navidezno različni prostori predstavljajo tisto kar tukaj imenujemo celota ali Absolut.

Med delčki tistega kar imenujemo materija, obstaja ogromen prostor kateri ni prazen, ampak je izpolnjen z energijo. Fiziki pravijo da kadar bi stisnili vso materijo vesolja, bi dobili kroglico v velikosti zrna graha. Toliko je prostor dominanten v odnosu na delčke. Ta prostor kateri vsebuje vse delčke je osnova zavesti. In prostor in zavest imajo iste lastnosti: kakor prostor vsebuje in prežema vse objekte, tako tudi zavest lahko ozavesti vse objekte, da jih opazuje. Ta čisti prostor se zunaj dogaja kot črna luknja v kateri izgine vsa materija in iz katere tudi vsa materija nastane, medtem ko se v nas ta isti čist prostor dogaja kot čista zavest o sebi ali Sebstvo. Ker vse objektivno vsebuje, oboje transcendirajo materijo in objekte.

Na ta način je naše Sebstvo Absolut in vsa zunanost naša notranjost.

Tukaj prikazano ozaveščanje ima štiri dimenzije, v skladu z dimenzijami narave. Opazovano piramidalno, najnižja in najbolj groba dimenzija dogajanja je telo, nato nekaj bolj fina, občutki, pa splošna stanja uma ali razpoloženje kot še bolj fina in same misli kot najbolj fina dimenzija dogajanja našega bitja. Da bi se bitje transcendentiralo in človeška duša predala Božanskemu kateri vse omogoča in kateri je njen izhod, se mora to storiti na najbolj fini dimenziji dogajanja bitja, nastanku misli. Ampak, če meditacija temelji samo na transcendenci misli, je ona nepopolna, čeprav se v tem tudi uspe, ta izkušnja ni trajna, človek se neprestano vrača v prejšnja nižja stanja zavesti - zato ker ni ozavestil celotnega bitja, vse njegove dimenzije. Tako se od cele prakse dela ritual in še ena navada. Vsaka dimenzija dogajanja ima svoje vtise (*samskare*), svoja morfogogenetska polja katera je oblikovala s ponavljanjem in ta polja imajo svojo gravitacijo, privlačno silo katera nas zapeljuje in prevzema. Zato se mora vsaka dimenzija posebej ozavestiti, razumeti kakšna je v resnici in odkriti vse njene vtise.

Tudi druge duhovne tradicije čutijo potrebo da se bitje ozavesti v vseh dimenzijah, ne samo v sferi misli (idej), vendar to izražajo na nejasen in meglen način, skozi razne (božje) zapovedi, tabuje, moralne norme, predpise kateri zajemajo vse, pa celo jedilnik. Judovsko-krščanske moralne obveznosti se v glavnem ukvarjajo s fizično dimenzijo dogajanja (obnašanje) in manj mentalno in nikjer dovolj jasno ne poudarjajo enost fizičnega, čutnega in mentalnega. Tradicija verske predanosti (*bhakti*) v glavnem poudarja čutno dimenzijo bivanja. Edino v tradiciji joge je nujnost ozaveščanje celega bitja osvobojenega vsakega demonizma in malikovanja in je koncentrirana na popolno prakso, na splošna pravila pravilnega postopanja (*yama*) in specifične jogistične obveznosti (*niyama*). Buddha ja na osnovi njih predstavil celovit proces ozaveščanja (meditacije), ker je zajel vse dimenzije bitja, od najbolj grobe do najbolj fine. Žalostno je ker tudi danes obstajajo budistične šole ali sekte, katere ne uvidijo potrebe celovitega ozaveščanja, temveč poudarjajo samo nekatere njegove vidike (dihanje, čutenje ali um kot zasebne prakse ozaveščanja).

Ključ osvoboditve je v celovitem ozaveščanju bivanja, v vseh njegovih dimenzijah (telo, čutenje, splošno stanje duha in vsaka misel). Če spregledamo eno dimenzijo, bo njeno nezaveščeno dogajanje vzrok za naše trpljenje in občutek suženjstva. Če poudarimo samo eno, na primer mentalno (ki se ukvarja z neko meditativno "tehniko", molitvijo ali ponavljanjem mantr), ne glede na to, kakšna spoznanja in izkušnje bomo imeli, bomo vedno znova padali nazaj v nižja stanja, povlečeni s težo ostalega dela nezaveščene bivanja in zastonj bomo ponavljali to enostransko prakso v upanju da bomo trajno dosegli vzvišeno stanje, če ga samo dovolj pogosto ponavljamo.

Poleg celovitega ozaveščanja bivanja, je ključ osvobajanja vsebovan v osnovnem načelu narave, da cela služi kot odraz zavesti o Božanskem, a v svojem najbolj finem aspektu se to odražanje skoncentrira na samospoznanje in osvoboditev duše. Zato človek ne mora nič delati

da spoznal in osvobodil dušo, da bo tisto kar je, ampak samo da je miren, da se ne premika z dogajanjem narave, da se ne identificira in ne reagira slepo in avtomatično z njo in se tako sam ne veže s svojimi reakcijami. *Kadar je narava objektivno prepoznana kot narava, tedaj nastopa osvoboditev duše.*

Ta isti, avtomatski osvobajajoči princip bivanja, je vsebovan tudi v vseh drugih pravih doktrinah prebujenja. V taoizma se reče, da se motna voda bistri sama kadar jo pustimo samo, kadar je ne mešamo. Zen pravi da v mirovanju telesa in uma, v *zazen* meditaciji, nepravilne misli izginejo same po sebi in človek prepozna svoj lik katerega je imel pred rojstvom. V Patanjđžalijeveh *Joga sutrama* se cela joga definirana kot umirjanje aktivnosti uma; takrat opazovalec prebiva v svoji pravi, transcendentalni naravi (Y.S. I, 2-3). Bistvo budizma je v meditativnem, mentalnem mirovanju, doseganju objektivne zavesti v tem mirovanju in z njegovo uporabo v vseh ostalih dogajanjih in izkušnjah (*vipassana*). Na istem principu so zasnovana vse ostale prave mistične izkušnje in predanost Božanskemu.

Cela narava je zgrajena tako da v vsem služi Božanskemu in da ga odraža, da služi duši, tj. človeškemu samospoznanju in svobodi. Vsa energija obstajanja in vse dogajanje je usmerjeno k temu. Edini pogoj da se ta osvoboditveni proces izpolni je, da ga je človek zavesten in da ga ne moti. Ampak prav to dela vsak nezavesten, obseden in programiran človek: moti ga na vse načine in svojo energijo, katera ga bi sama avtomatično odvedla do prebujenja, troši za vse druge aktivnosti, na sodelovanju v vsebinah svojih sanj. Ves napor bujenja zato ni sestavljen iz tega da se prebudimo, niti kako da se prebudimo (to je samo po sebi absurd: ne obstaja *kako* se prebuditi, ampak samo bujenje, bujenje je samo obstajanje) – ampak da prenehamo motiti bujenje katero se že odvija s samim našim obstajanjem. Tisto kar mi že ves čas delamo je držanje za vsebino svojih sanj in da zaman zapravljamo dragoceno energijo za njihove iluzorne objekt. Moramo samo prenehati delati to in da smo zavestni tega celotnega procesa, ker ga lahko samo z zavestjo obdržimo in realiziramo. ***Potrebno je samo da vzpostavimo disciplino takšnega ozaveščajočega nemotenja, nevezanega pričevanja vsega, katera budi objektivno zavest o vsemu kar se dogaja v naravi. To je prava meditacija. To je tudi edina prava "duhovnost", katero mora človek realizirati, da bi dosegel najvišje spoznanje ali osvoboditev.***

Ozaveščanje vseh dimenzij bitja v katerem prebiva duša je edina prava duhovna praksa in disciplina. V tem se sestoji prava meditacija. Ona se vadi v stanju mirovanja in tudi v akciji, naizmenično. Aktivni aspekt meditacije je ozaveščanje celega telesa v vseh dogajanjih, v vsakem gibu in gesti. Ozaveščanje vsakega občutka kateri se pojavlja skozi cel dan. Ozaveščanje vsakega splošnega stanja uma, razpoloženja in namere, kakor se pojavljajo in menjajo tokom celega dneva. Ozaveščanje vsake misli pri samem izvoru nastanka do izginotja, spremembe v drugo misel.

Misel je najbolj fini aspekt dogajanja bitja in zato jo moramo najbolj obvladati z ozaveščanjem skozi meditativno mirovanje, kajti edino tedaj lahko obvladujemo tudi druge bolj grobe aspekte bitja in njegova dogajanja.

Da bi se obvladala zavest nad mislimi je potrebno biti zavesten prostora. V jogični terminologiji je prostor *akaša*, a zavest o mislih je *buddhi*. Oni se vodijo kot sinonim. ***Kakor prostor obsega in omogoča vse drugo v sebi, tako tudi zavest obsega in omogoča vse druge pojave, um in vsebine misli.*** Zato, da bi bili zavestni samega uma kot takšnega, v celoti z vsemi mislimi, moramo biti zavestni prostora v katerem se nahajamo in gibljemo s celim bitjem, zavestni svojega celotnega bitja v prostoru, objektivno, kot da gledamo sebe od zunaj, kot da se snemamo s kamero. Dobro je tudi sebe posneti s kamero in gledati sebe, da se tako navadimo, da sebe vidimo objektivno, kakšni smo, ker se vedno zamišljamo drugačne kot kakršni objektivno smo in kakor nas vidijo drugi. Pri tem je še posebej pomembno, da opazujemo vse gibe telesa in obrazno mimiko, geste, katere običajno delamo v običajnih pogojih. Opazilo bomo, da se oni vedno osnovani na istih vzorcih, da vedno reagiramo običajno na določeno situacijo in določeno osebo. Ta shema reagiranja je tisto, kar določa našo osebnost, naše »Jaz-

« Na ta način lahko vidimo naš Jaz od zunaj, objektivno, kako se on spreminja in preoblikuje v drugi Jaz. Ta praksa najbolj pomaga v transcendenci uma⁶³. Ona je tudi uvod v meditacijo in razširitev meditacije na vso življenje.

Če se meditacija dela samo v sedenju dvajset minut na dan, zjutraj in zvečer, kakor to priporočajo v Maharišijevi sekti Transcendentalne meditacije, potem je to dokaz da je to negacija same meditacije, njenem lažiranju. Meditacija je tisto, kar počnemo tokom celega dneva in tudi med spanjem, cilj meditacije je da smo popolnoma zavestni in budni v vseh možnih stanjih zavesti čez dan, v budnosti in v spanju, tudi v globokem spanju brez sanj, a sedenje kot intenzivna poglobitev je potrebna samo kot lovljenje zaleta za takšno celodnevno zavestnost, njeno najgloblje doživljanje je mogoče samo v najglobljem mirovanju celotnega bitja in uma. Sedenje je samo priprava za meditacijo. Obvezna priprava. Tisti kateri misli da izvaja meditacijo v akciji brez sedenja, se samo zavaja da lahko doseže potrebno zavestnost. On je v samoprevari z meditacijo isto kot tudi tisti kateri jo izvaja samo v času sedenja.

Pot prebujenja ima zato dva dela: mentalno mirovanje ali notranja poglobitev v Sebstvo z redno meditacijo (*samadhi*) in zunanje ozaveščanje vseh aktivnosti telesa, čutenja in uma v prostoru (*vipassana*). Oni se združujejo v eno. Kolikor bolje se doseže eno, se avtomatsko doseže tudi drugo. Kolikor spoznavamo svoje Sebstvo ali dušo v meditaciji, toliko vse zunaj vidimo kot Božansko prisotnost v vsem. Kolikor smo zavestni prisotnosti Božanskega povsod in v vsem okoli nas, toliko bolj smo meditativni, bolj zavestni svoje duše ali Sebstva. To je zato ker je Božansko naša Sebstenost ali duša.

Ta krajna izkušnja združitve notranjega kontemplativnega samospoznanja in Božanske narave zunanjega obstajanja, je ostalo ohranjeno v vseh izvornih duhovnih disciplinah in se izražalo na različne načine. V ezoteričnem krščanstvu je delno ohranjena v meniški tradiciji, tako da je Nikodim Agiorit v delu *Nevidljiva borba - knjiga za monahe i monahinje* (Beograd, 2001. Izdanje svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve) v opisu umne in notranje molitve zabeležil: "Še vedno obstaja tudi molitev katero imenuje *Stajanjem pred Bogom*, v kateri se človek cel koncentrira v srcu (primer: Sebstvu, duši) in tedaj miselno občuti (ogleduje, opazuje) navzočnost Boga s čutenjem bilo Božjega strahu, bilo pobožne vzhičenosti pred Njegovim veličanstvom, bilo vere in upanja, bilo ljubezni in predanosti Njegovi volji, bilo ponižnosti in pripravljenosti na vsako žrtev. To stanje prihaja tudi kadar se kot v običajni molitvi (meditaciji – primer) besedno poglobi z umom in srcem. Kadar so dolgo in pravilno moli (meditira – primer) se pri tem ta stanja vse bolj in bolj pogosto ponavljajo in končno lahko to razpoloženje postane stalno in takrat se to imenuje *Hoja pred Bogom* in pomeni stalno molitev (budnost – primer). V takšnem razpoloženju je bil sv. David kateri govori o sebi: *Povsod vidim pred sabo Gospoda: On mi je z desne strani*⁶⁴, *da ne padem* (Ps. 16,8). Torej če želiš da je tvoja molitev plodna, se ne omejuj samo na izgovarjanje molitvenih besed, ampak se istočasno moli z umom in srcem. Še posebej pa se moli s srcem. Molitev katera prihaja iz srca je kot strela katera za en sam trenutek preleti nebesa in prispe pred Božji prestol. In Bog jo izpolnjuje. "

⁶³ Ta praksa je sestavni del učenja Gurdžijeva, katerega je on prinesel od starodavne sufijske tradicije. Vztrajal je na stalnem objektivnem opazovanju sebe na vse načine. Poznana je tudi vaja "stop", v kateri on ali nekdo drugi iznenada ploskne z dlanmi in vzklikne "Stop!" Tedaj se morajo vsi zaustaviti in obstati ukočeni v tistem položaju v katerem so se zaustavili, ne glede na okoliščine. To pomeni da so morali biti vsi cel čas zavestni sebe in tako pripravljeni na zaustavljanje brez obzira kaj so delali, a ta znak za zaustavljanje se po pravilu daje prav takrat, ko je preokupacija z neko aktivnostjo intenzivna ali naklonjenost sprostitvi največja.

⁶⁴ Vedno kadar krščanski teksti govorijo o "desni strani", se misli na desno stran možganske hemisfere, katera omogoča intuitiven, holistični uvid v stvarnost, v nasprotju od leve katera je racionalna in čutna. Božansko se spoznava z desno stranjo možganov, kot se tukaj tudi navaja.

Ozaveščanje in bujenje skozi objektivno opazovanja svojega celotnega bitja je odraz objektivne situacije v katerem se človeško bitje nahaja v pogledu Božanskega Absoluta. Človekova duša predstavlja hrepenenje Božanskega da s te pozicije, navidezne ločenosti kot individualne duše v telesu in umu, pride do spoznanja sebe, da njegova emanacija, duša, dozori tako ločena v telesu do svojega bistva, do Božanskega. V človeškem telesu, skozi ločen um, Božansko, kot individualna duša, kot da gleda in spoznava sebe samega (navidezno) izven sebe samega. Cel ta proces ponavlja in dopolnjuje človek v meditaciji, v sebi. Tako prepoznava svojo enost z Božanskim.

Z opisovanjem takšnega dosežka lahko rečemo da prebujenje predstavlja popolno ustavitve identifikacije s telesom, umom in celotnimi življenjskimi izkušnjami, v vsakem trenutku, kot trajno stanje, kar se opisuje kot smrt "starega človeka" - in rojstvo "novega človeka" avtentične duše, katera svojo prisotnost izraža samo skozi čisto, objektivno zavest in ljubezen katera vse omogoča.

Bistvo kaivalye ali končnega prebujenja je v temu da ni nobenega kontinuiteta med "stari človekom" in "novim". Ni "stari" postal "nov" niti se ni dvignil, niti nekako izboljšal. "Stari človek" je samo izginil kot iluzija katera nikoli ni bila resnična, kot sanje. Kot se zjutraj ne zbudi tisti kateri je sanjan med sanjanjem, on izgine skupaj s sanjanjem, ampak se budi tisti kateri je prej padel v sanje, tisti kateri je sanjal cele sanje kakor tudi tisti kateri je bil v sanjah. "Novi" ali prebujeni je odkrit kot večna resničnost katera je vedno obstajala samo ni bila ozaveščena niti doživljena zaradi sanj projicirane resničnosti. Z drugimi besedami, eksistenca se sama prilagaja, izpopolnjuje in prečisti tako da končno izgine, da bi osvobodila prostor edini resničnost, Božanski duši. **Kaivalya pomeni prenehanje identifikacije s telesom na ta način da prebujeni ni nikoli več samo v telesu, ampak vedno tudi v prostoru kateri omogoča pojavo telesa, a prav tako tudi občutke in um. Na ta način je kaivalya objektivna zavest ali budnost.**

Duša je v bistvu že svobodna. Da ni v bistvu že svobodna ne bi mogla nikoli biti svobodna, ker tisto za kar ni potenciala v sebi, to nikoli ne more postati. Vse samo prehaja iz potencialnega v aktualno.

Kadar v sebi uporabljamo opazovanje o prisotnosti svoje duše do popolnega prečiščenja v telesu, vseh občutkov in misli, človek postane priča Božanskega, postane njegova živa prisotnost.

Duša je vedno bila samo tihi, transcendentalni pričevalec dogajanja.

Sama prisotnost tega pričevalca je privlačilo in kreiralo vsa dogajanja. Na lokalnem nivoju je privlačilo in kreiralo dogajanja njegove usode, a na globalnem nivoju dogajanja samega veselja.

Zato je prebujenje človeka proces prepoznavanje tega ločenega pričevalca.

On je že ločen, ni ga potrebno ločevati. Problem je bil v temu ker smo ga nezavestno združevali z vsakim in vsem. Kadar ni te identifikacije tudi ni gibanje duše. Ni niti časa v katerem je bila nekaj drugega kot ona sama, vedno je prisotna v sebi.

Duša se v budnosti, v sami sebi, odkriva kot negibljava, samo se je iluzija izraženega sveta premikala okoli nje in ji oblikovala vse izkušnje poznano kot življenja in usode. Ona sama ni nikoli šla skozi življenja, življenja so šla okoli nje, tako kot sanje. Duša nikoli ni ničesar delala, vse se je delalo zaradi nje.

Samo s celovito ozaveščeno dušo se lahko vidi, da krog celotnega Božanske izražanja nima začetka niti konca, da ni sestavljen iz nasprotnih točk, padajočega in naraščajočega procesa, ampak da je Božansko enako prisotno v vsaki točki obstajanja, da je vedno tudi v vsem

idealno in popolno. Od tukaj v čisti zavesti katera odraža celoto ni razvoja niti izražanje sveta. Je samo Božanska prisotnost tukaj in zdaj.

Dokler je bil človek nezavesten, je sanjal da se vsa dogajanja odražajo na njegovi duši, da se je ona preobrazala s temi iluzornimi dogajanja in sodelovala v njih in vse to je povzročalo vsa iluzorna trpljenja, rane in brazgotine.

V prebujenem človeku je nasprotno: vse dogajanje se preobraža z njegovo dušo, kakršne koli oblike in stanja da je, vedno je popolno kot ona sama, kot odraz Božanskega Absoluta.

Človekova budnost ni drugačna od same prisotnosti resničnosti.

Samo s prebujenim človekom, svet postane Božanska prisotnost in dovršenost.

Božansko katero omogoča svet, v človeku se dogaja kot budnost – a ne kot nekaj kar je od sveta. Ono prevzema sam človeški lik in tedaj deluje skozi njega kot čista ljubezen katera vse omogoča.

Samo prebujen človek sodeluje v božanski navzočnosti in svobodi katera omogoča svet v vsakem trenutku, zato ker se samo skozi njega ta svoboda direktno izraža.

Samo prebujen človek prispeva k ustvarjanju svobodnega sveta in sodeluje v njegovem življenju za korist vseh bitij.